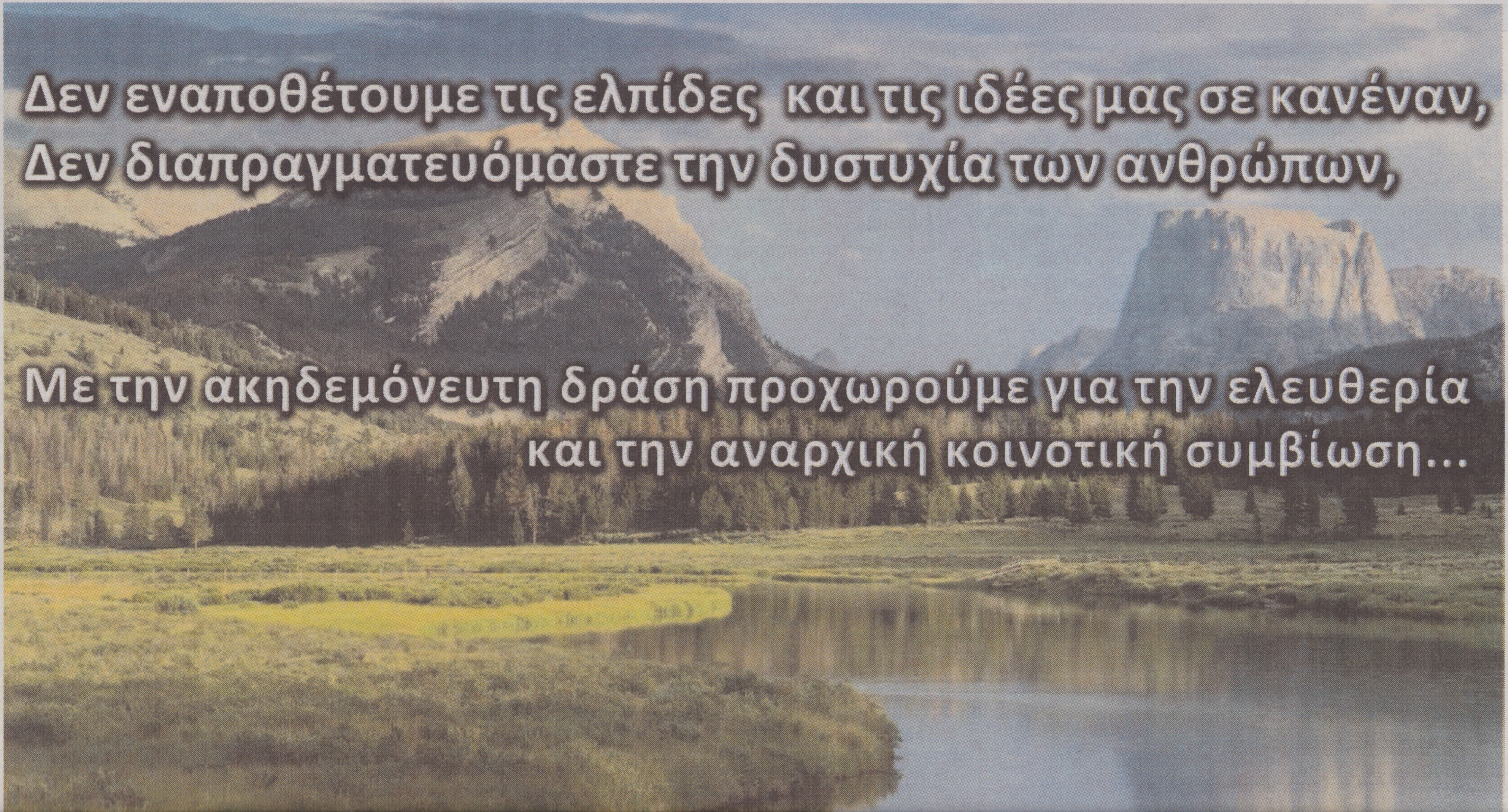
ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 118
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Δεν εναποθέτουμε τις ελπίδες και τις ιδέες μας σε κανέναν,
Δεν διαπραγματευόμαστε την δυστυχία των ανθρώπων,
Με την ακηδεμόνευτη δράση προχωρούμε για την ελευθερία
και την αναρχική κοινοτική συμβίωση...
...απαλλάσσοντας τη ζωή μας από τις ακαθαρσίες:
Καταπίεση
Αποξένωση
Πολιτική
Ναρκωτικά
Οικονομία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Το παγκόσμιο κυριαρχικό σύστημα έχει περιγραφεί από τον Σόρος ήδη από το 1998 ως συνάρτηση ενός παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος κυκλοφορίας -που ωθεί κεφάλαια προς το κέντρο και στην συνέχεια τα διοχετεύει στην περιφέρεια- και των βαλβίδων του (εθνικά κράτη), με αποτέλεσμα ενόσω οι παγκόσμιες χρηματοπιστωτικές αγορές εξαπλώνονται, οι βαλβίδες να ανοίγουν, αλλά εάν και όταν η ροή των κεφαλαίων αντιστρέφεται, να στέκονται εμπόδια με κίνδυνο την «κατάρρευση» του συστήματος. Αυτού του είδους οι αναστατώσεις, εκτός των άλλων, ονομάζονται «κρίσεις». Όταν ορίζονται με την μορφή των εργαλείων του χρέους ή των τραπεζικών πιστώσεων, μπορούν να προκαλούνται ή να απειλούνται «χρεοκοπίες» και τραπεζικές «κρίσεις», ενώ σε άλλες περιπτώσεις, όταν το κεφάλαιο παρέχεται με την μορφή μετοχών, μπορεί να προκληθεί χρηματιστηριακό κραχ. Σύμφωνα πάντα με τον Σόρος, «παρά την ασυμμετρία και την αστάθεια του -ή εξ αιτίας τους- το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα επιδεικνύει αξιοσημείωτη συνοχή». Αυτή η «συνοχή», η «αστάθεια» ή «ασυμμετρία» έχουν περάσει και συνεχίζουν να περνούν σαν οδοστρωτήρες πάνω από τις ζωές δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Είναι ο Μινώταυρος της παγκόσμιας κυριαρχίας που επιβιώνει με τις σάρκες των «θυσιασμένων». Είναι οι «αγορές» που ψηφίζουν κυβερνήσεις και οι κυβερνήσεις που ψηφίζουν αγορές, τα παγκόσμια μονοπώλια που συγχωνεύονται, οι παγκόσμιοι τραπεζίτες και οι διαχειριστές «κρίσεων», το ΔΝΤ και ο ΠΟΕ, η ΕΕ, οι G8, ή οι G20, οι πολυεθνικές, όπως η Microsoft ή η Intel, οι έμποροι όπλων και οι μεσάζοντες, οι δικτάτορες και οι δημοκράτες, οι μεταρρυθμιστές, οι αριστεροί και οι δεξιοί εθνικιστές. Ούτε «κρίσεις», λοιπόν, υφίστανται ούτε «καταρρεύσεις» σαν και αυτήν που

Θέλετε να είστε πλούσιος και υγιής ή φτωχός και άρρωστος;

Λίγες μέρες μετά τις επαναληπτικές εκλογές δεν είναι λίγοι αυτοί που αναρωτήθηκαν: «Αφού το κυβερνητικό σχήμα του «τρίο Στούτζες» ήταν έτοιμο πριν και από την 6η του Μάη τι χρειάζονταν όλα αυτά;». Ή, για παράδειγμα, τι σημασία έχει για το ποιος θα είναι υπουργός οικονομικών σε μια χρεωκοπημένη χώρα που για να εκταμιεύσει ένα κονδύλι για τις εσωτερικές ανάγκες θα πρέπει να προηγηθεί διεθνής συνδιάσκεψη; Ή τελοσπάντων, πόση σημασία έχει πια ο σχηματισμός κυβέρνησης σε μια χώρα που σύμφωνα με τον Paul Krugman (μέλος του ισχυρότερου λόμπυ με την ονομασία group 30), θεωρείται «οριστικά χαμένη υπόθεση»;

Και όμως, τα καλά παιδιά του ΚΚΕ έσπευσαν πρώτα και καλύτερα να ζητήσουν επαναληπτικές εκλογές χωρίς, όμως, να φαντάζονται εκεί στον Περισσό τί τους περιμένει...

Είναι αλήθεια ότι προκάλεσε μια κάποια έκπληξη η ταχύτητα με την οποία ανακοινώθηκε το «πολυπόθητο» αποτέλεσμα, αλλά και οι θριαμβικές δηλώσεις τόσο των «νικητών» όσο και των «ηττημένων». Το αποτέλεσμα είχε ουσιαστικά προαναγγελθεί, λίγες μέρες πριν, με το φαινομενικά ανεξήγητο ράλι ανόδου στο Χρηματιστήριο Αθηνών.

Το «ενισχυμένο» αριθμητικό άθροισμα του πιο ανίκανου (Σαμαρά), του πιο ανυπόφορα φλύαρου (Βενιζέλου) και του πιο βαρετού ανθρώπου στον κόσμο (μπάρμπα-Φώτη) σε συνδυασμό με την παράλληλη «ενίσχυση» της «αντιπολίτευσης» του Σύριζα

βάλλεται την μία ως σοβαρό και την άλλη ως τιποτένιο σύμφωνα με τις τεχνικές τού διάσημου ψυχίατρου Harold Searles στο έργο του «Η προσπάθεια να τρελάνετε κάποιον», θα είχαν μηδαμινή επίδραση σε εύρωστες κοινωνικές ομάδες, που διατηρούν ένα βαθμό αυτάρκειας και κοινωνικής συνοχής και έχοντας περιορίσει στο ελάχιστο, τις διάφορες κρατικές εξαρτήσεις.

Ποια είναι, όμως, τα περιθώρια αντίδρασης ανθρώπων που η ζωή τους και των στενών συγγενών τους έχει εξαρτηθεί από έναν μισθό ή μία σύνταξη και αν δεν καταβληθεί στην ώρα του θα κινδυνέψουν να μην έχουν να φάνε; Ομοίως και αυτών που η ζωή τους εξαρτάται από τα φάρμακα που τους χορηγεί το κράτος (ας θυμηθούμε την προεκλογική κατάσταση με τα φάρμακα των καρκινοπαθών), ομοίως και αυτών που κινδυνεύουν να χάσουν τα υπάρχοντά τους από τις κατασχέσεις του κράτους και των τραπεζών. Οι απαιτήσεις αυτών των ανθρώπων από τη ζωή τους έχουν περιοριστεί δραματικά. Αν το κράτος αποφασίσει ξαφνικά να αυξήσει τον φόρο στα καύσιμα ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού θα καθηλωθεί, στην κυριολεξία.

Τα περιθώρια, λοιπόν, είναι αναγκαστικά μικρά εφόσον διαιωνίζεται η σχέση εξάρτησης των ανθρώπων από το κράτος. Η εξαθλίωση και ειδικότερα όταν συνοδεύεται από την βίαιη καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας όχι μόνο δεν οδηγεί σε εξεγερσιακές διεργασίες όπως ονειρεύονται οι διάφοροι μαρξιστολογούντες (αν ίσχυε αυτή η αντίληψη θα έπρεπε οι χώρες της υποσαχάριας Αφρικής να είναι το λίκνο της επανάστασης) αλλά σε καταστάσεις που αποτελούν ντροπή για το ανθρώπινο γένος. Όλοι εναντίον όλων.

Σε αυτή την κατηγορία ημικατεστραμμένων ανθρώπων απευθύνονται οι Καταστροφείς τους (και όμως!) προκειμένου να λάβουν μια τόση δα, έστω, νομιμοποίηση, βέβαιοι για το αποτέλεσμα.

Στον αντίποδα, η «αντιπολίτευση» του Σύριζα - ας σημειωθεί ότι έλαβε αυτό το «χρίσμα» πρώτα από τους διεθνείς opinion makers- έθεσε το εξής απλό ερώτημα: «Θέλετε να είστε πλούσιος και υγιής ή φτωχός και άρρωστος»; Δεν έχει σημασία το πώς, δεν έχει σημασία το πότε. Για πρώτη φορά μπορείτε να επιλέξετε αυτό που σας συμφέρει!

Μέσα στην μαύρη μαυρίλα του μνημονίου, ο καθένας απέκτησε ξαφνικά το δικαίωμα να ονειρευτεί, όχι για τη ζωή του φυσικά αλλά για το που τοποθε-

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Το παγκόσμιο κυριαρχικό σύστημα έχει περιγραφεί από τον Σόρος ήδη από το 1998 ως συνάρτηση ενός παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος κυκλοφορίας -που ωθεί κεφάλαια προς το κέντρο και στην συνέχεια τα διοχετεύει στην περιφέρεια- και των βαλβίδων του (εθνικά κράτη), με αποτέλεσμα ενόσω οι παγκόσμιες χρηματοπιστωτικές αγορές εξαπλώνονται, οι βαλβίδες να ανοίγουν, αλλά εάν και όταν η ροή των κεφαλαίων αντιστρέφεται, να στέκονται εμπόδια με κίνδυνο την «κατάρρευση» του συστήματος. Αυτού του είδους οι αναστατώσεις, εκτός των άλλων, ονομάζονται «κρίσεις». Όταν ορίζονται με την μορφή των εργαλείων του χρέους ή των τραπεζικών πιστώσεων, μπορούν να προκαλούνται ή να απειλούνται «χρεοκοπίες» και τραπεζικές «κρίσεις», ενώ σε άλλες περιπτώσεις, όταν το κεφάλαιο παρέχεται με την μορφή μετοχών, μπορεί να προκληθεί χρηματιστηριακό κραχ. Σύμφωνα πάντα με τον Σόρος, «παρά την ασυμμετρία και την αστάθεια του -ή εξ αιτίας τους- το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα επιδεικνύει αξιοσημείωτη συνοχή». Αυτή η «συνοχή», η «αστάθεια» ή «ασυμμετρία» έχουν περάσει και συνεχίζουν να περνούν σαν οδοστρωτήρες πάνω από τις ζωές δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Είναι ο Μινώταυρος της παγκόσμιας κυριαρχίας που επιβιώνει με τις σάρκες των «θυσιασμένων». Είναι οι «αγορές» που ψηφίζουν κυβερνήσεις και οι κυβερνήσεις που ψηφίζουν αγορές, τα παγκόσμια μονοπώλια που συγχωνεύονται, οι παγκόσμιοι τραπεζίτες και οι διαχειριστές «κρίσεων», το ΔΝΤ και ο ΠΟΕ, η ΕΕ, οι G8, ή οι G20, οι πολυεθνικές, όπως η Microsoft ή η Intel, οι έμποροι όπλων και οι μεσάζοντες, οι δικτάτορες και οι δημοκράτες, οι μεταρρυθμιστές, οι αριστεροί και οι δεξιοί εθνικιστές. Ούτε «κρίσεις», λοιπόν, υφίστανται ούτε «καταρρεύσεις» σαν και αυτήν που δήθεν αποσοβήθηκε στην πρόσφατη Σύνοδο Κορυφής των Βρυξελλών. «Χαμένοι» και «κερδισμένοι» δεν υπάρχουν, σε τέτοιες περιπτώσεις, ανάμεσα στους κυρίαρχους. Ενώνονται για να κυριαρχούν, έχουν αντιθέσεις για τους τρόπους που θα επιβάλλουν τους νέους όρους δουλείας και για τα μερίδια της κυριαρχίας που μοιράζονται. Και ναι, οι ύαινες καμία φορά αλληλοσπαράσσονται. Πάντα, όμως, πάνω από τα σφάγια των θυμάτων τους.

Αλλά ας έρθουμε λίγο σε ορισμένα εξίσου δυσάρεστα.

«Καλύτερα διαιρεμένοι παρά ενωμένοι με λάθος τρόπο», υποστήριζε πριν από 115 χρόνια ο Μαλατέστα (L' Agitazione, 11 Ιουν. 1897), αφού, όπως πρόσθετε, «δεν πιστεύουμε στην εδραίωση οργανώσεων που έχουν κτιστεί με παραχωρήσεις και υποθέσεις και στις οποίες δεν υπάρχει πραγματική συμφωνία και σύμπνοια μεταξύ των μελών». Ας ξανασκεφτούν τα παραπάνω λόγια του Μαλατέστα και ορισμένοι που αναρωτιούνται όψιμα δήθεν για τα αίτια της «παρακμής» του λεγόμενου χώρου. Ας αναλογιστούν και οι καλοπροαίρετοι σύντροφοι που βάζουν το ίδιο ερώτημα, ποιες ήταν και συνεχίζουν να είναι οι επιδράσεις της κινηματικής λογικής, της ένταξης στα αριστερά δουκάτα, της κοστολόγησης της «αντιεξουσίας» ως πολιτικής δύναμης, και του πλήρους εντα-

Θέλετε να είστε πλούσιος και υγιής ή φτωχός και άρρωστος;

Λίγες μέρες μετά τις επαναληπτικές εκλογές δεν είναι λίγοι αυτοί που αναρωτήθηκαν: «Αφού το κυβερνητικό σχήμα του «τρίο Στούτζες» ήταν έτοιμο πριν και από την 6η του Μάη τι χρειάζονταν όλα αυτά;».Ή, για παράδειγμα, τι σημασία έχει για το ποιος θα είναι υπουργός οικονομικών σε μια χρεωκοπημένη χώρα που για να εκταμιεύσει ένα κονδύλι για τις εσωτερικές ανάγκες θα πρέπει να προηγηθεί διεθνής συνδιάσκεψη;Ή τελοσπάντων, πόση σημασία έχει πια ο σχηματισμός κυβέρνησης σε μια χώρα που σύμφωνα με τον Paul Krugman (μέλος του ισχυρότερου λόμπυ με την ονομασία group 30), θεωρείται «οριστικά χαμένη υπόθεση»;

Και όμως, τα καλά παιδιά του ΚΚΕ έσπευσαν πρώτα και καλύτερα να ζητήσουν επαναληπτικές εκλογές χωρίς, όμως, να φαντάζονται εκεί στον Περισσό τι τους περιμένει...

Είναι αλήθεια ότι προκάλεσε μια κάποια έκπληξη η ταχύτητα με την οποία ανακοινώθηκε το «πολυπόθητο» αποτέλεσμα, αλλά και οι θριαμβικές δηλώσεις τόσο των «νικητών» όσο και των «ηττημένων». Το αποτέλεσμα είχε ουσιαστικά προαναγγελθεί, λίγες μέρες πριν, με το φαινομενικά ανεξήγητο ράλι ανόδου στο Χρηματιστήριο Αθηνών.

Το «ενισχυμένο» αριθμητικό άθροισμα του πιο ανίκανου (Σαμαρά), του πιο ανυπόφορα φλύαρου (Βενιζέλου) και του πιο βαρετού ανθρώπου στον κόσμο (μπάρμπα-Φώτη) σε συνδυασμό με την παράλληλη «ενίσχυση» της «αντιπολίτευσης» του Σύριζα ήταν ένα αποτέλεσμα βγαλμένο με το στανιό από μια άμορφη μάζα εξουθενωμένων ανθρώπων που έχουν χάσει κάθε ελπίδα (οι εξαιρέσεις αισιόδοξων ψηφοφόρων προκαλούν το έντονο ενδιαφέρον της επιστημονικής κοινότητας...) αλλά ξαναψήφισαν, με κατεβασμένα κεφάλια, τους καταστροφείς τους. Και μάλιστα καταστροφείς οι οποίοι προτείνουν την ίδια ποινή: τον θάνατο, αλλά με διαφορετικά βασανιστήρια. Που οφείλεται, όμως, αυτή η αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά;

Είναι γνωστό ότι η εκλογική διαδικασία, εκτός από μια άκρως διχαστική, για το κοινωνικό σύνολο, ενέργεια, επιδρά καταλυτικά στο επίπεδο αντίληψης της πραγματικότητας αυτών που έχουν αποφασίσει να γίνουν υποχείρια της εξουσίας, μέσω της ψήφου τους. Μεγάλα κοινωνικά κομμάτια που για δεκαετίες ήταν μαθημένα στο να διεκδικούν από το κράτος ένα ρουσφέτι ή, στην καλύτερη περίπτωση, ένα αγωνιστικό επιδοματάκι με τη βοήθεια των ηρωικών συνδικάτων, βρέθηκαν, εδώ και τρία χρόνια, εντε-

ρηγεί το κράτος (ας θυμηθούμε την προεκλογική κατάσταση με τα φάρμακα των καρκινοπαθών), ομοίως και αυτών που κινδυνεύουν να χάσουν τα υπάρχοντά τους από τις κατασχέσεις του κράτους και των τραπεζών. Οι απαιτήσεις αυτών των ανθρώπων από τη ζωή τους έχουν περιοριστεί δραματικά. Αν το κράτος αποφασίσει ξαφνικά να αυξήσει τον φόρο στα καύσιμα ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού θα καθηλωθεί, στην κυριολεξία.

Τα περιθώρια, λοιπόν, είναι αναγκαστικά μικρά εφόσον διαιωνίζεται η σχέση εξάρτησης των ανθρώπων από το κράτος. Η εξαθλίωση και ειδικότερα όταν συνοδεύεται από την βίαιη καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας όχι μόνο δεν οδηγεί σε εξεγερσιακές διεργασίες όπως ονειρεύονται οι διάφοροι μαρξιστολογούντες (αν ίσχυε αυτή η αντίληψη θα έπρεπε οι χώρες της υποσαχάριας Αφρικής να είναι το λίκνο της επανάστασης) αλλά σε καταστάσεις που αποτελούν ντροπή για το ανθρώπινο γένος. Όλοι εναντίον όλων.

Σε αυτή την κατηγορία ημικατεστραμμένων ανθρώπων απευθύνονται οι Καταστροφείς τους (και όμως!) προκειμένου να λάβουν μια τόση δα, έστω, νομιμοποίηση, βέβαιοι για το αποτέλεσμα.

Στον αντίποδα, η «αντιπολίτευση» του Σύριζα - ας σημειωθεί ότι έλαβε αυτό το «χρίσμα» πρώτα από τους διεθνείς opinion makers- έθεσε το εξής απλό ερώτημα: «Θέλετε να είστε πλούσιος και υγιής ή φτωχός και άρρωστος»; Δεν έχει σημασία το πώς, δεν έχει σημασία το πότε. Για πρώτη φορά μπορείτε να επιλέξετε αυτό που σας συμφέρει!

Μέσα στην μαύρη μαυρίλα του μνημονίου, ο καθένας απέκτησε ξαφνικά το δικαίωμα να ονειρευτεί, όχι για τη ζωή του φυσικά αλλά για το που τοποθετεί τον εαυτό του σε ένα υποτιθέμενο κράτος του Σύριζα και της αριστεράς. Είναι τελείως άσκοπο να κρίνει κανείς τις κωλοτούμπες των Συριζαίων και των Πασόκων συμβούλων τους γιατί ο καθένας μπορεί να το φανταστεί όπως θέλει. Χωρίς διόδια και χαράτσια οι «δεν πληρώνω», με γκιλοτίνες, μούτζες και κρεμάλες οι «αγανακτισμένοι», με κολλεκτίβες και αυτοοργάνωση οι νεομπολσεβίκοι των συνιστωσών που βράζει το αίμα τους, με ρεαλισμό και ευρωπαϊσμό οι μεγαλύτερης ηλικίας κύριοι που γοητεύονται από τον νερόβραστο Δραγασάκη.

Μυριόστομο το αίτημα για ένα «κράτος-παραλία» καθ' εικόνα και ομοίωση του Σύριζα, από τους πιο πολλούς. Άντε να βγάλουμε και τα «δικά μας παιδιά» από τις φυλακές (δεν είναι κακό ένα επαναστατικό ρουσφετάκι...) άντε να βολέψουμε και μερικούς άλλους, να φέρουμε και άλλα πέντε εκατομμύρια μετανάστες για να την «σπάσουμε» στους φασίστες. Και κάθε μέρα πάρτυ!

Είναι κατανοητή, λοιπόν η κατήφεια αυτού του

επιδεικνύει αξιοσημείωτη συνοχή». Αυτή η «συνοχή», η «αστάθεια» ή «ασυμμετρία» έχουν περάσει και συνεχίζουν να περνούν σαν οδοστρωτήρες πάνω από τις ζωές δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Είναι ο Μινώταυρος της παγκόσμιας κυριαρχίας που επιβιώνει με τις σάρκες των «θυσιασμένων». Είναι οι «αγορές» που ψηφίζουν κυβερνήσεις και οι κυβερνήσεις που ψηφίζουν αγορές, τα παγκόσμια μονοπώλια που συγχωνεύονται, οι παγκόσμιοι τραπεζίτες και οι διαχειριστές «κρίσεων», το ΔΝΤ και ο ΠΟΕ, η ΕΕ, οι G8, ή οι G20, οι πολυεθνικές, όπως η Microsoft ή η Intel, οι έμποροι όπλων και οι μεσάζοντες, οι δικτάτορες και οι δημοκράτες, οι μεταρρυθμιστές, οι αριστεροί και οι δεξιοί εθνικιστές. Ούτε «κρίσεις», λοιπόν, υφίστανται ούτε «καταρρεύσεις» σαν και αυτήν που δήθεν αποσοβήθηκε στην πρόσφατη Σύνοδο Κορυφής των Βρυξελλών. «Χαμένοι» και «κερδισμένοι» δεν υπάρχουν, σε τέτοιες περιπτώσεις, ανάμεσα στους κυρίαρχους. Ενώνονται για να κυριαρχούν, έχουν αντιθέσεις για τους τρόπους που θα επιβάλλουν τους νέους όρους δουλείας και για τη μερίδια της κυριαρχίας που μοιράζονται. Και ναι, οι ύαινες καμία φορά αλληλοσπαράσσονται. Πάντα, όμως, πάνω από τα σφάγια των θυμάτων τους.

Αλλά ας έρθουμε λίγο σε ορισμένα εξίσου δυσάρεστα.

«Καλύτερα διαιρεμένοι παρά ενωμένοι με λάθος τρόπο», υποστήριζε πριν από 115 χρόνια ο Μαλατέστα (L' Agitazione, 11 Ιουν. 1897), αφού, όπως πρόσθετε, «δεν πιστεύουμε στην εδραίωση οργανώσεων που έχουν κτιστεί με παραχωρήσεις και υποθέσεις και στις οποίες δεν υπάρχει πραγματική συμφωνία και σύμπνοια μεταξύ των μελών». Ας ξανασκεφτούν τα παραπάνω λόγια του Μαλατέστα και ορισμένοι που αναρωτιούνται όψιμα δήθεν για τα αίτια της «παρακμής» του λεγόμενου χώρου. Ας αναλογιστούν και οι καλοπροαίρετοι σύντροφοι που βάζουν το ίδιο ερώτημα, ποιες ήταν και συνεχίζουν να είναι οι επιδράσεις της κινηματικής λογικής, της ένταξης στα αριστερά δουκάτα, της κοστολόγησης της «αντιεξουσίας» ως πολιτικής δύναμης, και του πλήρους ενταφιασμού για όσους το επέλεξαν, βέβαια, της αναρχικής προοπτικής στο όνομα της διεκδίκησης ζωτικών χώρων.

Η κινηματική σας εξουσία, «σύντροφοι», βρωμάει από επάνω μέχρι κάτω, είναι ένα πτώμα που έχει αποσυντεθεί από καιρό, αλλά παρ' όλα αυτά δεν σταματάει να σαπίζει. Και θα συνεχίσει να σαπίζει, γιατί η ομερτά των ουκ ολίγων εμπλεκομένων με τον έναν ή τον άλλο τρόπο στην αθλιότητα είναι δεδομένη. Όχι, δεν είναι το πύον που κάθε λίγο σπάει, δεν είναι αυτό που μολύνει την μεγαλειώδη (τρομάρας σας) ιστορία των Εξαρχείων. Η εξουσία μολύνει και οι παραχωρήσεις που δόθηκαν και συνεχίζουν να δίνονται για ορισμένα ψιχουλάκια απ' αυτήν. Χαίρε επαναστατικό κίνημα, και εις ανώτερα... Μπορείς...

Ιούλιος-Αύγουστος 2012

κλογές χωρίς, όμως, να φαντάζονται εκεί στον Περισσό τί τους περιμένει...

Είναι αλήθεια ότι προκάλεσε μια κάποια έκπληξη η ταχύτητα με την οποία ανακοινώθηκε το «πολυπόθητο» αποτέλεσμα, αλλά και οι θριαμβικές δηλώσεις τόσο των «νικητών» όσο και των «ηττημένων». Το αποτέλεσμα είχε ουσιαστικά προαναγγελθεί, λίγες μέρες πριν, με το φαινομενικά ανεξήγητο ράλι ανόδου στο Χρηματιστήριο Αθηνών.

Το «ενισχυμένο» αριθμητικό άθροισμα του πιο ανίκανου (Σαμαρά), του πιο ανυπόφορα φλύαρου (Βενιζέλου) και του πιο βαρετού ανθρώπου στον κόσμο (μπάρμπα-Φώτη) σε συνδυασμό με την παράλληλη «ενίσχυση» της «αντιπολίτευσης» του Σύριζα ήταν ένα αποτέλεσμα βγαλμένο με το στανιό από μια άμορφη μάζα εξουθενωμένων ανθρώπων που έχουν χάσει κάθε ελπίδα (οι εξαιρέσεις αισιόδοξων ψηφοφόρων προκαλούν το έντονο ενδιαφέρον της επιστημονικής κοινότητας...) αλλά ξαναψήφισαν, με κατεβασμένα κεφάλια, τους καταστροφείς τους. Και μάλιστα καταστροφείς οι οποίοι προτείνουν την ίδια ποινή: τον θάνατο, αλλά με διαφορετικά βασανιστήρια. Που οφείλεται, όμως, αυτή η αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά;

Είναι γνωστό ότι η εκλογική διαδικασία, εκτός από μια άκρως διχαστική, για το κοινωνικό σύνολο, ενέργεια, επιδρά καταλυτικά στο επίπεδο αντίληψης της πραγματικότητας αυτών που έχουν αποφασίσει να γίνουν υποχείρια της εξουσίας, μέσω της ψήφου τους. Μεγάλα κοινωνικά κομμάτια που για δεκαετίες ήταν μαθημένα στο να διεκδικούν από το κράτος ένα ρουσφέτι ή, στην καλύτερη περίπτωση, ένα αγωνιστικό επιδοματάκι με τη βοήθεια των ηρωικών συνδικάτων, βρέθηκαν, εδώ και τρία χρόνια, εντελώς απροετοίμαστα στα απανωτά σοκ των κυριάρχων και αντιδρούν σαν το μικρό παιδί που δεν ξέρει πώς να αποφύγει την τιμωρία. Αν συμμορφωθούν με τις καθημερινές νουθεσίες του «ξένου παράγοντα» για την «ευρωπαϊκή πορεία της χώρας» καταλαβαίνουν εμπειρικά ότι θα καταστραφούν, αν όμως κάνει κάτι διαφορετικό πάλι θα καταστραφούν. Η «αποδοχή» του ενός δρόμου σημαίνει αυτομάτως ότι θα τιμωρηθούν για την «τεμπελιά» τους αναδρομικά και με τόκο, ενώ η οποιαδήποτε άλλη σκέψη σημαίνει ακαριαίο θάνατο.

Είναι προφανές ότι αυτές οι αντικρουόμενες και αντιφατικές «αφηγήσεις» της πραγματικότητας, όπου το κρίσιμο και το ασήμαντο προβάλλονται με τον ίδιο δραματικό τόνο, ή όπου το ίδιο ζήτημα προ-

Σε αυτή την κατηγορία ημικατεστραμμένων ανθρώπων απευθύνονται οι Καταστροφείς τους (και όμως!) προκειμένου να λάβουν μια τόση δα, έστω, νομιμοποίηση, βέβαιοι για το αποτέλεσμα.

Στον αντίποδα, η «αντιπολίτευση» του Σύριζα - ας σημειωθεί ότι έλαβε αυτό το «χρίσμα» πρώτα από τους διεθνείς opinion makers- έθεσε το εξής απλό ερώτημα: «Θέλετε να είστε πλούσιος και υγιής ή φτωχός και άρρωστος»; Δεν έχει σημασία το πώς, δεν έχει σημασία το πότε. Για πρώτη φορά μπορείτε να επιλέξετε αυτό που σας συμφέρει!

Μέσα στην μαύρη μαυρίλα του μνημονίου, ο καθένας απέκτησε ξαφνικά το δικαίωμα να ονειρευτεί, όχι για τη ζωή του φυσικά αλλά για το που τοποθετεί τον εαυτό του σε ένα υποτιθέμενο κράτος του Σύριζα και της αριστεράς. Είναι τελείως ανώφελο να κρίνει κανείς τις κωλοτούμπες των Συριζαίων και των Πασόκων συμβούλων τους γιατί ο καθένας μπορεί να το φανταστεί όπως θέλει. Χωρίς διόδια και χαράτσια οι «δεν πληρώνω», με γκιλοτίνες, μούτζες και κρεμάλες οι «αγανακτισμένοι», με κολλεκτίβες και αυτοοργάνωση οι νεομπολσεβίκοι των συνιστωσών που βράζει το αίμα τους, με ρεαλισμό και ευρωπαϊσμό οι μεγαλύτερης ηλικίας κύριοι που γοητεύονται από τον νερόβραστο Δραγασάκη.

Μυριόστομο το αίτημα για ένα «κράτος-παραλία» καθ' εικόνα και ομοίωση του Σύριζα, από τους πιο πολλούς. Άντε να βγάλουμε και τα «δικά μας παιδιά» από τις φυλακές (δεν είναι κακό ένα επαναστατικό ρουσφετάκι...) άντε να βολέψουμε και μερικούς άλλους, να φέρουμε και άλλα πέντε εκατομμύρια μετανάστες για να την «σπάσουμε» στους φασίστες. Και κάθε μέρα πάρτυ!

Είναι κατανοητή, λοιπόν η κατήφεια αυτού του κόσμου την 18η του Ιούνη. Η πολύχρωμη εκλογική πελατεία του Σύριζα, από τα ανεμομαζώματα των «πλατειών» και της αμεσοδημοκρατίας ως τους «επαναστάτες χωρίς αιτία», θα χρειαστεί να περιμένει μέχρι να ολοκληρωθεί με ομαλότητα, το υπογραμμίζουμε, με ομαλότητα η ΙΔ΄ κοινοβουλευτική περίοδος της «τρίτης ελληνικής δημοκρατίας». Υπομονή λοιπόν!

...επέσατε θύματα!

Η γενική γραμματέας του τιμημένου ΚΚΕ, αντί για την καθιερωμένη δήλωση μπροστά στην κάλπη προειδοποίησε την εργατική τάξη με δραματικούς

*«Ξεγέλασα τις παγίδες σου, ω μοίρα,
έκλεισα όλους τους δρόμους απ' όπου
μπορούσες να με φτάσεις.
Δε θ' αφεθούμε να νικηθούμε,
ούτε από εσένα ούτε από καμία κακιά
δύναμη. Κι όταν η ώρα της αναπόφευκτης
αναχώρησης θα σημάνει, η περιφρόνησή μας
για κείνους που αγκιστρώνονται μάταια στην
ύπαρξη θα ξεσπάσει στ' ωραίο τραγούδι:
Ω! πόσο άξια ζήσαμε!»*
ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ

ΟΛΟΙ είναι ΕΝΑ

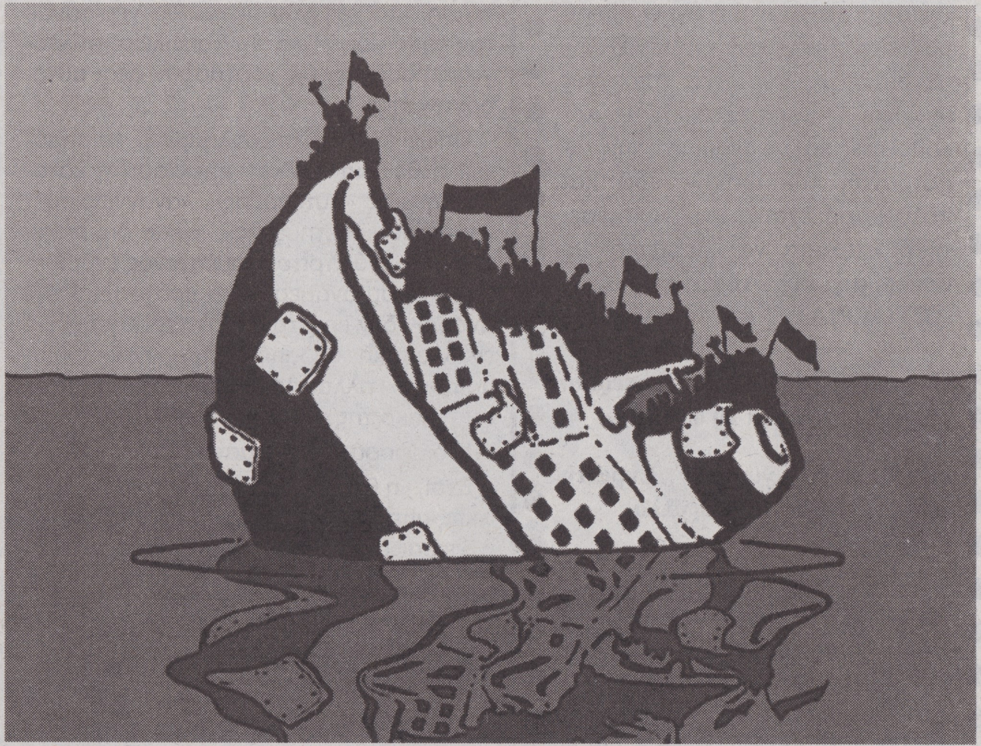
Είναι ίσως πράγματι περιττό να παρατηρήσουμε ότι για μιαν ακόμη φορά μια εκλογική διαδικασία (σε δύο γύρους) κατόρθωσε έστω και πρόσκαιρα να εξασφαλίσει χρόνο στους διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων. Το ποθητό εκλογικό αποτέλεσμα ρυθμίστηκε με μια σειρά τεχνικών και επεμβάσεων επάνω στο εκλογικό σώμα. Οι τεχνικές αυτές δοκιμάστηκαν και εφαρμόστηκαν και αυτό πρέπει να τονιστεί, ταυτόχρονα εκ μέρους σημαντικών εκπροσώπων της κυριαρχίας, των θεσμών και των μηχανισμών της.

Η συντονισμένη εστίαση σε ένα σημείο (ελλαδικός χώρος) πλήθους διεθνών ΜΜΕ, εκφραστών διεθνών οργανισμών, αξιωματούχων κρατών, αλλά και όσων ως πρόσωπα ή μηχανισμοί συναπαρτίζουν τις λεγόμενες αγορές είναι κάτι παραπάνω από αξιοσημείωτη. Το γεγονός αυτό δεν εξηγείται βέβαια βάσει οικονομικών όρων ή συσχετισμών, ή μεγέθους του λεγόμενου χρέους. Ούτε είναι απλά απότοκο της «παγκοσμιοποίησης», με την ευρύτερη έννοια που μπορεί να δώσει κανείς σ' αυτήν. «Μα δεν εξελίσσεται μια αδυσώπητη οικονομική σφαγή;», ρωτούν πολλοί. Ναι, είναι η απάντηση, αυτή όμως δεν προσδιορίζει αλλά προσδιορίζεται (από) και εντάσσεται στην ενοποιητική διαδικασία που προχωρεί σύμφωνα και με τις διαβεβαιώσεις των κυρίαρχων. Τα οικονομικά εργαλεία θ' αποτελέσουν, για μιαν ακόμη φορά, τα μέσα και όχι το στόχο που

νόμενο» της υψηλότατης αποχής πέρασε απαρατήρητο από τους πάσης φύσεως αναλυτές, εκλογολόγους, τα διεθνή ΜΜΕ, τους παλαιούς πολιτικούς αστέρες ή τα νέα φυντάνια. Σε συνθήκες απίστευτης τρομοκράτησης και εκβιασμού εκατομμύρια άνθρωποι απείχαν από την εκλογική διαδικασία αρνούμενοι να αναγνωρίσουν τους δυνάστες τους, και τους νέους όρους δουλείας. Σε συνθήκες απίστευτης πίεσης που ασκούνταν καθημερινά και συστηματικά όχι πια από τους ντόπιους κομματάρχες, αλλά από τους εκπροσώπους του ΔΝΤ, της ΕΕ, της ΕΚΤ, των αξιωματούχων των ΗΠΑ, του γερμανικού ή του γαλλικού κράτους. Απέναντι στην απειλή για άμεση επιβολή στρατιωτικού πραξικοπήματος, ολοκληρωτικής πτώχευσης της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού, την επιβολή δελτίου για καύσιμα, φάρμακα και τρόφιμα.

Και όμως όπως είπαμε το ποσοστό της αποχής, όχι μόνο διατηρήθηκε σ' αυτές τις συνθήκες, αλλά και αυξήθηκε σημαντικά. Η αναρχική συμβολή σ' αυτήν την κατεύθυνση θα εκτιμηθεί στο άμεσο μέλλον πολύ περισσότερο απ' ότι μπορεί κάποιος να υπολογίσει αυτή την στιγμή. Και φυσικά όχι στην αριθμητική βάση του πόσοι αναρχικοί ή συλλογικότητες κινήθηκαν **με συνέπεια και ειλικρίνεια** σ' αυτόν τον δρόμο.

Παρ' όλα αυτά με αφορμή το εκλογικό αποτέλεσμα μας διαβεβαιώνουν ότι το τραίνο της «νέας μεταπολίτευσης» έφθασε επιτέλους στην αφετηρία του «νέου» πολιτικού «σταθμού». Οι «νέοι επιβάτες» ιδρωμένοι τρέχουν να καταλάβουν τα «καθίσματα» που αντιστοιχούν στα ψηφαλάκια που μάζεψαν. Άλλοι χαρούμενοι επειδή τα βρήκαν ανέλπιστα πολλά, άλλοι κα-

σε ιστορικά παραδείγματα για να αντλήσει εμπειρίες και διδάγματα για τον ρόλο της αριστεράς σε κάθε είδους διακυβέρνηση. Είναι απαραίτητο κάτι τέτοιο. Και όχι μόνο, λόγω της κινηματικής ομίχλης που, είναι αλήθεια, έπεσε βαριά για να σκεπάσει, για μιαν ακόμη φορά, τα θεωρούμενα «αυτονόητα» τουλάχιστον για τους αναρχικούς. Ίσως σ' αυτήν την περίπτωση, δηλαδή της ενδελεχούς αναζήτησης ιστορικών εμπειριών, τα κροκοδείλια δάκρυα που «ξόδεψαν» για την άνοδο της Χρυσής Αυγής και την είσοδο της στο κοινοβούλιο, όλοι οι συνεπείς θιασώτες ενός «αναγκαίου» κινηματικού μετώπου να μην ήταν αρκετά για να κρύψουν τουλάχιστον για πολύ την πραγματικότητα

ζα αναγνωρίζουν την εξουσία της ΧΑ, έτσι όπως καταγράφηκε από το εκλογικό αποτέλεσμα, αφού η συμμετοχή τους στην εκλογική διαδικασία ενισχύει, όχι βέβαια μόνο το κόμμα που επέλεξαν, αλλά και όλα τα υπόλοιπα.

Οι θλιβεροί προπαγανδιστές της αριστεράς, ντυμένοι δήθεν τον αντιεξουσιαστικό μανδύα, είναι ολότελα γυμνοί και αξιοθρήνητοι. Το εκλογικό αριστερό μέτωπο που προβάλλουν ως αναγκαιότητα δεν αποτελεί καν μια εναλλακτική διαχειριστική εκδοχή του μέλλοντος αλλά αναπόσπαστο συστατικό της τωρινής διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση ήρθαν και οι πρώ-

κάν και αυτό πρέπει να τονιστεί, ταυτόχρονα εκ μέρους σημαντικών εκπροσώπων της κυριαρχίας, των θεσμών και των μηχανισμών της.

Η συντονισμένη εστίαση σε ένα σημείο (ελλαδικός χώρος) πλήθους διεθνών ΜΜΕ, εκφραστών διεθνών οργανισμών, αξιωματούχων κρατών, αλλά και όσων ως πρόσωπα ή μηχανισμοί συναπαρτίζουν τις λεγόμενες αγορές είναι κάτι παραπάνω από αξιοσημείωτη. Το γεγονός αυτό δεν εξηγείται βέβαια βάσει οικονομικών όρων ή συσχετισμών, ή μεγέθους του λεγόμενου χρέους. Ούτε είναι απλά απότοκο της «παγκοσμιοποίησης», με την ευρύτερη έννοια που μπορεί να δώσει κανείς σ' αυτήν. «Μα δεν εξελίσσεται μια αδυσώπητη οικονομική σφαγή;», ρωτούν πολλοί. Ναι, είναι η απάντηση, αυτή όμως δεν προσδιορίζει αλλά προσδιορίζεται (από) και εντάσσεται στην ενοποιητική διαδικασία που προχωρεί σύμφωνα και με τις διαβεβαιώσεις των κυρίαρχων. Τα οικονομικά εργαλεία θ' αποτελέσουν, για μιαν ακόμη φορά, τα μέσα και όχι το στόχο που επιδιώκουν οι κυρίαρχοι. Η επιλογή των τεχνικών κάλλιστα μπορεί να αποτελεί μήλον της έριδος μεταξύ τους. Δεν θα τους κάνει όμως ποτέ να σταματήσουν μπρος στην υλοποίηση των σχεδιασμών τους.

Η περίπτωση του ελλαδικού χώρου καταδεικνύει ότι κάθε «σημείο», όσο «μικρό» και αν είναι, δεν μπορεί να μείνει έξω από τους συνολικότερους σχεδιασμούς, και ότι οι ντόπιοι εξουσιαστές δεν έχουν κανένα περιθώριο να κάνουν αυτό που λέμε του κεφαλιού τους. Εδώ δεν μπορούν να κάνουν κάτι τέτοιο εκπρόσωποι πολύ μεγαλύτερων εθνικών κρατικών συμφερόντων. «Προχωράμε όλοι μαζί», τονίζουν με το καλό ή με το άγριο οι θιασώτες της ενοποιητικής διαδικασίας, εκβιάζοντας τους καθυστερημένους ή όσους παζαρεύουν παραπάνω απ' ότι «πρέπει» την ένταξη τους στην «ιερή» εντολή.

Κι όμως, σ' αυτές τις συνθήκες οι ψηφοφόροι μειώθηκαν, γεγονός που ανέβασε σε πρωτοφανή ύψη την αποχή. Είναι, λοιπόν, περιττό να εξηγήσουμε γιατί το «φαι-

πραξικοπήματος, ολοκληρωτικής πτώχευσης της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού, την επιβολή δελτίου για καύσιμα, φάρμακα και τρόφιμα.

Και όμως όπως είπαμε το ποσοστό της αποχής, όχι μόνο διατηρήθηκε σ' αυτές τις συνθήκες, αλλά και αυξήθηκε σημαντικά. Η αναρχική συμβολή σ' αυτήν την κατεύθυνση θα εκτιμηθεί στο άμεσο μέλλον πολύ περισσότερο απ' ότι μπορεί κάποιος να υπολογίσει αυτή την στιγμή. Και φυσικά όχι στην αριθμητική βάση του πόσοι αναρχικοί ή συλλογικότητες κινήθηκαν **με συνέπεια και ειλικρίνεια** σ' αυτόν τον δρόμο.

Παρ' όλα αυτά με αφορμή το εκλογικό αποτέλεσμα μας διαβεβαιώνουν ότι το τραίνο της «νέας μεταπολίτευσης» έφθασε επιτέλους στην αφετηρία του «νέου» πολιτικού «σταθμού». Οι «νέοι επιβάτες» ιδρωμένοι τρέχουν να καταλάβουν τα «καθίσματα» που αντιστοιχούν στα ψηφαλάκια που μάζεψαν. Άλλοι χαρούμενοι επειδή τα βρήκαν ανέλπιστα πολλά, άλλοι κατσούφηδες επειδή ο «κυρίαρχος λαός» τους έριξε από τα «ψηλά» στα «χαμηλά».

«Χάθηκε χρόνος», τους επιπλήττουν τα «μεγάλα αφεντικά», εκπρόσωποι της ΕΕ, του γερμανικού κράτους, του ΔΝΤ, «βιαστείτε να προλάβετε να υλοποιήσετε τις δεσμεύσεις σας».

Αλήθεια χάθηκε χρόνος;

Αστεία πράγματα. Σταμάτησε μήπως το άλλο μεγάλο τραίνο, εκείνο της ενοποίησης της κυριαρχίας λόγω της εκλογικής διαδικασίας στον ελλαδικό χώρο; Σε καμία περίπτωση. Κινδύνεψε μήπως να εκτροχιαστεί από τους «σαμποτέρ» του Συριζα; Θα κρατούσε κανείς για ώρες την κοιλιά του από τα ασταμάτητα γέλια και μόνο στο άκουσμα της παραπάνω ερώτησης, εάν η γενικότερη κατάσταση που εξελίσσεται δεν αφορούσε τους όρους δουλείας τόσων και τόσων ανθρώπων σ' ολόκληρο τον πλανήτη για τις επόμενες δεκαετίες.

Θα μπορούσε κανείς, είτε προεκλογικά είτε ακόμα και τώρα, να ανατρέξει απλά

σε ιστορικά παραδείγματα για να αντλήσει εμπειρίες και διδάγματα για τον ρόλο της αριστεράς σε κάθε είδους διακυβέρνηση. Είναι απαραίτητο κάτι τέτοιο. Και όχι μόνο, λόγω της κινηματικής ομίχλης που, είναι αλήθεια, έπεσε βαριά για να σκεπάσει, για μιαν ακόμη φορά, τα θεωρούμενα «αυτονόητα» τουλάχιστον για τους αναρχικούς. Ίσως σ' αυτήν την περίπτωση, δηλαδή της ενδελεχούς αναζήτησης ιστορικών εμπειριών, τα κροκοδείλια δάκρυα που «ξόδεψαν» για την άνοδο της Χρυσής Αυγής και την είσοδο της στο κοινοβούλιο, όλοι οι συνεπείς θιασώτες ενός «αναγκαίου» κινηματικού μετώπου να μην ήταν αρκετά για να κρύψουν τουλάχιστον για πολύ την πραγματικότητα.

Και τι ισχυρίζονταν, ανώνυμα πάντα, στα κινηματικά μέσα οι διάφοροι ανώνυμοι αυτοαποκαλούμενοι αντιεξουσιαστές; Μα ότι ο συριζαίικος λαός και οι λοιπές σύμμαχες επαναστατικές δυνάμεις θα σταθούν εμπόδιο στην ενδυνάμωση της ΧΑ.

Μόνο που οι κάθε λογής ψηφοφόροι του Συριζα αποτελούν με την ευρεία έννοια και ψηφοφόρους της ΝΔ, του Πασοκ, της Χρυσής Αυγής ή της Δημοκρατικής Αριστεράς. Οι λόγοι είναι απλούστατοι. Οι ψηφοφόροι του Συριζα, προφανώς αναγνωρίζουν το εκλογικό αποτέλεσμα, που έδωσε στον συγκεκριμένο κομματικό σχηματισμό τις έδρες που προβλέπει το ισχύον εκλογικό σύστημα. Δεν μπορούν βέβαια παρά να αναγνωρίζουν και να αποδέχονται το εκλογικό αποτέλεσμα στο σύνολο του, δηλαδή να αναγνωρίζουν την εξουσία, που παραχωρούν οι ψηφοφόροι που επέλεξαν την Χρυσή Αυγή, την ΝΔ ή το Πασοκ.

Μ' άλλα λόγια, οι ψηφοφόροι του Συριζα αναγνωρίζουν την εξουσία της ΧΑ, έτσι όπως καταγράφηκε από το εκλογικό αποτέλεσμα, αφού η συμμετοχή τους στην εκλογική διαδικασία ενισχύει, όχι βέβαια μόνο το κόμμα που επέλεξαν, αλλά και όλα τα υπόλοιπα.

Οι θλιβεροί προπαγανδιστές της αριστεράς, ντυμένοι δήθεν τον αντιεξουσιαστικό μανδύα, είναι ολότελα γυμνοί και αξιοθρήνητοι. Το εκλογικό αριστερό μέτωπο που προβάλλουν ως αναγκαιότητα δεν αποτελεί καν μια εναλλακτική διαχειριστική εκδοχή του μέλλοντος αλλά αναπόσπαστο συστατικό της τωρινής διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση ήρθαν και οι πρώτες δηλώσεις για σοβαρή και υπεύθυνη αντιπολίτευση εκ μέρους του Συριζα, οι οποίες με ένα ξεκάθαρα συνδιαχειριστικό πνεύμα συνοδεύτηκαν και από τις προτροπές να γίνουν καταλλήλως εκμεταλλεύσιμα τα.ποσοστά του Συριζα κατά την διαπραγμάτευση τού, κατά τ' άλλα, απάρατου μνημονίου.

Οι συριζαίικες προεκλογικές «αγριάδες», λοιπόν, μπήκαν στην άκρη, και αφού ο στόχος επετεύχθη, δηλαδή η αύξηση των ποσοστών, των «επαναστατικών δυνάμεων» του Συριζα, η εκλογική του δύναμη τέθηκε, «αυθωρεί και παραχρήμα», στην διαθεσιμότητα της δήθεν αντιπολιτευόμενης μνημονιακής κυβέρνησης της ΝΔ-Πασοκ-Δημ.Αρ. «Θα τους ταράξουμε στην νομιμότητα», τσίριξε χαρούμενος ο Παπαδημούλης, γελώντας κάτω από τα μουστάκια του, προφανώς για όσα κορόιδα πιάστηκαν στην εκλογική φάκα του «επαναστατημένου» Συριζα και στέλνοντας μηνύματα σε κάθε κατεύθυνση.

συνέχεια στη σελίδα 4

τόνους ότι υπάρχει κάπου στο twitter ένας

του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη που για

φητικά λόγια του Τραμπάκουλα (Χάρρυ

σύγχυσης με ανεπα-

δεν εξηγείται βέβαια βάσει οικονομικών όρων ή συσχετισμών, ή μεγέθους του λεγόμενου χρέους. Ούτε είναι απλά απότοκο της «παγκοσμιοποίησης», με την ευρύτερη έννοια που μπορεί να δώσει κανείς σ' αυτήν. «Μα δεν εξελίσσεται μια αδυσώπητη οικονομική σφαγή;», ρωτούν πολλοί. Ναι, είναι η απάντηση, αυτή όμως δεν προσδιορίζει αλλά προσδιορίζεται (από) και εντάσσεται στην ενοποιητική διαδικασία που προχωρεί σύμφωνα και με τις διαβεβαιώσεις των κυρίαρχων. Τα οικονομικά εργαλεία θ' αποτελέσουν, για μιαν ακόμη φορά, τα μέσα και όχι το στόχο που επιδιώκουν οι κυρίαρχοι. Η επιλογή των τεχνικών κάλλιστα μπορεί να αποτελεί μήλον της έριδος μεταξύ τους. Δεν θα τους κάνει όμως ποτέ να σταματήσουν μπρος στην υλοποίηση των σχεδιασμών τους.

Η περίπτωση του ελλαδικού χώρου καταδεικνύει ότι κάθε «σημείο», όσο «μικρό» και αν είναι, δεν μπορεί να μείνει έξω από τους συνολικότερους σχεδιασμούς, και ότι οι ντόπιοι εξουσιαστές δεν έχουν κανένα περιθώριο να κάνουν αυτό που λέμε του κεφαλιού τους. Εδώ δεν μπορούν να κάνουν κάτι τέτοιο εκπρόσωποι πολύ μεγαλύτερων εθνικών κρατικών συμφερόντων. «Προχωράμε όλοι μαζί», τονίζουν με το καλό ή με το άγριο οι θιασώτες της ενοποιητικής διαδικασίας, εκβιάζοντας τους καθυστερημένους ή όσους παζαρεύουν παραπάνω απ' ότι «πρέπει» την ένταξη τους στην «ιερή» εντολή.

Κι όμως, σ' αυτές τις συνθήκες οι ψηφοφόροι μειώθηκαν, γεγονός που ανέβασε σε πρωτοφανή ύψη την αποχή. Είναι, λοιπόν, περιττό να εξηγήσουμε γιατί το «φαινόμενο» να υπολογίσει αυτή την στιγμή. Και φυσικά όχι στην αριθμητική βάση του πόσοι αναρχικοί ή συλλογικότητες κινήθηκαν **με συνέπεια και ειλικρίνεια** σ' αυτόν τον δρόμο.

Παρ' όλα αυτά με αφορμή το εκλογικό αποτέλεσμα μας διαβεβαιώνουν ότι το τραίνο της «νέας μεταπολίτευσης» έφθασε επιτέλους στην αφετηρία του «νέου» πολιτικού «σταθμού». Οι «νέοι επιβάτες» ιδρωμένοι τρέχουν να καταλάβουν τα «καθίσματα» που αντιστοιχούν στα ψηφαλάκια που μάζεψαν. Άλλοι χαρούμενοι επειδή τα βρήκαν ανέλπιστα πολλά, άλλοι κατσούφηδες επειδή ο «κυρίαρχος λαός» τους έριξε από τα «ψηλά» στα «χαμηλά».

«Χάθηκε χρόνος», τους επιπλήττουν τα «μεγάλα αφεντικά», εκπρόσωποι της ΕΕ, του γερμανικού κράτους, του ΔΝΤ, «βιαστείτε να προλάβετε να υλοποιήσετε τις δεσμεύσεις σας».

Αλήθεια χάθηκε χρόνος;

Αστεία πράγματα. Σταμάτησε μήπως το άλλο μεγάλο τραίνο, εκείνο της ενοποίησης της κυριαρχίας λόγω της εκλογικής διαδικασίας στον ελλαδικό χώρο; Σε καμία περίπτωση. Κινδύνεψε μήπως να εκτροχιαστεί από τους «σαμποτέρ» του Συριζα; Θα κρατούσε κανείς για ώρες την κοιλιά του από τα ασταμάτητα γέλια και μόνο στο άκουσμα της παραπάνω ερώτησης, εάν η γενικότερη κατάσταση που εξελίσσεται δεν αφορούσε τους όρους δουλείας τόσων και τόσων ανθρώπων σ' ολόκληρο τον πλανήτη για τις επόμενες δεκαετίες.

Θα μπορούσε κανείς, είτε προεκλογικά είτε ακόμα και τώρα, να ανατρέξει απλά νηση. Είναι απαραίτητο κάτι τέτοιο. Και όχι μόνο, λόγω της κινηματικής ομίχλης που, είναι αλήθεια, έπεσε βαριά για να σκεπάσει, για μιαν ακόμη φορά, τα θεωρούμενα «αυτονόητα» τουλάχιστον για τους αναρχικούς. Ίσως σ' αυτήν την περίπτωση, δηλαδή της ενδελεχούς αναζήτησης ιστορικών εμπειριών, τα κροκοδείλια δάκρυα που «ξόδεψαν» για την άνοδο της Χρυσής Αυγής και την είσοδο της στο κοινοβούλιο, όλοι οι συνεπείς θιασώτες ενός «αναγκαίου» κινηματικού μετώπου να μην ήταν αρκετά για να κρύψουν τουλάχιστον για πολύ την πραγματικότητα.

Και τι ισχυρίζονταν, ανώνυμα πάντα, στα κινηματικά μέσα οι διάφοροι ανώνυμοι αυτοαποκαλούμενοι αντιεξουσιαστές; Μα ότι ο συριζαίικος λαός και οι λοιπές σύμμαχες επαναστατικές δυνάμεις θα σταθούν εμπόδιο στην ενδυνάμωση της ΧΑ.

Μόνο που οι κάθε λογής ψηφοφόροι του Συριζα αποτελούν με την ευρεία έννοια και ψηφοφόρους της ΝΔ, του Πασοκ, της Χρυσής Αυγής ή της Δημοκρατικής Αριστεράς. Οι λόγοι είναι απλούστατοι. Οι ψηφοφόροι του Συριζα, προφανώς αναγνωρίζουν το εκλογικό αποτέλεσμα, που έδωσε στον συγκεκριμένο κομματικό σχηματισμό τις έδρες που προβλέπει το ισχύον εκλογικό σύστημα. Δεν μπορούν βέβαια παρά να αναγνωρίζουν και να αποδέχονται το εκλογικό αποτέλεσμα στο σύνολο του, δηλαδή να αναγνωρίζουν την εξουσία, που παραχωρούν οι ψηφοφόροι που επέλεξαν την Χρυσή Αυγή, την ΝΔ ή το Πασοκ.

Μ' άλλα λόγια, οι ψηφοφόροι του Συριζα κλογική διαδικασία ενισχύει, όχι βέβαια μόνο το κόμμα που επέλεξαν, αλλά και όλα τα υπόλοιπα.

Οι θλιβεροί προπαγανδιστές της αριστεράς, ντυμένοι δήθεν τον αντιεξουσιαστικό μανδύα, είναι ολότελα γυμνοί και αξιοθρήνητοι. Το εκλογικό αριστερό μέτωπο που προβάλλουν ως αναγκαιότητα δεν αποτελεί καν μια εναλλακτική διαχειριστική εκδοχή του μέλλοντος αλλά αναπόσπαστο συστατικό της τωρινής διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση ήρθαν και οι πρώτες δηλώσεις για σοβαρή και υπεύθυνη αντιπολίτευση εκ μέρους του Συριζα, οι οποίες με ένα ξεκάθαρα συνδιαχειριστικό πνεύμα συνοδεύτηκαν και από τις προτροπές να γίνουν καταλλήλως εκμεταλλεύσιμα τα.ποσοστά του Συριζα κατά την διαπραγμάτευση τού, κατά τ' άλλα, επάρατου μνημονίου.

Οι συριζαίικες προεκλογικές «αγριάδες», λοιπόν, μπήκαν στην άκρη, και αφού ο στόχος επετεύχθη, δηλαδή η αύξηση των ποσοστών, των «επαναστατικών δυνάμεων» του Συριζα, η εκλογική του δύναμη τέθηκε, «αυθωρεί και παραχρήμα», στην διαθεσιμότητα της δήθεν αντιπολιτευόμενης μνημονιακής κυβέρνησης της ΝΔ-Πασοκ-Δημ.Αρ. «Θα τους ταράξουμε στην νομιμότητα», τσίριξε χαρούμενος ο Παπαδημούλης, γελώντας κάτω από τα μουστάκια του, προφανώς για όσα κορόιδα πιάστηκαν στην εκλογική φάκα του «επαναστατημένου» Συριζα και στέλνοντας μηνύματα σε κάθε κατεύθυνση.

συνέχεια στη σελίδα 4

τόνους ότι υπάρχει κάπου στο twitter ένας ψεύτικος λογαριασμός του ΚΚΕ που καλεί σε ψήφο στο ΣΥΡΙΖΑ! Προβοκάτσια! Που είναι η περιφρούρηση ή έστω τα ΜΑΤ; Όποιος αναποφάσιστος αριστερός παρακολούθησε το θέαμα είναι βέβαιο ότι θα το έριξε ΣΥΡΙΖΑ.

Κάπως έτσι, χάρη στη λυσσασμένη επίθεση των αστών και την ένοχη σιωπή του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη που για πρώτη φορά δεν έκανε δήλωση κατά του ΚΚΕ παραμονή εκλογών, το Κόμμα εισέπραξε το μικρότερο αριθμό ψήφων από τη νομιμοποίηση του το 1974. Η Κεντρική Επιτροπή εξέδωσε ένα μακροσκελές κείμενο για να εξηγήσει την «ήττα του λαού» (ΚΚΕ και λαός είναι ένα πράγμα...), στο μυαλό μας όμως στριφογυρίζουν τα προφητικά λόγια του Τραμπάκουλα (Χάρρυ Κλυν):

«Η πάλη των τάξεων παραμένει ιστορικά αδικαίωτη, ενώ η διεθνής καπιταλιστική μεθοδολογία, σαμποτάρει την πρωτοβουλία της κολχόζικης ιδιοκτησίας, με αποτέλεσμα να δημιουργείται ένας σεχταρισμός που αποπροσανατολίζει τις μάζες και τις αφήνει σε ένα τέλμα ιδεολογικής σύγχυσης με ανεπανόρθωτες συνέπειες, και πήγε ο άνθρωπος και έπεσε στο γκρεμό, και πάει καλιά του ο άνθρωπος...»

Λεόν

Σύντροφοι/ισσες

και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους καλοθελητές και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία:

συνέχεια από τη σελίδα 3

Και έχει κάθε λόγο να χαίρεται. Και να ετοιμάζεται για την συνέχεια του έργου: αριστερή καθοδήγηση και κοινωνική αποσυμπίεση. «Τέρμα τα ψέματα με το πεζοδρόμιο», διαλαλεί η αξιωματική αντιπολίτευση, «τα κεφάλια μέσα. Θα γεμίσουμε τον τόπο κοινωνικά παντοπωλεία, συλλογικές κουζίνες, θα χορτάσουν όλοι αυτοοργάνωση».

Όπως έχουμε επανειλημμένα επισημάνει, η θεωρία και κατ' επέκταση η κατασκευή μιας «αυτόνομης», «αναγνωρισμένης και οριοθετημένης», «νέας δημόσιας σφαίρας ενός τρίτου τομέα, ενός ενδιάμεσου χώρου ανάμεσα στο κράτος και την αγορά», δεν έρχεται να αντιπαρατεθεί ως εναλλακτική θεραπεία της «παγκοσμιοποίησης» αλλά αποτελεί αναπόσπαστο συστατικό της.

Η διαφορά είναι σημαντική.

Έτσι, «η θεσμοποίηση επίσης της κοινωνικής υπευθυνότητας μέσα στο δίκτυο και η χειραφέτηση του ατόμου δίνουν στον πολίτη δυνατότητες μεγαλύτερης συμμετοχής, συναπόφασης, συνδιαμόρφωσης. Ο πολίτης μεταφέροντας τα αιτήματά του από τον χώρο του κράτους και των πελατειακών του μορφωμάτων στο χώρο των δικτύων οργανώσεων, συντελεί στην αποτελεσματική διαχείρισή τους ελέγχοντας συγχρόνως και βελτιώνοντας εσωτερικά την λειτουργικότητα και την ανταποκρισιμότητα των δικτύων. Έτσι τα δίκτυα υποκαθιστούν κρίσιμες πολιτικές λειτουργίες του υπερφορτωμένου κράτους, που μοιάζει από καιρό να αδυνατεί να ανταποκριθεί παραγωγικά, παραιτούμενο απ' αυτές».[1]

Η χρήση, λοιπόν, των υπαρχόντων δικτύων και η κατασκευή νέων, όχι μόνο δεν αδυνατίζουν το κράτος, που σπεύδει για την ενίσχυση και την θεσμοποίησή τους, αλλά προσφέρουν ανυπολόγιστα στην ενδυνάμωσή του. Την ίδια στιγμή που η ένταξη στις κομματικές οργανώσεις ακούγεται σαν προοπτική πολιτικοποίησης σαν

βλία, οι κομματικοί μηχανισμοί είτε της αριστεράς είτε της ακροδεξιάς (οι τελευταίοι όταν δεν λιντσάρουν ανήμπορους σκουρόχρωμους μετανάστες) συναγωνίζονται ήδη στην παραγωγή ριζοσπαστικών ιδεών ελέω κρίσης.

Το ζήτημα, λοιπόν, και θα το επαναλάβουμε για μιαν ακόμη φορά δεν είναι οικονομικό, ούτε βέβαια υφίσταται «κρίση» όπως μας επιβάλλεται να πειστούμε με κάθε τρόπο. Ο πολιτισμός της αριστεράς, οι συλλογικές αυτοργανωμένες κουζίνες, οι καμπάνιες του Σκάι για το περιβάλλον, συνυπάρχουν ήδη με τις δομές «αυτοπροστασίας» των πολιτών που στήνει η Χρυσή

σοκ που οργάνωνε ο Συριζα με τον μανδύα αγανακτισμένων πολιτών, ήρθαν να συναντήσουν τον προπηλακισμό της Κανέλλη από τον Κασιδιάρη της Χρυσής Αυγής ή του Πέτρου Ευθυμίου επίσης από συντεταγμένα μέλη της. Όσο για την ΧΑ, έχει ήδη υποσχεθεί να υπερβεί σε ριζοσπαστικότητα την λειτουργία των κοινωνικών παντοπωλείων της αριστεράς, με δομές, που απλά θα χαρίζουν αγαθά σε όσους (έλληνες) τα έχουν ανάγκη.

Και ενώ, λοιπόν, «τα άκρα» θα μάχονται στους δρόμους για να δώσουν τα κατάλληλα διαπιστευτήρια «ακτιβισμού», αντιφασισμού οι μεν, πάταξης της εγκληματι-

σας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους καλοθελητές και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία:

Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

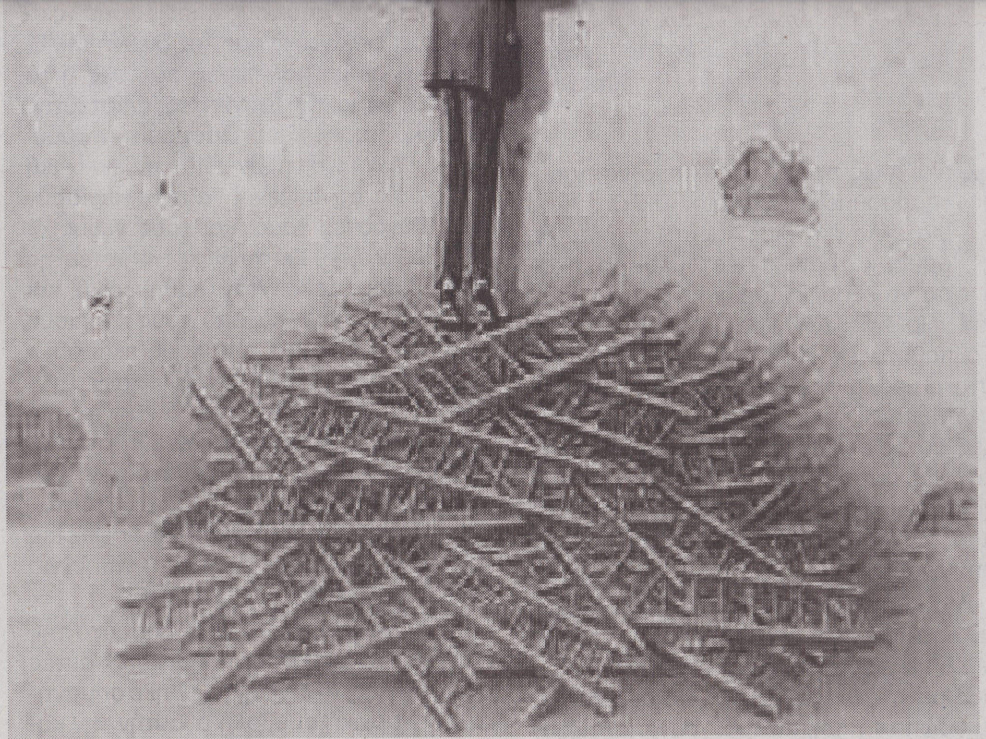
τον τόπο κοινωνικά παντοπωλεία, συλλογικές κουζίνες, θα χορτάσουν όλοι αυτοοργάνωση».

Όπως έχουμε επανειλημμένα επισημάνει, η θεωρία και κατ' επέκταση η κατασκευή μιας «αυτόνομης», «αναγνωρισμένης και οριοθετημένης», «νέας δημόσιας σφαίρας ενός τρίτου τομέα, ενός ενδιάμεσου χώρου ανάμεσα στο κράτος και την αγορά», δεν έρχεται να αντιπαρατεθεί ως εναλλακτική θεραπεία της «παγκοσμιοποίησης» αλλά αποτελεί αναπόσπαστο συστατικό της.

Η διαφορά είναι σημαντική.

Έτσι, «η θεσμοποίηση επίσης της κοινωνικής υπευθυνότητας μέσα στο δίκτυο και η χειραφέτηση του ατόμου δίνουν στον πολίτη δυνατότητες μεγαλύτερης συμμετοχής, συναπόφασης, συνδιαμόρφωσης. Ο πολίτης μεταφέροντας τα αιτήματά του από τον χώρο του κράτους και των πελατειακών του μορφωμάτων στο χώρο των δικτύων οργανώσεων, συντελεί στην αποτελεσματική διαχείρισή τους ελέγχοντας συγχρόνως και βελτιώνοντας εσωτερικά την λειτουργικότητα και την ανταποκρισιμότητα των δικτύων. Έτσι τα δίκτυα υποκαθιστούν κρίσιμες πολιτικές λειτουργίες του υπερφορτωμένου κράτους, που μοιάζει από καιρό να αδυνατεί να ανταποκριθεί παραγωγικά, παραιτούμενο απ' αυτές».[1]

Η χρήση, λοιπόν, των υπαρχόντων δικτύων και η κατασκευή νέων, όχι μόνο δεν αδυνατίζουν το κράτος, που σπεύδει για την ενίσχυση και την θεσμοποίησή τους, αλλά προσφέρουν ανυπολόγιστα στην ενδυνάμωσή του. Την ίδια στιγμή που η ένταξη στις κομματικές οργανώσεις ακούγεται σαν προοπτική πολιτικοποίησης σαν ένα φθηνό ανέκδοτο ή σαν μια ιστορία βγαλμένη από σκονισμένα ιστορικά βιβλία, οι κομματικοί μηχανισμοί είτε της αριστεράς είτε της ακροδεξιάς (οι τελευταίοι όταν δεν λιντσάρουν ανήμπορους σκουρόχρωμους μετανάστες) συναγωνίζονται ήδη στην παραγωγή ριζοσπαστικών ιδεών ελέω κρίσης.

Το ζήτημα, λοιπόν, και θα το επαναλάβουμε για μιαν ακόμη φορά δεν είναι οικονομικό, ούτε βέβαια υφίσταται «κρίση» όπως μας επιβάλλεται να πειστούμε με κάθε τρόπο. Ο πολιτισμός της αριστεράς, οι συλλογικές αυτοργανωμένες κουζίνες, οι καμπάνιες του Σκάι για το περιβάλλον, συνυπάρχουν ήδη με τις δομές «αυτοπροστασίας» των πολιτών που στήνει η Χρυσή Αυγή ως κοινοβουλευτική δύναμη του 7%.

Τα γιαουρτώματα βουλευτών του ΠΑΣΟΚ που οργάνωνε ο Συριζα με τον μανδύα αγανακτισμένων πολιτών, ήρθαν να συναντήσουν τον προπηλακισμό της Κανέλλη από τον Κασιδιάρη της Χρυσής Αυγής ή του Πέτρου Ευθυμίου επίσης από συντεταγμένα μέλη της. Όσο για την ΧΑ, έχει ήδη υποσχεθεί να υπερβεί σε ριζοσπαστικότητα την λειτουργία των κοινωνικών παντοπωλείων της αριστεράς, με δομές, που απλά θα χαρίζουν αγαθά σε όσους (έλληνες) τα έχουν ανάγκη.

Και ενώ, λοιπόν, «τα άκρα» θα μάχονται στους δρόμους για να δώσουν τα κατάλληλα διαπιστευτήρια «ακτιβισμού», αντιφασισμού οι μεν, πάταξης της εγκληματικότητας και εξαφάνισης των «ξένων» οι δε, μνημονιακοί και αντιμνημονιακοί ήδη

Τα ίδια Παντελάκη μου, τα ίδια Παντελή μου!

ρευση των συνθηκών σκλαβιάς.

Όπως έχει γραφτεί, το σχήμα ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ ήταν από τις προηγούμενες εκλογές έτοιμο. Ο Κουβέλης είναι ο συνηθισμένος μαϊντανός για τις δύσκολες περιπτώσεις (βλέπε και 1989), όπου χρειάζεται το αριστερό «άλλοθι» για να μπορέσουν να επικρατήσουν οι επιλογές της κυριαρχίας.

Τα πάντα κινήθηκαν βάσει ενός προ-

ναι η παλιά πεντακομματική, αφού οι Καμμένοι είναι κόμματι που ανήκε προηγουμένως στη ΝΔ και η ΔΗΜΑΡ στον Σύριζα, ενώ η Χρυσή Αυγή αντικατέστησε το ΛΑΟΣ.

Τα ίδια Παντελάκη μου, τα ίδια Παντελή μου!

Στη βουλή που συγκροτείται, όλοι θα έχουν το λόγο και το ρόλο τους, αλληλοσυμπληρώνοντας ο καθένας τα κενά που θα αφήνει ένας έκαστος των υπολοίπων.

βολής στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία:

Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

καθιστούν κρίσιμες πολιτικές λειτουργίες του υπερφορτωμένου κράτους, που μοιάζει από καιρό να αδυνατεί να ανταποκριθεί παραγωγικά, παραιτούμενο απ' αυτές».[1]

Η χρήση, λοιπόν, των υπαρχόντων δικτύων και η κατασκευή νέων, όχι μόνο δεν αδυνατίζουν το κράτος, που σπεύδει για την ενίσχυση και την θεσμοποίησή τους, αλλά προσφέρουν ανυπολόγιστα στην ενδυνάμωσή του. Την ίδια στιγμή που η ένταξη στις κομματικές οργανώσεις ακούγεται σαν προοπτική πολιτικοποίησης σαν ένα φθηνό ανέκδοτο ή σαν μια ιστορία βγαλμένη από σκονισμένα ιστορικά βι-

ταίοι όταν δεν λιντσάρουν ανήμπορους σκουρόχρωμους μετανάστες) συναγωνίζονται ήδη στην παραγωγή ριζοσπαστικών ιδεών ελέω κρίσης.

Το ζήτημα, λοιπόν, και θα το επαναλάβουμε για μιαν ακόμη φορά δεν είναι οικονομικό, ούτε βέβαια υφίσταται «κρίση» όπως μας επιβάλλεται να πειστούμε με κάθε τρόπο. Ο πολιτισμός της αριστεράς, οι συλλογικές αυτοργανωμένες κουζίνες, οι καμπάνιες του Σκάι για το περιβάλλον, συνυπάρχουν ήδη με τις δομές «αυτοπροστασίας» των πολιτών που στήνει η Χρυσή Αυγή ως κοινοβουλευτική δύναμη του 7%.

Τα γιαουρτώματα βουλευτών του Πα-

ναντήσουν τον προπηλακισμό της Κανέλλη από τον Κασιδιάρη της Χρυσής Αυγής ή του Πέτρου Ευθυμίου επίσης από συντεταγμένα μέλη της. Όσο για την ΧΑ, έχει ήδη υποσχεθεί να υπερβεί σε ριζοσπαστικότητα την λειτουργία των κοινωνικών παντοπωλείων της αριστεράς, με δομές, που απλά θα χαρίζουν αγαθά σε όσους (έλληνες) τα έχουν ανάγκη.

Και ενώ, λοιπόν, «τα άκρα» θα μάχονται στους δρόμους για να δώσουν τα κατάλληλα διαπιστευτήρια «ακτιβισμού», αντιφασισμού οι μεν, πάταξης της εγκληματικότητας και εξαφάνισης των «ξένων» οι δε, μνημονιακοί και αντιμνημονιακοί ήδη

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 11ος, Φύλλο 118
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Τα ίδια Παντελάκη μου, τα ίδια Παντελή μου!

Όταν δεν καεί ο καρνάβαλος, τότε θα καούν οι καρναβαλιστές. Στην προκειμένη, μάλιστα, περίπτωση πρόκειται για ψήσιμο σε χαμηλή φωτιά.

Αυτή είναι η κατάσταση που πρόκειται να υπάρξει στο επόμενο διάστημα, όπου θα συνεχίζει να καλπάζει η εξουσιαστική θηριωδία. Οι κατ' εξοχήν εντεταλμένοι της κυριαρχίας (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) θα συνεχίσουν το έργο τους συνεπικουρούμενοι από τους υπόλοιπους, που «ατύχησαν» στην εκλογική «αναμέτρηση» και οι οποίοι θα παίξουν το χαρτί της «αντιπολίτευσης», που στην πραγματικότητα είναι αυτό της συμπολίτευσης με την κυριαρχία, αφού θα κάνουν τα πάντα για να προσαρμόσουν τον κόσμο στα μέτρα που αποσκοπούν στους στόχους της, που είναι η χειροτέρευση των συνθηκών σκλαβιάς.

Όπως έχει γραφτεί, το σχήμα ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ ήταν από τις προηγούμενες εκλογές έτοιμο. Ο Κουβέλης είναι ο συνηθισμένος μαϊντανός για τις δύσκολες περιπτώσεις (βλέπε και 1989), όπου χρειάζεται το αριστερό «άλλοθι» για να μπορέσουν να επικρατήσουν οι επιλογές της κυριαρχίας.

Τα πάντα κινήθηκαν βάσει ενός προδιαγεγραμμένου σχεδίου.

Το καραγκιοζιλίκι της επανάληψης των εκλογών, ενώ το «Team» ήταν έτσι κι αλλιώς έτοιμο, αφορούσε στην προσπάθεια συσπείρωσης ενός κομματιού πανικόβλητων ψηφοφόρων (λόγω, των ψεύτικων μεν, τρομοκρατικών δε, διλλημάτων που τους πλασαρίστηκαν) στα κόμματα, που θα έπαιζαν το ρόλο του νέου κατασκευασμένου δίπολου.

Τα αποτελέσματα δείχνουν πως αυτοί που έχουν προ πολλού ανταλλάξει μια θέση για ελεύθερα σκεπτόμενους ανθρώπους με το ρόλο του υποχείριου της εξουσίας, που ακούει στο όνομα ψηφοφόρος, έδωσαν το «ελεύθερο» στο να συνεχιστεί η επέλαση της κυριαρχίας.

Η επανάληψη των εκλογών αποσκοπούσε, ακόμα, στο να ξεχαστεί το «χρέος» και να στραφεί η προσοχή των ψηφοφόρων στο πώς αυτό θα ξεπληρωθεί.

Η πενταμομματική βουλή έγινε επτακομματική, αλλά στην πραγματικότητα είναι η παλιά πενταμομματική, αφού οι Καμμένοι είναι κόμματι που ανήκε προηγουμένως στη ΝΔ και η ΔΗΜΑΡ στον Σύριζα, ενώ η Χρυσή Αυγή αντικατέστησε το ΛΑΟΣ.

Τα ίδια Παντελάκη μου, τα ίδια Παντελή μου!

Στη βουλή που συγκροτείται, όλοι θα έχουν το λόγο και το ρόλο τους, αλληλοσυμπληρώνοντας ο καθένας τα κενά που θα αφήνει ένας έκαστος των υπολοίπων.

Ο Σύριζα θα παίξει το συνηθισμένο ρόλο συγκράτησης του κόσμου προετοιμάζοντας το έδαφος και ευελπιστώντας πως στις επόμενες εκλογές θα ευνοηθεί περισσότερο από το μπλοκ της κυριαρχίας. Για να γίνει, όμως, αυτό θα χρειαστεί να δώσει τα καλύτερα διαπιστευτήρια. Και θα το πράξει!

Πάντως, αυτό που ξεπερνά τις κάθε λογής εξουσιαστικές καταστάσεις και μεθοδεύσεις είναι το μέγεθος της μη συμμετοχής στην εκλογική διαδικασία, που κι αυτή τη φορά έδωσε το εντυπωσιακό του παρόν.

Ας το δούμε πιο συγκεκριμένα:

Εγγεγραμμένοι: 9.951.970
Ψήφισαν: 6.216.856 (62,47%)
Έγκυρα: 6.155.527
Αποχή: 3.736.114 (37,53%)
Άκυρα: 36.277
Λευκά: 25.052

Ενώ στις εκλογές του 2009 ο αριθμός των μη συμμετεχόντων ήταν **2.885.659**

την επομένη των εκλογών άρχισαν να συγκλίνουν στο διαχειριστικό κοινό τους έργο.

Μα δεν ανοίχτηκαν αγωνιστικοί δρόμοι τα τελευταία χρόνια από τους επαναστατικούς κύκλους, θα πει κάποιος, έστω και αν έγειραν σε αριστερά μαξιλάρια.

Ναι, βεβαίως.

Η προβοκάτσια μήπως είναι η μαμή της λογικής «όλα επιτρέπονται» ή το αντίστροφο; Ψιλά γράμματα. Κάθε τεχνική κατάληψης της εξουσίας, απλά επικυρώνει τον τελικό σκοπό. Όπως πολύ σωστά επισημαίνει ο Καμύ[2], «ο αρχηγός που στέλνει τον Καλάγιεφ στο θάνατο, ο Άζεφ, παίζει διπλό παιχνίδι και προδίδει τους επαναστάτες στην Οχράνα, ενώ ταυτόχρονα βάζει να σκοτώνουν υπουργούς και δούκες». Είναι λοιπόν «η διπλή κληρονομιά του Νετσάγιεφ και του Μαρξ που θα γεννήσει την ολοκληρωτική επανάσταση του 20ου αιώνα», προσθέτει ο Καμύ και συμπληρώνει: «Ο Λένιν θα βρει ουσιαστικά στον Τκάτσεφ έναν πνευματικό αδερφό και σύντροφο του Νετσάγεφ, μια έννοια της κατάληψης της εξουσίας που έβρισκε «μεγαλειώδη» και που ο ίδιος διατύπωνε έτσι: «αυστηρή μυστικότητα, σχολαστική διαλογή των μελών, σχηματισμός επαγγελματιών επαναστατών». Ο Τκάτσεφ, που πέθανε τρελός, αποτελεί το μεταβατικό στάδιο ανάμεσα στο μηδενισμό και το στρατιωτικό σοσιαλισμό [...] Μυστική οργάνωση, ομάδες επαναστατών, δικτατορική εξουσία των ηγετών, αυτοί οι όροι καθορίζουν την έννοια αν όχι αυτόν καθ' αυτόν τον «μηχανισμό», που θα έχει ένα τόσο μεγάλο κι αποτελεσματικό μέλλον. Όσο για την μέθοδο, αυτή καθαυτή, παίρνουμε μια σωστή ιδέα αν ξέρουμε πως ο Τκάτσεφ πρότεινε να σκοτωθούν όλοι οι Ρώσοι πάνω από 25 ετών γιατί ήταν ανίκανοι να δεχθούν τις νέες ιδέες. Πραγματικά μεγαλοφυής μέθοδος που στο τέλος υπερίσχυσε στην τεχνική του σύγχρονου υπέρ-Κράτους, όπου η αναγκαστική εκπαίδευση των παιδιών γίνεται μπροστά σε τρομοκρατημένους ενήλικες».

Καλό καλοκαίρι, σύντροφοι, και με την ολόψυχη ευχή σύντομα να έχουμε απέναντι μας τα συριζαίικα ΜΑΤ, έστω και αν μέχρι τότε θα έχουμε μείνει πολύ λίγοι από την «εδώ μεριά». Αλλά με καθαρά πρόσωπα...

Συσπείρωση αναρχικών

Εκλογές=Απάτη. Όλα «σικέ»!

Άλλος ένας «γύρος». Ένας γύρος «σικέ». Εννοείται πως μιλάμε για τις εκλογές της 17ης Ιουνίου.

Όλος ο πολιτικός θίασος, δηλαδή ο αριστερό-δεξιός «ακραίος» ή «μετριοπαθής», ο εθνικιστικός, ο πατριωτικός ή ο οικουμενικός, προσπαθούν να «αρμέξουν» ψήφους. Να απορροφήσουν δηλαδή τις δυνάμεις της κοινωνίας και μέσα από την «πάνδημη» αποδοχή τής ισχύος που θα τους δίνει το εκλογικό αποτέλεσμα, να επιβάλλουν τα σχέδια της κυριαρχίας.

Αυτή είναι η αλήθεια.

Ακούστε πιο προσεκτικά τον ήχο που βγάζουν τα «τραγούδια» των σειρήνων.

Είναι αυτός που βγάζουν τα θηρία της κυριαρχίας καθώς ετοιμάζονται να κατασπαράξουν τα πάντα στον ελλαδικό χώρο λεηλατώντας ό,τι όμορφο και ζωτικό έχει απομείνει από το φυσικό περιβάλλον και το οποίο είναι η ελπίδα για ένα καλύτερο, λεύτερο και δημιουργικό αύριο (θα απορροφήσουν την φυσική ενέργεια, θα ξεσπλαχνίσουν τη γη, θα καταστρέψουν ό,τι απόμεινε από την χλωρίδα και την πανίδα, θα φτιάξουν χώρους για να διασκεδάσουν οι εξουσιαστές και οι προνομιούχοι του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης).

Καθότι οργανώνουν χειρότερες συνθήκες δουλείας για τους ανθρώπους, τέτοιες που θα τους μετατρέπουν σε όντα χωρίς πνευματικότητα, που το μόνο που θα τους απασχολεί θα είναι πώς να επιβιώσουν μέσα σε ένα ακόμα πιο αντιανθρώπινο περιβάλλον, όπου τα πάντα θα σβήνουν προς «δόξαν» των απανταχού εξουσιαστών και όπου οι περίοδοι «υπερκατανάλωσης» θα ακολουθούνται από τη στέρηση και ούτω καθ' εξής. Έχει σχεδιαστεί ένας ατέλειωτος κύκλος μιζέριας, όπου οι άνθρωποι θα έχουν χάσει κάθε επαφή με τις ρίζες τους.

Ετοιμάζουν έναν πλανήτη κατατετμημένο και ανεπανόρθωτα εξαρτημένο από τις εκάστοτε διαθέσεις και σχεδιασμούς της ενοποιημένης κυριαρχίας. Έναν πλανήτη όπου δούλοι θα υπηρετούν δούλους, (προς δόξαν των κυρίαρχων), όπου η αποδυνάμωση των συμβιωτικών χαρακτηριστικών των όντων που απέμειναν πάνω στον πλανήτη θα προετοιμάζει την καθολική καταστροφή, αυτού που κάποτε επαγγελλόταν πως θα ήταν ένας παράδεισος για όλες τις υπάρξεις.

«Σκλάβοι μέσα σ' ένα λεηλατημένο τόπο», αυτό είναι το πρόταγμα της κυριαρχίας δια μέσου των πολιτικών της υπαλλήλων. Αυτή ήταν ανέκαθεν η σημαία που ύψωνε η κάθε εξουσία μέσα από παραπλανητικά συνθήματα και διλλήματα.

Κι ας μιλούν για ένα πλουσιοπάροχο μέλλον που θα έρθει, κάποτε. Μέσα από θυσίες (κι άλλες, κι άλλες...). Αυτό το «κάποτε» το μετρούν, τουλάχιστον, σε τέσσερις δεκαετίες χωρίς να υπάρχει κάτι που να διασφαλίζει έστω και αυτή την υπόσχεση.

Αυτό το «κάποτε», δεν ήρθε μέχρι τώρα, παρά το ότι το προαναγγειλαν σε πάμπολλες εκλογικές «αναμετρήσεις» τους για τα τουλάχιστον τριάντα προηγούμενα χρόνια. Και ούτε πρόκειται να έλθει, όσο υπάρχουν η εξουσία κι η εκμετάλλευση, όσο οι άνθρωποι θα συνεχίζουν να χάνουν την επαφή με ουσιαστικά πράγματα που έχουν σχέση με την ύπαρξή τους και την δημιουργική τους παρουσία πάνω στη γη και σε σχέση με αυτήν.

Απλά οι εξουσίες κατασκεύασαν κάποιες περιόδους «ευμάρειας» για την κατανάλωση προϊόντων που έσπρωχναν όλο και πιο βαθιά στην υλική και κυρίως στην πνευματική εξαθλίωση τους ανθρώπους. Κάθε περίοδος ήταν και μία επίμονη προσπάθεια στο να κάνουν οι κοινωνίες κι ένα ακόμα βήμα προς την αποκτήνωση.

«Επαναδιαπραγμάτευση», λοιπόν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σημαίνει ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΠΟΔΟΧΗ (ιδιαίτερα από τους δήθεν αμέτοχους αριστερούς). Κι έρχονται μαζί με τους υπόλοιπους οι πατριώτες και υπερπατριώτες να δώσουν ό,τι υπάρχει και δεν υπάρχει όχι σε έναν ή δύο, όπως κάνουν οι πολιτικοί τους αντίπαλοι, αλλά σε περισσότερους, (Ρώσους, Κινέζους, κ.ά.) «αξιοποιώντας τους εθνικούς πόρους», στήνοντας κι αυτοί ανεμογεννήτριες, φωτοβολταϊκά, ρουφώντας το αίμα της γης με εξέδρες άντλησης ορυκτών και αερίων, στήνοντας κι αυτοί «θέρετρα» και αυξάνοντας την υποδούλωση και την εξάρτηση.

Και το καίριο ερώτημα εξακολουθεί να ηχεί «ενοχλητικά»: *«Είναι δυνατόν να εξακολουθείτε να έχετε εμπιστοσύνη σ' όλους αυτούς;»*. *«Σ' αυτούς που πρωτοστάτησαν* (ανάμεσά τους ο Σύριζα –οι προκάτοχοί του– και οι λοιποί αριστεροί) *για την ένταξη στην ΕΟΚ και την ΕΕ και στα χειρότερα δεσμά δουλείας, τα οποία προσπαθούσαν να εμφανίσουν σαν ευτυχές γεγονός, όπου στην «Ευρώπη των λαών» θα τρώγαμε όλοι με χρυσά κουτάλια;»*.

Τόσα χρόνια εναλλαγές στο εξουσιαστικό μπλοκ και τα αποτελέσματα είναι απλά μερικά διαλλείματα αυταπάτης, μέσα στον ωκεανό από απάτες και ψέματα.

Ας γίνει κατανοητό. Δεν υπάρχει ζοφερό μέλλον. Υπάρχει ζοφερό παρόν που μπορεί να γίνει μέλλον αν συνεχιστεί η συνθήκη της εγκατάλειψης στα χέρια αυτών που διαχειρίζονται τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα της κυριαρχίας.

Το καλύτερο αύριο δεν θα έρθει όσο υπάρχει κυριαρχία.

τόχρονα βάζει να σκοτώνουν υπουργούς και δούκες». Είναι λοιπόν «η διπλή κληρονομιά του Νετσάγιεφ και του Μαρξ που θα γεννήσει την ολοκληρωτική επανάσταση του 20ου αιώνα», προσθέτει ο Καμύ και συμπληρώνει: «Ο Λένιν θα βρει ουσιαστικά στον Τκάτσεφ έναν πνευματικό αδερφό και σύντροφο του Νετσάγεφ, μια έννοια της κατάληψης της εξουσίας που έβρισκε «μεγαλειώδη» και που ο ίδιος διατύπωνε έτσι: «αυστηρή μυστικότητα, σχολαστική διαλογή των μελών, σχηματισμός επαγγελματιών επαναστατών». Ο Τκάτσεφ, που πέθανε τρελός, αποτελεί το μεταβατικό στάδιο ανάμεσα στο μηδενισμό και το στρατιωτικό σοσιαλισμό [...] Μυστική οργάνωση, ομάδες επαναστατών, δικτατορική εξουσία των ηγετών, αυτοί οι όροι καθορίζουν την έννοια αν όχι αυτόν καθ' αυτόν τον «μηχανισμό», που θα έχει ένα τόσο μεγάλο κι αποτελεσματικό μέλλον. Όσο για την μέθοδο, αυτή καθαυτή, παίρνουμε μια σωστή ιδέα αν ξέρουμε πως ο Τκάτσεφ πρότεινε να σκοτωθούν όλοι οι Ρώσοι πάνω από 25 ετών γιατί ήταν ανίκανοι να δεχθούν τις νέες ιδέες. Πραγματικά μεγαλοφυής μέθοδος που στο τέλος υπερίσχυσε στην τεχνική του σύγχρονου υπέρ-Κράτους, όπου η αναγκαστική εκπαίδευση των παιδιών γίνεται μπροστά σε τρομοκρατημένους ενήλικες».

Καλό καλοκαίρι, σύντροφοι, και με την ολόψυχη ευχή σύντομα να έχουμε απέναντι μας τα συριζαίικα ΜΑΤ, έστω και αν μέχρι τότε θα έχουμε μείνει πολύ λίγοι από την «εδώ μεριά». Αλλά με καθαρά πρόσωπα...

Συσπείρωση αναρχικών

1. Εμείς και οι Άλλοι, Αναφορά στις τάσεις και τα σύμβολα (Χ. Στέρτσος, Δίκτυα και Νέες Συλλογικότητες)

2. Καμύ, Επαναστατημένος Άνθρωπος

(ποσοστό 29,05%), στις εκλογές του Μαΐου 2012, δηλαδή μετά από δυόμισι ακριβώς χρόνια, το ποσοστό της μη συμμετοχής αυξήθηκε σε **3.472.656 (ποσοστό 34,90%)**.

Τώρα κοιτάξτε την «έκπληξη». Μέσα σε 40 μέρες ο αριθμός αυτών που δεν προσήλθαν στις κάλπες έφτασε τα **3.736.114** ανεβάζοντας **το ποσοστό της μη συμμετοχής στο 37,53%,** δηλαδή **2,63%** περισσότερο από αυτό του Μαΐου 2012 και σε **263.458** τους **επί πλέον απέχοντες από την εκλογική διαδικασία**.

Κι όμως, αυτό το γεγονός πέρασε στο ντούκου. Επειδή, αν έδιναν την σημασία που πραγματικά έχει για το σύστημα κυριαρχίας εκμετάλλευσης και εξαπάτησης των ανθρώπων, τότε θα έπρεπε να ομολογήσουν πως στηρίζονται σε σαπισμένα υποστυλώ-

---

δια» των σειρήνων.

Είναι αυτός που βγάζουν τα θηρία της κυριαρχίας καθώς ετοιμάζονται να κατασπαράξουν τα πάντα στον ελλαδικό χώρο λεηλατώντας ό,τι όμορφο και ζωτικό έχει απομείνει από το φυσικό περιβάλλον και το οποίο είναι η ελπίδα για ένα καλύτερο, λεύτερο και δημιουργικό αύριο (θα απορροφήσουν την φυσική ενέργεια, θα ξεσπλαχνίσουν τη γη, θα καταστρέψουν ό,τι απόμεινε από την χλωρίδα και την πανίδα, θα φτιάξουν χώρους για να διασκεδάσουν οι εξουσιαστές και οι προνομιούχοι του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης).

Καθότι οργανώνουν χειρότερες συνθήκες δουλείας για τους ανθρώπους, τέτοιες που θα τους μετατρέπουν σε όντα χωρίς πνευματικότητα, που το μόνο που θα τους απασχολεί θα είναι πώς να επιβιώσουν μέσα σε ένα ακόμα πιο αντιανθρώπινο περιβάλλον, όπου τα πάντα θα σβήνουν προς «δόξαν» των απανταχού εξουσιαστών και όπου οι περίοδοι «υπερκατανάλωσης» θα ακολουθούνται από τη στέρηση και ούτω κάθ' εξής. Έχει σχεδιαστεί ένας ατέλειωτος κύκλος μιζέριας, όπου οι άνθρωποι θα έχουν χάσει κάθε επαφή με τις ρίζες τους.

Ετοιμάζουν έναν πλανήτη κατατετμημένο και ανεπανόρθωτα εξαρτημένο από τις εκάστοτε διαθέσεις και σχεδιασμούς της ενοποιημένης κυριαρχίας. Έναν πλανήτη όπου δούλοι θα υπηρετούν δούλους, (προς δόξαν των κυριαρχων), όπου η αποδυνάμωση των συμβιωτικών χαρακτηριστικών των όντων που απέμειναν πάνω στον πλανήτη θα προετοιμάζει την καθολική καταστροφή, αυτού που κάποτε επαγγελλόταν πως θα ήταν ένας παράδεισος για όλες τις υπάρξεις.

«Σκλάβοι μέσα σ' ένα λεηλατημένο τόπο», αυτό είναι το πρόταγμα της κυριαρχίας δια μέσου των πολιτικών της υπαλλήλων. Αυτή ήταν ανέκαθεν η σημαία που ύψωνε η κάθε εξουσία μέσα από παραπλανητικά συνθήματα και διλλήματα.

Δια μέσου του κοινοβουλευτισμού και της δημοκρατίας έχουν κατορθώσει να χωρίσουν τους ανθρώπους σε διάφορες «αντιμαχόμενες» μερίδες που, όμως, εξυπηρετούν τα ίδια συμφέροντα αλλά με διαφορετικούς τρόπους η καθεμία. Ονοματίζονται Σύριζα, ΚΚΕ, Ανεξάρτητοι Έλληνες, Χρυσή Αυγή, Οικολόγοι κι ακολουθούν διάφορα αριστερά, δεξιά και «ουδέτερα» κομματίδια, που το καθένα σέρνει πίσω του και έναν αριθμό ψηφοφόρων ανάλογα με την περίπτωση.

Όλοι αυτοί συνεχίζουν τα διάφορα παραμύθια προσπαθώντας να εξαπατήσουν και πάλι, προσποιούμενοι πως θα βγάλουν τον κόσμο του ελλαδικού χώρου από την «κρίση», ενώ ουσιαστικά βαδίζουν πάνω στα χνάρια που χάραξαν τα δύο τελευταία χρόνια το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ και τελευταία ο ΛΑ.Ο.Σ. Όλοι τους χρησιμοποιούν τις συνηθισμένες αριστερές, πατριωτικές και εθνικιστικές παραπλανητικές τακτικές και αερολογίες.

Ας αναφερθούμε στο πολυσυζητημένο θέμα της καταγγελίας του μνημονίου που ευαγγελίζεται ο Σύριζα. Καταγγελία του μνημονίου δεν σημαίνει κατάργηση του «χρέους». Το μνημόνιο είναι παρεπόμενο του «χρέους», το οποίο αναγνωρίζεται από το εν λόγω κόμμα, όπως και από τα υπόλοιπα. Συνεπώς, ακόμα κι αν αυτή η καταγγελία γίνει με «απότομο»

παρξή τους και την δημιουργική τους παρουσία πάνω στη γη και σε σχέση με αυτήν.

Απλά οι εξουσίες κατασκεύασαν κάποιες περιόδους «ευμάρειας» για την κατανάλωση προϊόντων που έσπρωχναν όλο και πιο βαθιά στην υλική και κυρίως στην πνευματική εξαθλίωση τους ανθρώπους. Κάθε περίοδος ήταν και μία επίμονη προσπάθεια στο να κάνουν οι κοινωνίες κι ένα ακόμα βήμα προς την αποκτήνωση.

«Επαναδιαπραγμάτευση», λοιπόν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σημαίνει ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΠΟΔΟΧΗ (ιδιαίτερα από τους δήθεν αμέτοχους αριστερούς). Κι έρχονται μαζί με τους υπόλοιπους οι πατριώτες και υπερπατριώτες να δώσουν ό,τι υπάρχει και δεν υπάρχει όχι σε έναν ή δύο, όπως κάνουν οι πολιτικοί τους αντίπαλοι, αλλά σε περισσότερους, (Ρώσους, Κινέζους, κ.ά.) «αξιοποιώντας τους εθνικούς πόρους», στήνοντας κι αυτοί ανεμογεννήτριες, φωτοβολταϊκά, ρουφώντας το αίμα της γης με εξέδρες άντλησης ορυκτών και αερίων, στήνοντας κι αυτοί «θέρετρα» και αυξάνοντας την υποδούλωση και την εξάρτηση.

Και το καίριο ερώτημα εξακολουθεί να ηχεί «ενοχλητικά»: *«Είναι δυνατόν να εξακολουθείτε να έχετε εμπιστοσύνη σ' όλους αυτούς;»*. *«Σ' αυτούς που πρωτοστάτησαν* (ανάμεσά τους ο Σύριζα –οι προκάτοχοί του– και οι λοιποί αριστεροί) *για την ένταξη στην ΕΟΚ και την ΕΕ και στα χειρότερα δεσμά δουλείας, τα οποία προσπαθούσαν να εμφανίσουν σαν ευτυχές γεγονός, όπου στην «Ευρώπη των λαών» θα τρώγαμε όλοι με χρυσά κουτάλια;»*.

Τόσα χρόνια εναλλαγές στο εξουσιαστικό μπλοκ και τα αποτελέσματα είναι απλά μερικά διαλλείματα αυταπάτης, μέσα στον ωκεανό από απάτες και ψέματα.

Ας γίνει κατανοητό. Δεν υπάρχει ζοφερό μέλλον. Υπάρχει ζοφερό παρόν που μπορεί να γίνει μέλλον αν συνεχιστεί η συνθήκη της εγκατάλειψης στα χέρια αυτών που διαχειρίζονται τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα της κυριαρχίας.

Το καλύτερο αύριο δεν θα έρθει όσο υπάρχει κυριαρχία.

Γι' αυτό, **ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ.**

Εκλογική απεργία σημαίνει την δυναμική, σταθερή και ξεκάθαρη απόφαση για την πλήρη εγκατάλειψη κάθε είδους εκλογικής διαδικασίας. Την απόφαση για μια άλλη ζωή διαφορετική και αντίθετη από αυτήν που έχουν επιβάλλει οι εξουσίες.

Οφείλουμε να διατηρούμε ανοικτούς τους δρόμους για την ολοκληρωτική απελευθέρωση ατενίζοντας τους ορίζοντες ενός κόσμου διαφορετικού από αυτόν που μας όρισαν οι εξουσιαστές.

Μπορούμε να αλλάξουμε τη ζωή μας, να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για έναν κόσμο όχι απλά υλικά αυτάρκη, αλλά κυρίως πνευματικά απελευθερωμένο.

Για μια άλλη ζωή, γεμάτη ελευθερία και δημιουργικότητα.

Για την άναρχη κοινοτική συμβίωση.

Στο δρόμο προς την άναρχη κοινοτική συμβίωση, ένα από τα εφόδια των ανθρώπων είναι η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, αλλά χρειάζεται, ακόμα, η άρνηση του κράτους και της κυριαρχίας, ο ανταγωνισμός προς κάθε μορφή εκμετάλλευση και η καταστροφή της κάθε είδους εξουσίας. Άλλωστε, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε πως οι εξουσιαστές βαρύνονται με εγκλή-

ταν ανίκανοι να δεχθούν τις νέες ιδέες. Πραγματικά μεγαλοφυής μέθοδος που στο τέλος υπερίσχυσε στην τεχνική του σύγχρονου υπέρ-Κράτους, όπου η αναγκαστική εκπαίδευση των παιδιών γίνεται μπροστά σε τρομοκρατημένους ενήλικες».

Καλό καλοκαίρι, σύντροφοι, και με την ολόψυχη ευχή σύντομα να έχουμε απέναντι μας τα συριζαίικα ΜΑΤ, έστω και αν μέχρι τότε θα έχουμε μείνει πολύ λίγοι από την «εδώ μεριά». Αλλά με καθαρά πρόσωπα...

Συσπείρωση αναρχικών

---

1. Εμείς και οι Άλλοι, Αναφορά στις τάσεις και τα σύμβολα (Χ. Στέρτσος, Δίκτυα και Νέες Συλλογικότητες)
2. Καμύ, Επαναστατημένος Άνθρωπος

(ποσοστό 29,05%), στις εκλογές του Μαΐου 2012, δηλαδή μετά από δυόμιση ακριβώς χρόνια, το ποσοστό της μη συμμετοχής αυξήθηκε σε **3.472.656 (ποσοστό 34,90%)**.

Τώρα κοιτάξτε την «έκπληξη». Μέσα σε 40 μέρες ο αριθμός αυτών που δεν προσήλθαν στις κάλπες έφτασε τα **3.736.114** ανεβάζοντας **το ποσοστό της μη συμμετοχής στο 37,53%**, δηλαδή **2,63%** περισσότερο από αυτό του Μαΐου 2012 και σε **263.458** τούς **επί πλέον απέχοντες από την εκλογική διαδικασία**.

Κι όμως, αυτό το γεγονός πέρασε στο ντούκου. Επειδή, αν έδιναν την σημασία που πραγματικά έχει για το σύστημα κυριαρχίας εκμετάλλευσης και εξαπάτησης των ανθρώπων, τότε θα έπρεπε να ομολογήσουν πως στηρίζονται σε σαπισμένα υποστυλώματα, ψηφοφόρων, που ακόμα δεν έχουν καταλάβει την ουσία της κάθε εκλογικής διαδικασίας, αυτής που τους κατευθύνει στο να νομιμοποιούν τα προαποφασισμένα και να πέφτουν σε παγίδες και διλλήματα του είδους δεξιά ή αριστερά, ενώ και οι δύο εκδοχές είναι οι όψεις του σύγχρονου Ιανού, που ακούει στο όνομα κυριαρχία.

Θα τρέμουν οι κυρίαρχοι (κι αυτό είναι σίγουρο) στη σκέψη (αλλά και στη δυνατότητα που υπάρχει) ότι ένα μέρος από αυτούς που δεν ψήφισαν δεν θα παραμείνει στη θέση του θεατή.

Και είναι σίγουρο πως αυτή **η συνεχιζόμενη αύξηση των μη συμμετεχόντων στις εκλογές** είναι ένα μήνυμα που δείχνει πως μια τέτοια στάση εμπεριέχει δυνατότητες που ξεπερνούν τα όρια που έχουν θέσει οι εξουσιαστές και οι σφογγοκωλάριοι τους.

Η. Α.

Ετοιμάζουν έναν πλανήτη κατατετμημένο και ανεπανόρθωτα εξαρτημένο από τις εκάστοτε διαθέσεις και σχεδιασμούς της ενοποιημένης κυριαρχίας. Έναν πλανήτη όπου δούλοι θα υπηρετούν δούλους, (προς δόξαν των κυρίαρχων), όπου η αποδυνάμωση των συμβιωτικών χαρακτηριστικών των όντων που απέμειναν πάνω στον πλανήτη θα προετοιμάζει την καθολική καταστροφή, αυτού που κάποτε επαγγελλόταν πως θα ήταν ένας παράδεισος για όλες τις υπάρξεις.

«*Σκλάβοι μέσα σ' ένα λεηλατημένο τόπο*», αυτό είναι το πρόταγμα της κυριαρχίας δια μέσου των πολιτικών της υπαλλήλων. Αυτή ήταν ανέκαθεν η σημαία που ύψωνε η κάθε εξουσία μέσα από παραπλανητικά συνθήματα και διλλήματα.

Δια μέσου του κοινοβουλευτισμού και της δημοκρατίας έχουν κατορθώσει να χωρίσουν τους ανθρώπους σε διάφορες «αντιμαχόμενες» μερίδες που, όμως, εξυπηρετούν τα ίδια συμφέροντα αλλά με διαφορετικούς τρόπους η καθεμία. Ονοματίζονται Σύριζα, ΚΚΕ, Ανεξάρτητοι Έλληνες, Χρυσή Αυγή, Οικολόγοι κι ακολουθούν διάφορα αριστερά, δεξιά και «ουδέτερα» κομματίδια, που το καθένα σέρνει πίσω του και έναν αριθμό ψηφοφόρων ανάλογα με την περίπτωση.

Όλοι αυτοί συνεχίζουν τα διάφορα παραμύθια προσπαθώντας να εξαπατήσουν και πάλι, προσποιούμενοι πως θα βγάλουν τον κόσμο του ελλαδικού χώρου από την «κρίση», ενώ ουσιαστικά βαδίζουν πάνω στα χνάρια που χάραξαν τα δύο τελευταία χρόνια το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ και τελευταία ο ΛΑ.Ο.Σ. Όλοι τους χρησιμοποιούν τις συνηθισμένες αριστερές, πατριωτικές και εθνικιστικές παραπλανητικές τακτικές και αερολογίες.

Ας αναφερθούμε στο πολυσυζητημένο θέμα της καταγγελίας του μνημονίου που ευαγγελίζεται ο Σύριζα. Καταγγελία του μνημονίου δεν σημαίνει κατάργηση του «χρέους». Το μνημόνιο είναι παρεπόμενο του «χρέους», το οποίο αναγνωρίζεται από το εν λόγω κόμμα, όπως και από τα υπόλοιπα. Συνεπώς, ακόμα κι αν αυτή η καταγγελία γίνει με «απότομο» τρόπο (κάτι που δεν τολμούν να κάνουν η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ) και ο οποίος θα προκαλέσει ακόμα μεγαλύτερα δεινά σε μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού, θα υπάρξει επάνοδος στη «διαπραγμάτευση», στην «προσαρμογή», ώστε να γίνουν πιο εύπεπτα τα μέτρα που έτσι κι αλλιώς δεν πρόκειται να τα αποφύγει κανείς. Όσο για τους υπόλοιπους, που επίσης αναγνωρίζουν το «χρέος», δεν παύουν να μιλούν κι αυτοί για «επαναδιαπραγμάτευση», δηλαδή μία από τα ίδια. Η αναγνώριση του «χρέους» έχει παρόμοια σημασία με την αναγνώριση των εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών δομών. Όσο αυτές γίνονται αποδεκτές, τόσο τα όποια μέτρα που θα εφαρμόζονται θα ενισχύουν την εξουσία και την εκμετάλλευση.

«*Τότε*», θα πει κάποιος, «*γιατί όλος αυτός ο ντόρος;*».

Η απάντηση είναι απλή και σχετίζεται τόσο με την προσπάθεια να ξεγελαστούν οι άνθρωποι όσο και με τα μερίδια της πίττας που λέγεται ελλαδικός χώρος και τα οποία διεκδικούν -κάθε μία για λογαριασμό της- οι επαμφοτερίζουσες εξουσιαστικές κλίκες. «*Σε όλους αυτούς;*». «*Σ' αυτούς που πρωτοστάτησαν (ανάμεσα τους ο Σύριζα –οι προκάτοχοί του– και οι λοιποί αριστεροί) για την ένταξη στην ΕΟΚ και την ΕΕ και στα χειρότερα δεσμά δουλείας, τα οποία προσπαθούσαν να εμφανίσουν σαν ευτυχές γεγονός, όπου στην «Ευρώπη των λαών» θα τρώγαμε όλοι με χρυσά κουτάλια;*».

Τόσα χρόνια εναλλαγές στο εξουσιαστικό μπλοκ και τα αποτελέσματα είναι απλά μερικά διαλλείματα αυταπάτης, μέσα στον ωκεανό από απάτες και ψέματα.

Ας γίνει κατανοητό. Δεν υπάρχει ζοφερό μέλλον. Υπάρχει ζοφερό παρόν που μπορεί να γίνει μέλλον αν συνεχιστεί η συνθήκη της εγκατάλειψης στα χέρια αυτών που διαχειρίζονται τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα της κυριαρχίας.

Το καλύτερο αύριο δεν θα έρθει όσο υπάρχει κυριαρχία.

Γι' αυτό, **ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ.**

Εκλογική απεργία σημαίνει την δυναμική, σταθερή και ξεκάθαρη απόφαση για την πλήρη εγκατάλειψη κάθε είδους εκλογικής διαδικασίας. Την απόφαση για μια άλλη ζωή διαφορετική και αντίθετη από αυτήν που έχουν επιβάλλει οι εξουσίες.

Οφείλουμε να διατηρούμε ανοικτούς τους δρόμους για την ολοκληρωτική απελευθέρωση ατενίζοντας τους ορίζοντες ενός κόσμου διαφορετικού από αυτόν που μας όρισαν οι εξουσιαστές.

Μπορούμε να αλλάξουμε τη ζωή μας, να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για έναν κόσμο όχι απλά υλικά αυτάρκη, αλλά κυρίως πνευματικά απελευθερωμένο.

Για μια άλλη ζωή, γεμάτη ελευθερία και δημιουργικότητα.

Για την άναρχη κοινοτική συμβίωση.

Στο δρόμο προς την άναρχη κοινοτική συμβίωση, ένα από τα εφόδια των ανθρώπων είναι η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, αλλά χρειάζεται, ακόμα, η άρνηση του κράτους και της κυριαρχίας, ο ανταγωνισμός προς κάθε μορφής εκμετάλλευση και η καταστροφή της κάθε είδους εξουσίας. Άλλωστε, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε πως οι εξουσιαστές βαρύνονται με εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, είτε λέγονται αριστεροί, είτε δεξιοί.

Γι' αυτό δεν χωρούν, πλέον, αυταπάτες για το κράτος, τα κόμματα, την πολιτική, τους πολιτικούς, την κάθε είδους δημοκρατία και τις εκλογικές διαδικασίες.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

Επειδή, ΨΗΦΙΖΩ ΣΗΜΑΙΝΕΙ:
Παραδίνομαι στην εκμετάλλευση
και Ενισχύω την εξουσία!

Αθήνα 12 Ιουνίου 2012
Συσπείρωση Αναρχικών

Το αναρχικό διήμερο ενάντια στις εκλογές, στις 13 &14 Ιουνίου

Πραγματοποιήθηκε, την Τετάρτη 13 και την Πέμπτη 14 Ιουνίου, το προγραμματισμένο, από την Συσπείρωση Αναρχικών, Διήμερο ενάντια στις εκλογές και τις εκλογικές διαδικασίες.

Την πρώτη μέρα, πραγματοποιήθηκε συζήτηση σε αίθουσα του κτιρίου Γκίνη, στο Πολυτεχνείο της Αθήνας (Πατησίων), η οποία άρχισε στις 7:45 και διήρκεσε τέσσερις ώρες.

Στην συζήτηση που είχε σαν θέμα της: «Οι εκλογές, η ανασύνταξη του πολιτικού σκηνικού στους καιρούς του μνημονίου και της «κρίσης» και η αναρχική προοπτική», μίλησαν σύντροφοι και συντρόφισσες και τοποθετήθηκαν με ξεκάθαρο τρόπο ενάντια σε κάθε είδους συμμετοχή σε εκλογές. Βεβαίως, η συζήτηση επεκτάθηκε και στα υπόλοιπα σημεία του υπό συζήτηση θέματος.

Τη δεύτερη μέρα, Πέμπτη 14 Ιουνίου, έγινε η προγραμματισμένη συγκέντρωση στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου, όπου αναρτήθηκαν πανώ στα οποία είχαν γραφτεί τα παρακάτω:

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ
ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ,
ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΜΗΝ ΤΑΠΕΙΝΩΝΕΣΑΙ, ΜΗΝ ΨΗΦΙΖΕΙΣ
και
ΨΗΦΙΖΩ ΣΗΜΑΙΝΕΙ:
ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ
ΕΝΙΣΧΥΩ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ**

Επίσης, στήθηκε μικροφωνική εγκατάσταση απ' όπου διαβάζονταν κείμενα αντιεκλογικού και αντικρατικού περιεχομένου. Μοιράστηκε, επίσης, έντυπο υλικό (προκηρύξεις και αντίτυπα της αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ).

Η συγκέντρωση άρχισε στις 6 το απόγευμα και έληξε στις 8:30μμ.

**ΚΑΜΙΑ ΨΗΦΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ
ΣΤΑΘΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ, ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ!**

ποθετήθηκαν με ξεκάθαρο τρόπο ενάντια σε κάθε είδους συμμετοχή σε εκλογές. Βεβαίως, η συζήτηση επεκτάθηκε και στα υπόλοιπα σημεία του υπό συζήτηση θέματος.

Τη δεύτερη μέρα, Πέμπτη 14 Ιουνίου, έγινε η προγραμματισμένη συγκέντρωση στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου, όπου αναρτήθηκαν πανώ στα οποία είχαν γραφτεί τα παρακάτω:

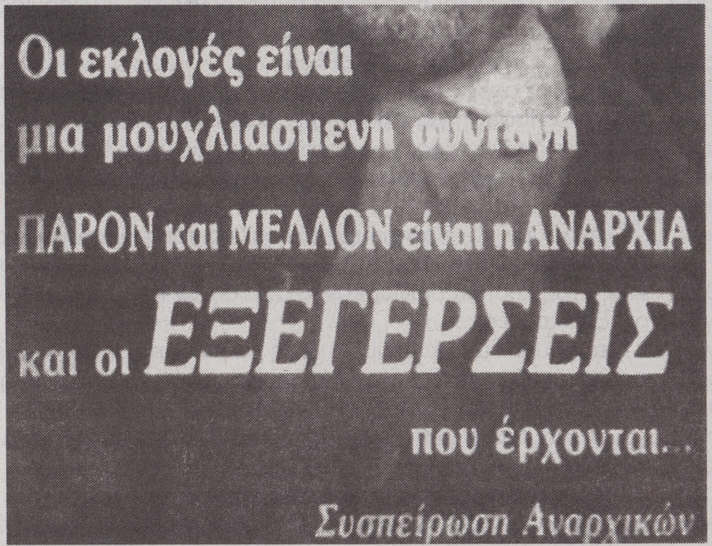
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ
ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ,
ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΜΗΝ ΤΑΠΕΙΝΩΝΕΣΑΙ, ΜΗΝ ΨΗΦΙΖΕΙΣ
και
ΨΗΦΙΖΩ ΣΗΜΑΙΝΕΙ:
ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ
ΕΝΙΣΧΥΩ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Επίσης, στήθηκε μικροφωνική εγκατάσταση απ' όπου διαβάζονταν κείμενα αντιεκλογικού και αντικρατικού περιεχομένου. Μοιράστηκε, επίσης, έντυπο υλικό (προκηρύξεις και αντίτυπα της αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ).

Η συγκέντρωση άρχισε στις 6 το απόγευμα και έληξε στις 8:30μμ.

ΚΑΜΙΑ ΨΗΦΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ
ΣΤΑΘΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ, ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ!

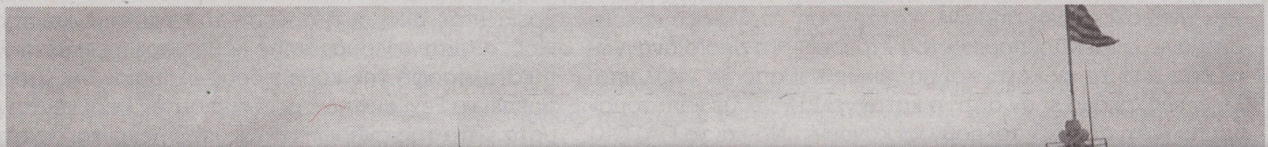
Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Επίσης, στήθηκε μικροφωνική εγκατάσταση απ' όπου διαβάζονταν κείμενα αντιεκλογικού και αντικρατικού περιεχομένου. Μοιράστηκε, επίσης, έντυπο υλικό (προκηρύξεις και αντίτυπα της αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ).

Η συγκέντρωση άρχισε στις 6 το απόγευμα και έληξε στις 8:30μμ.

ΚΑΜΙΑ ΨΗΦΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ
ΣΤΑΘΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ, ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ!

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

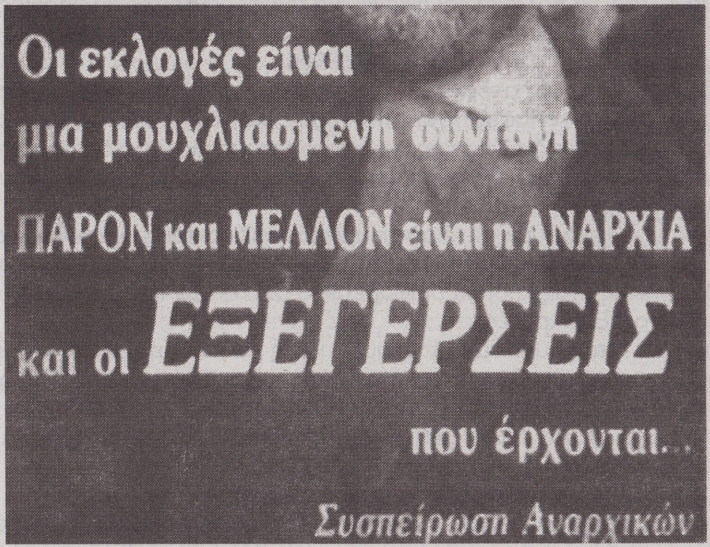
Τετάρτη 13 Ιουνίου 2012, 7μμ
Πολυτεχνείο Αθήνας (Πατησίων)

Συζήτηση:
Οι εκλογές, η ανασύνταξη του πολιτικού σκηνικού στους καιρούς του μνημονίου και της «κρίσης» και η αναρχική προοπτική.

Πέμπτη 14 Ιουνίου 2012, 6μμ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
Προπύλαια
Πανεπιστημίου Αθήνας

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη στις 7μμ στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας, (Σαριπόλου 8, δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

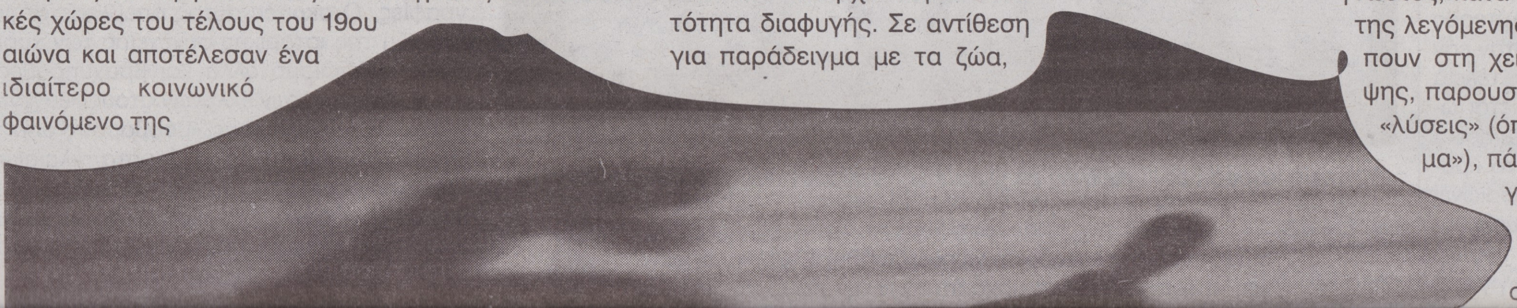
Σας υπενθυμίζουμε πως όταν στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Διόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

Η ρητορική του φόβου και τα εργαλεία του κράτους

Η διαρκής ανασυγκρότηση της κυριαρχίας και η συντήρηση των εξουσιαστικών δομών της, ήταν ανέκαθεν το σημαντικό συστατικό για τη διαιώνισή της. Πέρασαν πάρα πολλά χρόνια από τότε που αρκούνταν απλά στην καταστολή της ελεύθερης βούλησης των ανθρώπων. Κατασκεύασε μηχανισμούς όπως ο στρατός και η αστυνομία, κατασκεύασε την οικονομία, την δημοκρατία και κατ' επέκταση την πολιτική. Η διαρκής αυτή ανασυγκρότηση τής δίνει τη δυνατότητα να γίνεται περισσότερο αποτελεσματική, στον έλεγχο και την καταστολή, χρησιμοποιώντας ανά περιόδους, εργαλεία που εξελίσσονται ταυτόχρονα με την «πρόοδο» της ανθρωπότητας. Αυτά τα εργαλεία μπορεί να είναι η επιστήμη, η τεχνολογία καθώς και η προσεκτική μελέτη της κοινωνικής συμπεριφοράς των ανθρώπων στα αστικά κέντρα που κατασκεύασε. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι έννοιες όπως η «ψυχολογία του λαού» ή κοινωνική ψυχολογία, εμφανίστηκαν σχεδόν ταυτόχρονα με την δημιουργία των εθνών-κρατών, και τη συσσώρευση των ανθρώπων στα μεγάλα αστικά κέντρα, κατά την βιομηχανοποίηση της παραγωγής στα μέσα του 19ου αιώνα. Ο ερευνητικός τομέας της κοινωνικής ψυχολογίας, είναι σχετικός με το φαινόμενο που υποδηλώνεται με την έννοια της «μάζας» και την «νοητική ενότητα» της. Οι πρώτες έρευνες σχετικά με την «συμπεριφορά των μαζών» σχετίζονται με τις πρώτες πολυάριθμες αυθόρμητες εμφανίσεις και διεκδικήσεις των εργατών στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες του τέλους του 19ου αιώνα και αποτέλεσαν ένα ιδιαίτερο κοινωνικό φαινόμενο της

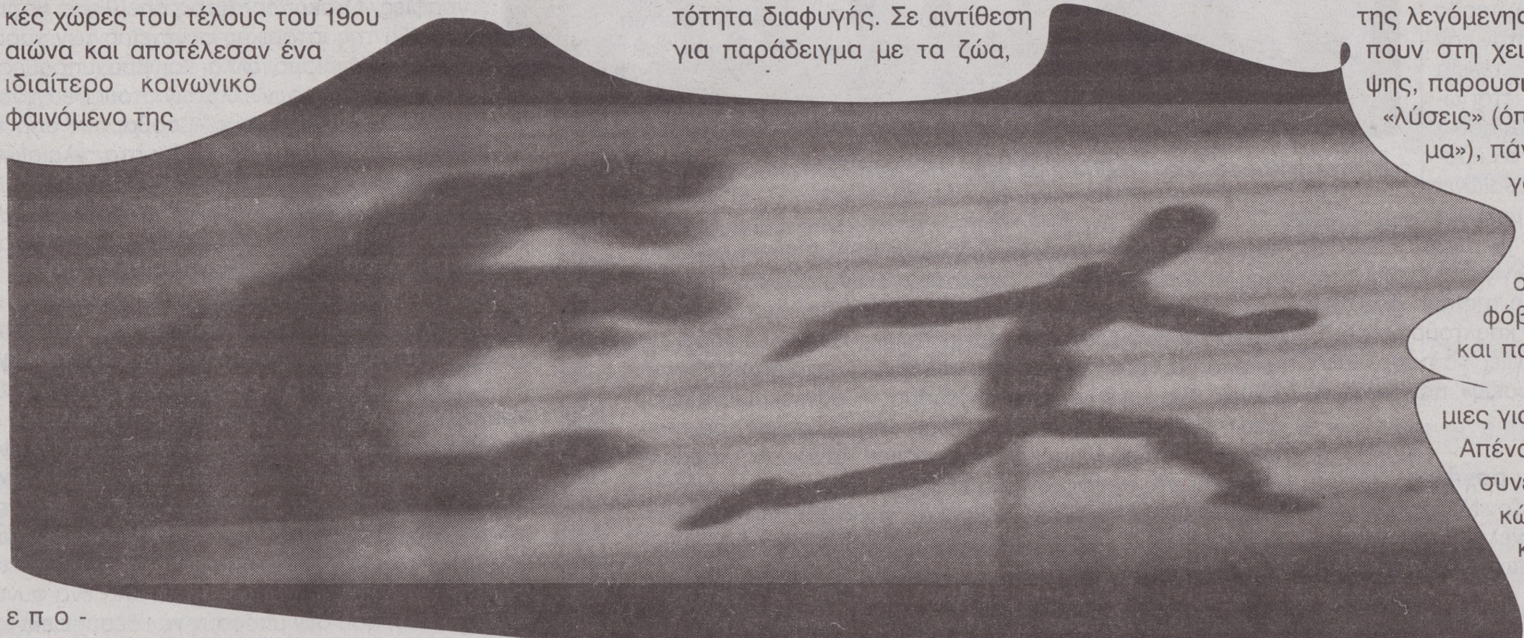
τομικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο, υπάρχουν και οι δυνατότητες αυτό να γίνει ένα πολύ ισχυρό εργαλείο στα χέρια του Κράτους. Ένα από τα βασικά συναισθήματα του ανθρώπου είναι ο φόβος. Είναι η φυσιολογική αντίδραση του οργανισμού απέναντι σε μια απειλή και ένας προστατευτικός μηχανισμός, αφού αποτελεί για τον οργανισμό σήμα ότι πρέπει να κινηθεί προκειμένου να διαφύγει τον κίνδυνο. Είναι το συναίσθημα που συνοδεύει τις ενστικτώδεις λειτουργίες επιβίωσης του ερπετοειδούς εγκεφάλου, του πιο πρωτόγονου δηλαδή τμήματος του εγκεφάλου μας, που είναι η πάλη, η φυγή και το πάγωμα. Οι δύο πρώτες αντιδράσεις ενεργοποιούνται όταν υπάρχει έστω μικρή δυνατότητα επιβίωσης από τον κίνδυνο, ανάλογα με τις συνθήκες, το πάγωμα είναι η φυσιολογική αντίδραση όταν δεν υπάρχει καμία δυνατότητα διαφυγής. Σε αντίθεση για παράδειγμα με τα ζώα,

Η τηλεόραση βρίσκεται στην πρώτη θέση όσον αφορά το βαθμό επηρεασμού της «μάζας» ακριβώς λόγω της φύσης της να μπορεί να αναμεταδίδει την πληροφορία, σε διαφορετικές μορφές όπως κινούμενη εικόνα και ήχος, που μπορούν πιο άμεσα να επηρεάζουν την «κοινή γνώμη» και κατ' επέκταση τη ψυχολογία της «μάζας». Ας δούμε για παράδειγμα πως πολλές φορές μονοθεματικά δελτία ειδήσεων «ξοδεύουν» ώρες τηλεοπτικού προγράμματος με το να παρουσιάζουν ειδικούς που αναλύουν κάποιο θέμα συνήθως πολιτικής φύσης. Αυτοί οι ειδικοί τη στιγμή της ανάλυσης έχουν τη δυνατότητα να αυξομοιώσουν το βαθμό σοβαρότητας ή ακόμα και επικινδυνότητας της σχετικής κατάστασης, βασισμένοι σε πρώτη φάση στην άγνοια του «κοινού» για την είδηση (όπως για παράδειγμα ο καταιγισμός οικονομικών όρων, κάτι που το μεγαλύτερο ποσοστό του τηλεοπτικού κοινού δεν είναι γνώστες, κατά τη διάρκεια της έναρξης της περιόδου της λεγόμενης «κρίσης»). Σε δεύτερη φάση αποβλέπουν στη χειραγώγηση της διαμορφούμενης άποψης, παρουσιάζοντας και ωραιοποιώντας τελικά τις «λύσεις» (όπως για παράδειγμα το γνωστό «κούρεμα»), πάντα με τη βοήθεια της πολιτικής χειραγώγησης. Αντιλαμβανόμαστε ότι όταν οι άνθρωποι βρίσκονται μπροστά σε άγνωστα πεδία και σε μια αβέβαιη προοπτική αισθάνονται σε κάποιο βαθμό το

Η ρητορική του φόβου και τα εργαλεία του κράτους

λεσματική, στον έλεγχο και την καταστολή, χρησιμοποιώντας ανά περιόδους, εργαλεία που εξελίσσονται ταυτόχρονα με την «πρόοδο» της ανθρωπότητας. Αυτά τα εργαλεία μπορεί να είναι η επιστήμη, η τεχνολογία καθώς και η προσεκτική μελέτη της κοινωνικής συμπεριφοράς των ανθρώπων στα αστικά κέντρα που κατασκεύασε. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι έννοιες όπως η «ψυχολογία του λαού» ή κοινωνική ψυχολογία, εμφανίστηκαν σχεδόν ταυτόχρονα με την δημιουργία των εθνών-κρατών, και τη συσσώρευση των ανθρώπων στα μεγάλα αστικά κέντρα, κατά την βιομηχανοποίηση της παραγωγής στα μέσα του 19ου αιώνα. Ο ερευνητικός τομέας της κοινωνικής ψυχολογίας, είναι σχετικός με το φαινόμενο που υποδηλώνεται με την έννοια της "μάζας» και την «νοητική ενότητα» της. Οι πρώτες έρευνες σχετικά με την «συμπεριφορά των μαζών» σχετίζονται με τις πρώτες πολυάριθμες αυθόρμητες εμφανίσεις και διεκδικήσεις των εργατών στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες του τέλους του 19ου αιώνα και αποτέλεσαν ένα ιδιαίτερο κοινωνικό φαινόμενο της

εποχής. «Η συνάθροιση ανθρώπων αποκτά, κάτω από ορισμένες περιστάσεις, τελείως διαφορετικές ιδιότητες από αυτές που έχει το κάθε άτομο: σχηματίζεται αυτό που ονομάζεται ψυχολογικό πλήθος, το οποίο αποτελεί ένα και μόνον ον, με μια

δηλαδή τμήματος του εγκεφάλου μας, που είναι η πάλη, η φυγή και το πάγωμα. Οι δύο πρώτες αντιδράσεις ενεργοποιούνται όταν υπάρχει έστω μικρή δυνατότητα επιβίωσης από τον κίνδυνο, ανάλογα με τις συνθήκες, το πάγωμα είναι η φυσιολογική αντίδραση όταν δεν υπάρχει καμία δυνατότητα διαφυγής. Σε αντίθεση για παράδειγμα με τα ζώα, με λιγότερο εξελιγμένο εγκέφαλο από τον ανθρώπινο, που μπροστά στο φόβο ή παλεύουν ή τρέπονται σε φυγή, ο άνθρωπος επεξεργάζεται και διαχειρίζεται με

Αυτοί οι ειδικοί τη στιγμή της ανάλυσης έχουν τη δυνατότητα να αυξομοιώσουν το βαθμό σοβαρότητας ή ακόμα και επικινδυνότητας της σχετικής κατάστασης, βασισμένοι σε πρώτη φάση στην άγνοια του «κοινού» για την είδηση (όπως για παράδειγμα ο καταιγισμός οικονομικών όρων, κάτι που το μεγαλύτερο ποσοστό του τηλεοπτικού κοινού δεν είναι γνώστες, κατά τη διάρκεια της έναρξης της περιόδου της λεγόμενης «κρίσης»). Σε δεύτερη φάση αποβλέπουν στη χειραγώγηση της διαμορφούμενης άποψης, παρουσιάζοντας και ωραιοποιώντας τελικά τις «λύσεις» (όπως για παράδειγμα το γνωστό «κούρεμα»), πάντα με τη βοήθεια της πολιτικής χειραγώγησης. Αντιλαμβανόμαστε ότι όταν οι άνθρωποι βρίσκονται μπροστά σε άγνωστα πεδία και σε μια αβέβαιη προοπτική αισθάνονται σε κάποιο βαθμό το φόβο του τι θα συμβεί την επόμενη μέρα και παθητικά αποδέχονται τις πολιτικές επιλογές, άσχετα εάν αυτές είναι επιζήμιες για τις συνθήκες διαβίωσης τους.

Απέναντι στη κρατική καταστολή (φυσική ή συνειδησιακή) και την κατασκευή εικονικών συνθηκών και διλημμάτων, οι αναρχικοί μπορούμε να διαδραματίσουμε ένα πολύ σημαντικό ρόλο ανυπακοής και αντίστασης. Δεδομένων των συνθηκών, μπορούμε να δείξουμε ότι το ιδανικό της ελευθερίας, καθώς και οι ιδέες και οι πρακτικές μας μπορούν να οδηγήσουν στην ευημερία, παρά ο «πολιτισμός» που επιβλήθηκε στους ανθρώπους. Οφείλουμε να αναδείξουμε και να κάνου-

«συμπεριφορά των μαζών» σχετίζονται με τις πρώτες πολυάριθμες αυθόρμητες εμφανίσεις και διεκδικήσεις των εργατών στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες του τέλους του 19ου αιώνα και αποτέλεσαν ένα ιδιαίτερο κοινωνικό φαινόμενο της

εποχής. «Η συνάθροιση ανθρώπων αποκτά, κάτω από ορισμένες περιστάσεις, τελείως διαφορετικές ιδιότητες από αυτές που έχει το κάθε άτομο: σχηματίζεται αυτό που ονομάζεται ψυχολογικό πλήθος, το οποίο αποτελεί ένα και μόνον ον, με μια συλλογική ψυχή και το οποίο υπόκειται στον ψυχολογικό νόμο της νοητικής ενότητας των μαζών.» [1]

Η παραπάνω διαπίστωση δεν άργησε να χρησιμοποιηθεί από τους κρατικούς μηχανισμούς έτσι ώστε να μπορέσουν να κατασκευάσουν αυτό που λέγεται «κοινή γνώμη». Η έννοια της κοινής γνώμης και κατ' επέκταση της κατασκευής ρεύματος γνώμης του «κοινού» δεν μπορεί να κατανοηθεί αν δεν ληφθούν υπ' όψη οι παράγοντες διαμόρφωσης της, τα πολιτικά κόμματα, οι ομάδες πίεσης (π.χ. εργατικά σωματεία) και οι ετερόκλητες ομάδες ανθρώπων που συγκαταλέγονται σ' αυτήν. Έτσι διαπιστώνεται πως η «κοινή γνώμη» αποτελεί ένα τεχνητό κατασκεύασμα με στόχο την χειραγώγηση των απόψεων των ανθρώπων και τη συγκαλυμμένη νομιμοποίηση των πολιτικών αποφάσεων (εταιρείες σφυγμομετρήσεων, ΜΜΕ, πολιτικά κόμματα).

Είναι εμφανές ότι αφού οι συνθήκες επηρεασμού των συναισθημάτων των ανθρώπων υπάρχουν, τόσο σε ανάλογα με τις συνθήκες, το πάγωμα είναι η φυσιολογική αντίδραση όταν δεν υπάρχει καμία δυνατότητα διαφυγής. Σε αντίθεση για παράδειγμα με τα ζώα, με λιγότερο εξελιγμένο εγκέφαλο από τον ανθρώπινο, που μπροστά στο φόβο ή παλεύουν ή τρέπονται σε φυγή, ο άνθρωπος επεξεργάζεται και διαχειρίζεται με διαφορετικό τρόπο, απόρροια της αλλοτρίωσης του από το σύγχρονο πολιτισμό με αποτέλεσμα το πάγωμα σαν εκμαθημένη αντίδραση. Η παθητική στάση (πάγωμα), λοιπόν, δεν είναι απόρροια χαμηλής νοημοσύνης, τεμπελιάς ή ανηθικότητας, όπως μεταφράζεται από πολλούς υπέρμαχους της δράσης.

Στην εποχή μας, ένας από τους μηχανισμούς που έχει αναλάβει την διαιώνιση αυτής της παθητικότητας είναι και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης (ΜΜΕ). Η δύναμή τους μπορεί να καθορίζει την «ατζέντα» του τι θα προβληθεί και με ποιο τρόπο. Η δυνατότητα να «εικονοποιούν» την επικαιρότητα χρησιμοποιείται από το Κράτος, επειδή τα συμφέροντα τους είναι άλλες φορές ταυτόσημα και άλλες παράλληλα, αναπτύσσοντας έτσι μια σχέση αλληλεξάρτησης. Στον ελλαδικό χώρο, είναι γνωστή η διαπλοκή των συμφερόντων των μεγαλομετόχων ΜΜΕ με τα πολιτικά κόμματα, ανεξαρτήτως της όποιας «ιδεολογικής» απόχρωσης.

κονομικών όρων, κάτι που το μεγαλύτερο ποσοστό του τηλεοπτικού κοινού δεν είναι γνώστες, κατά τη διάρκεια της έναρξης της περιόδου της λεγόμενης «κρίσης»). Σε δεύτερη φάση αποβλέπουν στη χειραγώγηση της διαμορφούμενης άποψης, παρουσιάζοντας και ωραιοποιώντας τελικά τις «λύσεις» (όπως για παράδειγμα το γνωστό «κούρεμα»), πάντα με τη βοήθεια της πολιτικής χειραγώγησης. Αντιλαμβανόμαστε ότι όταν οι άνθρωποι βρίσκονται μπροστά σε άγνωστα πεδία και σε μια αβέβαιη προοπτική αισθάνονται σε κάποιο βαθμό το φόβο του τι θα συμβεί την επόμενη μέρα και παθητικά αποδέχονται τις πολιτικές επιλογές, άσχετα εάν αυτές είναι επιζήμιες για τις συνθήκες διαβίωσης τους.

Απέναντι στη κρατική καταστολή (φυσική ή συνειδησιακή) και την κατασκευή εικονικών συνθηκών και διλημμάτων, οι αναρχικοί μπορούμε να διαδραματίσουμε ένα πολύ σημαντικό ρόλο ανυπακοής και αντίστασης. Δεδομένων των συνθηκών, μπορούμε να δείξουμε ότι το ιδανικό της ελευθερίας, καθώς και οι ιδέες και οι πρακτικές μας μπορούν να οδηγήσουν στην ευημερία, παρά ο «πολιτισμός» που επιβλήθηκε στους ανθρώπους. Οφείλουμε να αναδείξουμε και να κάνουμε οικειοποιήσιμες και πάλι από τους ανθρώπους -οι οποίοι είναι συνηθισμένοι στην υπακοή και την παθητικότητα- τις δυνατότητές που έχουν ώστε να δημιουργήσουν τις καταστάσεις για μια καλύτερη ανεξούσια ζωή, καθώς και πόσο βλαπτική είναι η ύπαρξη του κράτους (και των κυβερνήσεών του) για την αυθυπαρξία των ανθρώπων.

Π.

---

[1] Η ψυχολογία της μάζας - Gustav Le Bon, 1895

(Παρατήρηση: Οι έννοιες του πλήθους και της μάζας κοινωνιολογικά και ψυχολογικά τείνουν να αποκτήσουν σχεδόν ταυτόσημη σημασία στις μέρες μας. Η διαφοροποίηση τους εκείνη την εποχή στηρίζεται σε διαφορετικές θεωρίες της ψυχολογίας που δεν χρειάζεται να αναλυθούν επί του παρόντος).

«Λαϊκή Παράδοση» και κρατικη καταστολή

Η επινόηση της «παράδοσης» από το κράτος, για την ομογενοποίηση του έθνους-κράτους

Πόσο «αυθεντική» μπορεί να είναι η «παράδοση»; Πως είναι δυνατόν η κρατική καταστολή να έχει βάλει χέρι σε χορούς, τραγούδια, μουσικές και πανηγύρια ανθρώπων με σκοπό τον έλεγχο και την υποταγή; Τα ερωτήματα δεν είναι ρητορικά και σε καμία περίπτωση συνωμωσιολογικά! Για την κρατική εξουσία η μουσική, τα τραγούδια και ο χορός δεν ήταν πάντα μια αθώα διέξοδος όπως για τους περισσότερους ανθρώπους. Αυτό που σήμερα ορίζουμε ως «παράδοση» έχει επινοηθεί σε μεγάλο βαθμό από την προσπάθεια του κράτους να επιβληθεί στους ανθρώπους που την βιώνουν και την εξελίσσουν. Η προσπάθεια του κράτους να ομογενοποιήσει τον πληθυσμό του υπό την σκεπή μιας ενιαίας εθνικής ταυτότητας πέρασε, και περνάει, μέσα από την «παράδοση». Το μακρύ χέρι του κράτους όπου έχει αναλάβει να ανακαλύπτει και στην συνέχεια να κρύβει ή να παραποιεί όποια «παράδοση» δεν συμβαδίζει με τις αρχές του έθνους, ονομάζεται λαογραφία! Το αντικείμενο μελέτης της λαογραφίας, σύμφωνα με εκείνη, είναι η διερεύνηση της «ψυχής του λαού»[1]. Οι θιασώτες της λαογραφίας πιστεύουν στον άρρηκτο δεσμό μεταξύ κράτους και λαογραφίας. Το κράτος, σύμφωνα με την λαογραφία, θεωρείται ως οργανισμός που διέπεται από την «ψυχή του λαού». Η λαογραφία γνωρίζοντας καλύτερα από κάθε άλλη επιστήμη «την ψυχή του λαού» ορίζει την θέση της ως «σύμβουλος» του κράτους. Ο μεγαλύτερος θρίαμβος κατά τους λαογράφους θα ήταν εάν κάθε πολιτική πράξη ανταποκρινόταν τέλεια στο χαρακτήρα των εξουσιαζόμενων, έτσι ώστε ακόμα και τα ποιο επαχθέστερα και άδικα μέτρα να θεωρούνται αναγκαία, γιατί το κράτος δεν κάνει κάτι άλλο παρά να διεκπεραιώνει τις δικές τους ανάγκες! Σε αυτό το σημείο εμφανίζονται οι πραγματικοί χαρακτήρες της λαογραφίας: η εκπαίδευση και η χειραγώγηση. Με άλλα λό-

«Ευγενείς Κορασίδες» ντυμένες με χλαμύδες χορεύουν παραδοσιακούς χορούς

θίμων του τότε ελλαδικού χώρου με ήθη, έθιμα και πρακτικές από την ελληνική αρχαιότητα. Στην συνέχεια εξέλιξε

στους πολίτες τής εκάστοτε χώρας το ένδοξο παρελθόν!

Με όλα τα παραπάνω μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι η λαογραφία στον ελλαδικό χώρο υπήρξε άξιο τέκνο της προσπάθειας των ευρωπαϊκών κρατών να εξουσιάσουν μέσω της φόρμας του εθνικισμού! Η λαογραφία δεν έπαψε ποτέ να αναζητά τις αρχαίες ρίζες και όταν δεν τις έβρισκε συχνά τις επινοούσε για λογαριασμό του κράτους, που πάσχιζε να διαμορφώσει εθνική συνείδηση σε έναν ανομοιογενή πληθυσμό. Η συγκεκριμένη μέθοδος της «εθνοαρχαιολογίας» του Νικολάου Πολίτη δεν σταμάτησε ποτέ, αλλά συνεχίζεται μέχρι σήμερα[3] και επεκτάθηκε και σε άλλους τομείς καταγραφής όπως αυτή του χορού. Στο συγκεκριμένο χώρο δύο γυναίκες έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην «εθνικοποίηση» και ομογενοποίηση του χορού στον ελλαδικό χώρο: α) η γνωστή φεμινίστρια Καλλιρρόη Παρρέν με την ίδρυση του «λυκείου ελληνίδων»[4] το 1911 και β) η Δόρα Στράτου[5] με την δημιουργία του «σωματείου ελληνικών χορών Δόρα Στράτου» το 1952.

Η Παρρέν, πλήρως συνυφασμένη με τις πρακτικές της λαογραφίας θέτει ως σκοπό της γυναικείας λέσχης της, να διασώσει και να διατηρήσει τους «παραδοσιακούς» χορούς, τα τραγούδια καθώς και τις ενδυμασίες συνδέοντάς τα πάντα με την αρχαιότητα! Τα μαθήματα χορού στο «λύκειο των ελληνίδων» πλαισιώνονταν από αγαλματίδια και χορευτικές κινήσεις βασισμένες σε αρχαίες αγγειογραφίες. Ο σκοπός αυτός απέβλεπε στην απόδειξη της ιστορικής συνέχειας των χορών, στον καλλωπισμό αλλά και βραχυπρόθεσμα στην κατάταξη των ελλήνων στους «ευγενείς» δυτικούς και όχι στους «βάρβαρους από την ανατολή». Επίσης τα μαθήματα πλαισιώνονταν από ευρωπαϊκή ορχήστρα, καθώς τα λαϊκά όργανα δεν ανταποκρίνονταν στην φιλοσοφία της λέσχης! Για τον ρόλο της Δόρας Στράτου θα αναφερθούμε παρακάτω.

Η επινόηση της «παράδοσης» από το κράτος, για την ομογενοποίηση του έθνους-κράτους

διέξοδος όπως για τους περισσότερους ανθρώπους. Αυτό που σήμερα ορίζουμε ως «παράδοση» έχει επινοηθεί σε μεγάλο βαθμό από την προσπάθεια του κράτους να επιβληθεί στους ανθρώπους που την βιώνουν και την εξελίσσουν. Η προσπάθεια του κράτους να ομογενοποιήσει τον πληθυσμό του υπό την σκεπή μιας ενιαίας εθνικής ταυτότητας πέρασε, και περνάει, μέσα από την «παράδοση». Το μακρύ χέρι του κράτους όπου έχει αναλάβει να ανακαλύπτει και στην συνέχεια να κρύβει ή να παραποιεί όποια «παράδοση» δεν συμβαδίζει με τις αρχές του έθνους, ονομάζεται λαογραφία! Το αντικείμενο μελέτης της λαογραφίας, σύμφωνα με εκείνη, είναι η διερεύνηση της «ψυχής του λαού»[1]. Οι θιασώτες της λαογραφίας πιστεύουν στον άρρηκτο δεσμό μεταξύ κράτους και λαογραφίας. Το κράτος, σύμφωνα με την λαογραφία, θεωρείται ως οργανισμός που διέπεται από την «ψυχή του λαού». Η λαογραφία γνωρίζοντας καλύτερα από κάθε άλλη επιστήμη «την ψυχή του λαού» ορίζει την θέση της ως «σύμβουλος» του κράτους. Ο μεγαλύτερος θρίαμβος κατά τους λαογράφους θα ήταν εάν κάθε πολιτική πράξη ανταποκρινόταν τέλεια στο χαρακτήρα των εξουσιαζόμενων, έτσι ώστε ακόμα και τα ποιο επαχθέστερα και άδικα μέτρα να θεωρούνται αναγκαία, γιατί το κράτος δεν κάνει κάτι άλλο παρά να διεκπεραιώνει τις δικές τους ανάγκες! Σε αυτό το σημείο εμφανίζονται οι πραγματικοί χαρακτήρες της λαογραφίας: η εκπαίδευση και η χειραγώγηση. Με άλλα λόγια εδώ αρχίζει ο πραγματικός σκοπός της που δεν είναι μόνο να καταγράψει ό,τι υπάρχει στην κουλτούρα των ανθρώπων, αλλά όπου χρειάζεται να κρύψει, να παραλλάξει και εν τέλει να επινοήσει νέες «παραδόσεις», που θα μοιάζουν ότι υπήρχαν από πάντα![2]

«Ευγενείς Κορασίδες» ντυμένες με χλαμύδες χορεύουν παραδοσιακούς χορούς

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή

Ο όρος «λαογραφία» εδραιώθηκε από τον Νικόλαο Πολίτη στα τέλη του 19ου αιώνα. Ο Πολίτης ανέλαβε από το κράτος να αποδείξει την άμεση σύνδεση των ηθών και των εθίμων του τότε ελλαδικού χώρου με ήθη, έθιμα και πρακτικές από την ελληνική αρχαιότητα. Στην συνέχεια εξέλιξε την μέθοδό του συγκρίνοντας τις πρακτικές τού πληθυσμού τού ελλαδικού χώρου με άλλες ανά τον κόσμο, με σκοπό να θέσει την αρχαία ελλάδα ως την αφετηρία για πολλά ήθη και έθιμα ανά τον κόσμο! Η συγκεκριμένη πρακτική είχε ξεκινήσει στην ευρώπη από τις αρχές του 19ου αιώνα όπου οι εξουσιαστές έσκυψαν πάνω στις παραδόσεις και στο πρόσφατο παρελθόν με σκοπό ένα κοινό σημείο αναφοράς για όλους και κατ' επέκταση την ομογενοποίηση της κουλτούρας του πληθυσμού εντός των ορίων του κράτους. Πτυχές της κουλτούρας των ανθρώπων, όπως το τραγούδι, η μουσική, η φορεσιά και ο χορός αναδείχτηκαν ξαφνικά ως υψηλή καλλιτεχνική δημιουργία και το κράτος ανέλαβε την προστασία τους καθώς και την διαχείριση τους. Παράλληλα, δημιουργήθηκαν «σχολές» που είχαν ως στόχο την διατήρηση και την ανάδειξη τεχνών, που σχετίζονται άμεσα με αυτή την κουλτούρα. Για παράδειγμα, μπο-

...σει εθνική συνείδηση σε έναν ανομοιογενή πληθυσμό. Η συγκεκριμένη μέθοδος της «εθνοαρχαιολογίας» του Νικολάου Πολίτη δεν σταμάτησε ποτέ, αλλά συνεχίζεται μέχρι σήμερα[3] και επεκτάθηκε και σε άλλους τομείς καταγραφής όπως αυτή του χορού. Στο συγκεκριμένο χώρο δύο γυναίκες έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην «εθνικοποίηση» και ομογενοποίηση του χορού στον ελλαδικό χώρο: α) η γνωστή φεμινίστρια Καλλιρρόη Παρρέν με την ίδρυση του «λυκείου ελληνίδων»[4] το 1911 και β) η Δόρα Στράτου[5] με την δημιουργία του «σωματείου ελληνικών χορών Δόρα Στράτου» το 1952.

Η Παρρέν, πλήρως συνυφασμένη με τις πρακτικές της λαογραφίας θέτει ως σκοπό της γυναικείας λέσχης της, να διασώσει και να διατηρήσει τους «παραδοσιακούς» χορούς, τα τραγούδια καθώς και τις ενδυμασίες συνδέοντάς τα πάντα με την αρχαιότητα! Τα μαθήματα χορού στο «λύκειο των ελληνίδων» πλαισιώνονταν από αγαλματίδια και χορευτικές κινήσεις βασισμένες σε αρχαίες αγγειογραφίες. Ο σκοπός αυτός απέβλεπε στην απόδειξη της ιστορικής συνέχειας των χορών, στον καλλωπισμό αλλά και βραχυπρόθεσμα στην κατάταξη των ελλήνων στους «ευγενείς» δυτικούς και όχι στους «βάρβαρους από την ανατολή». Επίσης τα μαθήματα πλαισιώνονταν από ευρωπαϊκή ορχήστρα, καθώς τα λαϊκά όργανα δεν ανταποκρίνονταν στην φιλοσοφία της λέσχης! Για τον ρόλο της Δόρας Στράτου θα αναφερθούμε παρακάτω.

Ο ρόλος που ανατέθηκε από το κράτος στην λαογραφία για την δημιουργία «εθνικού πλαισίου» στην «παράδοση»

Η μουσική και το τραγούδι

Από τις αρχές του 20ου αιώνα οι λαογράφοι κατέγραφαν ανελλιπώς τον υλικό και πνευματικό βίο του ελλαδικού χώρου. Η προσάρτηση νέων εδαφών στο ελλαδικό κράτος φέρνουν και νέους πληθυσμούς με διαφορετική γλώσσα και κουλτούρα. Ειδικότερα οι περιοχές της ηπείρου της μακεδονίας και της θράκης απαρτίζονται από ένα συνονθύλευμα ανθρώπων, που δεν μπορούν να «δέσουν εθνικά» και σε καμία περίπτωση δεν τους ενώνει το αρχαιοελληνικό τους παρελθόν. Σ' αυτές τις περιοχές το κράτος ήταν ανελέητο. Οι λαογράφοι αφού κατέγραφαν, επέστρεφαν στην Αθήνα και αξιολογούσαν το υλικό. Οι αλβανικοί, οι σλαβομακεδόνικοι και οι εβραϊκοί στίχοι αντικαθίσταντο από ελληνικούς και σε όσα αδυνατούσαν να μπουν ελληνικοί λόγω ρυθμού ή μουσικής αφαιρούνταν! Με αυτό τον αήθη τρόπο διαμορφώθηκε η εθνική κουλτούρα.[6] Οι κάτοικοι πλέον απαγορεύονταν να ξανατραγουδήσουν, όπως ή-

λαογραφία, θεωρείται ως οργανισμός που διέπεται από την «ψυχή του λαού». Η λαογραφία γνωρίζοντας καλύτερα από κάθε άλλη επιστήμη «την ψυχή του λαού» ορίζει την θέση της ως «σύμβουλος» του κράτους. Ο μεγαλύτερος θρίαμβος κατά τους λαογράφους θα ήταν εάν κάθε πολιτική πράξη ανταποκρινόταν τέλεια στο χαρακτήρα των εξουσιαζόμενων, έτσι ώστε ακόμα και τα ποιο επαχθέστερα και άδικα μέτρα να θεωρούνται αναγκαία, γιατί το κράτος δεν κάνει κάτι άλλο παρά να διεκπεραιώνει τις δικές τους ανάγκες! Σε αυτό το σημείο εμφανίζονται οι πραγματικοί χαρακτήρες της λαογραφίας: η εκπαίδευση και η χειραγώγηση. Με άλλα λόγια εδώ αρχίζει ο πραγματικός σκοπός της που δεν είναι μόνο να καταγράψει ό,τι υπάρχει στην κουλτούρα των ανθρώπων, αλλά όπου χρειάζεται να κρύψει, να παραλλάξει και εν τέλει να επινοήσει νέες «παραδόσεις», που θα μοιάζουν ότι υπήρχαν από πάντα![2]

«Ευγενείς Κορασίδες» ντυμένες με χλαμύδες χορεύουν παραδοσιακούς χορούς

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή

Ο όρος «λαογραφία» εδραιώθηκε από τον Νικόλαο Πολίτη στα τέλη του 19ου αιώνα. Ο Πολίτης ανέλαβε από το κράτος να αποδείξει την άμεση σύνδεση των ηθών και των εθίμων του τότε ελλαδικού χώρου με ήθη, έθιμα και πρακτικές από την ελληνική αρχαιότητα. Στην συνέχεια εξέλιξε την μέθοδό του συγκρίνοντας τις πρακτικές τού πληθυσμού τού ελλαδικού χώρου με άλλες ανά τον κόσμο, με σκοπό να θέσει την αρχαία ελλάδα ως την αφετηρία για πολλά ήθη και έθιμα ανά τον κόσμο! Η συγκεκριμένη πρακτική είχε ξεκινήσει στην ευρώπη από τις αρχές του 19ου αιώνα όπου οι εξουσιαστές έσκυψαν πάνω στις παραδόσεις και στο πρόσφατο παρελθόν με σκοπό ένα κοινό σημείο αναφοράς για όλους και κατ' επέκταση την ομογενοποίηση της κουλτούρας του πληθυσμού εντός των ορίων του κράτους. Πτυχές της κουλτούρας των ανθρώπων, όπως το τραγούδι, η μουσική, η φορεσιά και ο χορός αναδείχτηκαν ξαφνικά ως υψηλή καλλιτεχνική δημιουργία και το κράτος ανέλαβε την προστασία τους καθώς και την διαχείριση τους. Παράλληλα, δημιουργήθηκαν «σχολές» που είχαν ως στόχο την διατήρηση και την ανάδειξη τεχνών, που σχετίζονται άμεσα με αυτή την κουλτούρα. Για παράδειγμα, μπορούμε να αναφέρουμε την δημιουργία «εθνικών σχολών μουσικής» στην ευρώπη και στις χώρες του ανατολικού μπλοκ, που διαμόρφωσαν μουσικά τους εκάστοτε πληθυσμούς. Επίσης με τον ίδιο τρόπο οι παλιές ενδυμασίες προσεγγίστηκαν ως «εθνικά κειμήλια» και απετέλεσαν μουσειακά αντικείμενα, που υπενθύμιζαν

θήματα χορού στο «λύκειο των ελληνίδων» πλαισιώνονταν από αγαλματίδια και χορευτικές κινήσεις βασισμένες σε αρχαίες αγγειογραφίες. Ο σκοπός αυτός απέβλεπε στην απόδειξη της ιστορικής συνέχειας των χορών, στον καλλωπισμό αλλά και βραχυπρόθεσμα στην κατάταξη των ελλήνων στους «ευγενείς» δυτικούς και όχι στους «βάρβαρους από την ανατολή». Επίσης τα μαθήματα πλαισιώνονταν από ευρωπαϊκή ορχήστρα, καθώς τα λαϊκά όργανα δεν ανταποκρίνονταν στην φιλοσοφία της λέσχης! Για τον ρόλο της Δόρας Στράτου θα αναφερθούμε παρακάτω.

Ο ρόλος που ανατέθηκε από το κράτος στην λαογραφία για την δημιουργία «εθνικού πλαισίου» στην «παράδοση»

Η μουσική και το τραγούδι

Από τις αρχές του 20ου αιώνα οι λαογράφοι κατέγραφαν ανελλιπώς τον υλικό και πνευματικό βίο του ελλαδικού χώρου. Η προσάρτηση νέων εδαφών στο ελλαδικό κράτος φέρνουν και νέους πληθυσμούς με διαφορετική γλώσσα και κουλτούρα. Ειδικότερα οι περιοχές της ηπείρου της μακεδονίας και της θράκης απαρτίζονται από ένα συνονθύλευμα ανθρώπων, που δεν μπορούν να «δέσουν εθνικά» και σε καμία περίπτωση δεν τους ενώνει το αρχαιοελληνικό τους παρελθόν. Σ' αυτές τις περιοχές το κράτος ήταν ανελέητο. Οι λαογράφοι αφού κατέγραφαν, επέστρεφαν στην Αθήνα και αξιολογούσαν το υλικό. Οι αλβανικοί, οι σλαβομακεδόνικοι και οι εβραϊκοί στίχοι αντικαθίσταντο από ελληνικούς και σε όσα αδυνατούσαν να μπουν ελληνικοί λόγω ρυθμού ή μουσικής αφαιρούνταν! Με αυτό τον αήθη τρόπο διαμορφώθηκε η εθνική κουλτούρα.[6] Οι κάτοικοι πλέον απαγορεύονταν να ξανατραγουδήσουν, όπως ήξεραν! Κάποιοι δεν ξανατραγούδησαν ποτέ και κάποιοι άλλοι δεν ξαναχόρεψαν τα τραγούδια με τους ελληνικούς στίχους! Με τον τρόπο αυτό κάνανε την δικιά τους προσωπική αντίσταση σε μια μάχη όπου το κράτος είχε κερδίσει! Στις μέρες μας ό,τι έχει απομείνει από αυτή την ιδιότυπη μάχη είναι τα τραγούδια με χάλκινα πνευστά της δυτ. μακεδονίας, όπου τα περισσότερα έχουν απομείνει δίχως λόγια! Τα συγκεκριμένα τραγούδια ως τις αρχές του '90 δεν ήταν και τόσο δημοφιλή, όπως σήμερα, με αποτέλεσμα όποιος ραδιοφωνικός σταθμός έπαιζε τέτοια μουσική να βάζει σε κίνδυνο το «εθνικό του κύρος». Ας όψεται η μόδα

ΥΠΟΣΧΟΜΕΘΑ ΝΑ ΟΜΙΛΩΜΕΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ!„

ΠΑΡΕΣΤΗΣΑΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ 100 ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ

του Μπρέγκοβιτς και του Κουστορίτσα που ανάγκασαν να «νομιμοποιήσουν» αυτό το είδος ως εγχώρια «έθνικ», χωρίς βέβαια να «νομιμοποιηθούν» και τα λόγια των τραγουδιών! Με αυτό τον τρόπο το κράτος έβαλε χέρι σε μια πτυχή της κουλτούρας της υπαίθρου (πανηγύρια) διαμορφώνοντάς τα και εν τέλει διαστρεβλώνοντας τον κοινωνικό ιστό περιοχών. Έτσι λοιπόν, ο Γιάννης από το «Γιάννη μου το μαντήλι σου» μπορεί να έχει και άλλο όνομα ή ακόμα και άλλη γλώσσα, αλλά να αποσιωπήθηκε όπως κάθε ένοχο μυστικό! Συγχρόνως με την βρώμικη δουλειά των λαογράφων το κράτος στην μακεδονία από τα μέσα του 20ου μέχρι την δεκαετία του '60 οργάνωνε ομαδικές τελετές ορκωμοσίας για την αποκήρυξη οποιασδήποτε άλλης γλώσσας εκτός της ελληνικής! Οι κάτοικοι μαζεύονταν με την απειλή στρατού και χωροφυλακής στην πλατεία του εκάστοτε χωριού και εκεί σε μια επίσημη τελετή και με την συμμετοχή στρατού, εκκλησίας κτλ ορκίζονταν ότι πλέον δεν θα ομιλούν άλλη γλώσσα παρά μόνο ελληνικά! Μερικές τέτοιες γνωστές ορκωμοσίες έγιναν το 1959-60 στα χωριά: Τρέμινο Κάιλαρσκο με σημερινή ονομασία Καρδιά Πτολεμαΐδας, Λούντοβο, Κόστουρσκο με σημερινή ονομασία Κρύα Νερά Καστοριάς και Καρπέσσινα Λέρινσκο με σημερινή ονομασία Ατραπός Φλώρινας (όπου μάλιστα παραβρέθηκαν κάτοι-

ως αντιπροσωπευτικοί για κάθε τόπο. Έτσι σιγά σιγά ο χορός άρχισε να τυποποιείται και να περνά στην φολκλοροποίηση. Σε αυτό το μοτίβο επιλέχθηκαν 4 χοροί ως εθνικοί, όπου επινοήθηκε αυθαίρετα το αρχαιοελληνικό τους καθώς και το «εθνικοαπελευθερωτικό» τους προφίλ (καλαματιανός, τσάμικος, πεντοζάλι, ζωναράδικος) και με την ανάπτυξη του τουρισμού και της εμπορευματοποίησης του θεάματος την δεκαετία του '80 προστέθηκαν ο ζεϊμπέκικος, ο χασάπικος, το τσιφτετέλι, και το νεοσύστατο συρτάκι (ή ο χορός του Ζορμπά). Η Στράτου «επαγγελματοποιεί» και τυποποιεί τον παραδοσιακό χορό με αποτέλεσμα να χάσει τον βιωματικό του χαρακτήρα! Ο κάθε χορός πλέον αποκτά πολύ συγκεκριμένα βήματα, άσχετα αν τον ίδιο χορό τον χόρευαν διαφορετικά από περιοχή σε περιοχή και πλέον διδάσκεται από επαγγελματίες του είδους![8] Οι γεροντότεροι πλέον κάνουν πίσω σε κάποιο χορό γιατί αυτό που ήξεραν ήταν «λάθος» δίνοντας χώρο στους σπουδαγμένους νέους με τον «σωστό χορό»! Ο βιωματικός χαρακτήρας του χορού ξηλώνεται και μεταφέρεται στους διάφορους συλλόγους εκμάθησης που ξεπηδούν μετά την Στράτου, οι οποίοι μετά την απεδαφοποίησή του τον «φολκλοροποιούν» με αποτέλεσμα να τείνει να μεταλλαχτεί σε μουσειακό είδος! Η συστηματική αναπαράσταση των ελληνικών «παραδοσιακών» χορών από τις οργανωμένες χορευτικές ομάδες δημιούργησε μια ιδιαίτερη αντίληψη για τον χορό στην Ελλάδα ταυτίζοντάς τον πλέον ολοκληρωτικά με τη διδασκαλία.

Η εξουσιαστική καταστολή μέσω του κράτους, λοιπόν, μπορεί να φτάσει και σε χώρους που φαινομενικά εμφανίζονται «αθώοι» και ανεπηρέαστοι. Αυτό που σήμερα ονομάζουμε «παραδοσιακό» έχει υποστεί σοβαρές αλλοιώσεις και ωραιοποιήσεις με σκοπό την «εθνική ομογενοποίηση» πληθυσμών. Ο όρος «παράδοση» έχει δημιουργηθεί από το εξουσιαστικό μοντέλο του έθνους-κράτους για να ορίζει την, μέσα σε εθνικά πλαίσια, συμπεριφορά των πληθυσμών που έχουν εγκλωβιστεί στα σύνορά του. Πολλές φορές η σημασία του όρου αυτού μπορεί να αλλάξει και να μεταμορφωθεί ανάλογα με τις εκάστοτε εξουσιαστικές συνθήκες, όπως η αλλαγή εθνικών συνόρων, η σύναψη συμμαχιών, η αλλαγή ιδεολογικής πολιτικής πλατφόρμας των εκάστοτε εξουσιαστών κ.α. Οι καθημερινές πρακτικές, τελετές, λειτουργίες και σκέψεις στην πορεία των ανθρώπων μέσα στους αιώνες διαστρεβλώθηκαν σε «παράδοση» και κατ' επέκταση σε φολκλόρ χάνοντας έτσι τον κοινοτικό τους χαρακτήρα για να αποκτήσουν έναν διαφορετικό ρόλο που θα βολεύει το κράτος. Με την κατασκευή της αρχαιολάγνας ομπρέλας λοιπόν, που είναι κοινή για όλους τους υπηκόους, το κράτος επέβαλε την πίστη και την υποταγή. Με αυτό τον τρόπο η αναφορά στο επινοημένο κοι-

5. Κόρη του πρώην πρωθυπουργού Νικολάου Στράτου και της Μαρίας Κορομηλά (κόρη του θεατρικού συγγραφέα Δημήτρη Κορομηλά) μεγάλωσε σε μεγαλοαστικό περιβάλλον και σπούδασε πιάνο, χορό και θέατρο. Επίσης υπήρξε μαθήτρια του «Λυκείου των Ελληνίδων» και ιδρυτικό μέλος του θεάτρου Τέχνης «Κάρολος Κουν».

6. Μεγάλο ρόλο στον τομέα αυτό έπαιξε και ο λαογράφος Σίμωνας Καρράς. Οι καταγραφές του Καρρά από το 1920 μέχρι το 1980 είναι αλήθεια ότι έχουν διασώσει ένα μεγάλο όγκο από τραγούδια, αλλά οι πρακτικές του και ο ρόλος που ανέλαβε από το κράτος δεν τον τιμάνε!

7. Ένας τέτοιος χορός είναι ο αρχαίος Πυρρίχιος που συνδέθηκε αυθαίρετα με πολλούς «παραδοσιακούς» χορούς, όπως η ποντιακή σέρρα και το κρητικό πεντοζάλι για να τους αποδώσει το κύρος που τους έλειπε κατά τη γνώμη των τότε «ειδικών». Ο Πυρρίχιος, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, ήταν αρχικά αυτοσχεδιαστική αναπαράσταση των κινήσεων των οπλιτών στη μάχη. Οι λαογράφοι τον τυποποίησαν για εκπαιδευτικούς λόγους και τον περιόρισαν σε μια σειρά επαναλαμβανόμενων αμυντικών και επιθετικών κινήσεων. Επίσης ο Τσάμικος συνδέεται με τον ηρωισμό των αρματολών και των κλεφτών.

8. Ο Ζωναράδικος Θράκης (χορεύεται με διαφορετικό τρόπο από περιοχή σε περιοχή).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

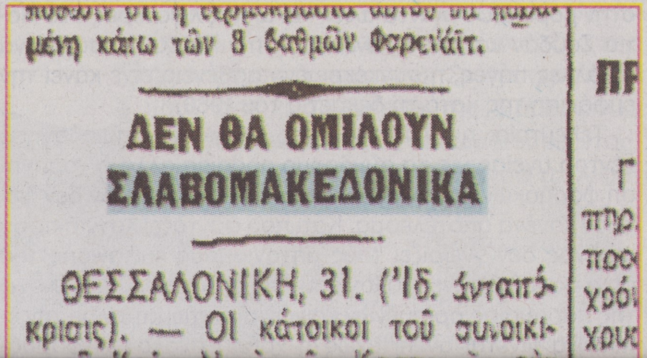
Erick John Hobsbawm, Terence Ranger «Η επινόηση της παράδοσης». Μετάφραση Θανάσης Αθανασίου, εκδόσεις Θεμέλιο, Αθήνα 2004.

Anderson Benedict, «Φαντασιακές κοινότητες». Μετάφραση Χαντζαρούλα Ποθητή, εκδόσεις Νεφέλη, Αθήνα 1997.

Michael Herzfeld, «Πάλι δικά μας, Λαογραφία, Ιδεολογία και η Διαμόρφωση της Σύγχρονης Ελλάδας». Μετάφραση Μαρίνος Σαρηγιάννης, εκδόσεις Αλεξάνδρεια, Αθήνα 2002

Αυδίκος Ε. & Παπακώστας Χ. «Σύνορα και λαϊκοί πολιτισμοί στα βαλκάνια». Εκδόσεις Πεδίο, Αθήνα 2010.

Άλκη Κυριακίδου Νέστορος, «Η θεωρία της ελληνικής λαογραφίας». Εκδόσεις Σχολή Μωραΐτη, Αθήνα 2001.

μένη κάτω τῶν 8 βαθμῶν Φαρενάιτ.

ΔΕΝ ΘΑ ΟΜΙΛΟΥΝ ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 31. ('Ιδ. ἀνταπο-κρίσις). — Οἱ κάτοικοι τοῦ συνοικι-

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ

του Μπρέγκοβιτς και του Κουστορίτσα που ανάγκασαν να «νομιμοποιήσουν» αυτό το είδος ως εγχώρια «έθνικ», χωρίς βέβαια να «νομιμοποιηθούν» και τα λόγια των τραγουδιών! Με αυτό τον τρόπο το κράτος έβαλε χέρι σε μια πτυχή της κουλτούρας της υπαίθρου (πανηγύρια) διαμορφώνοντάς τα και εν τέλει διαστρεβλώνοντας τον κοινωνικό ιστό περιοχών. Έτσι λοιπόν, ο Γιάννης από το «Γιάννη μου το μαντήλι σου» μπορεί να έχει και άλλο όνομα ή ακόμα και άλλη γλώσσα, αλλά να αποσιωπήθηκε όπως κάθε ένοχο μυστικό! Συγχρόνως με την βρώμικη δουλειά των λαογράφων το κράτος στην μακεδονία από τα μέσα του 20ου μέχρι την δεκαετία του '60 οργάνωνε ομαδικές τελετές ορκωμοσίας για την αποκήρυξη οποιασδήποτε άλλης γλώσσας εκτός της ελληνικής! Οι κάτοικοι μαζεύονταν με την απειλή στρατού και χωροφυλακής στην πλατεία του εκάστοτε χωριού και εκεί σε μια επίσημη τελετή και με την συμμετοχή στρατού, εκκλησίας κτλ ορκίζονταν ότι πλέον δεν θα ομιλούν άλλη γλώσσα παρά μόνο ελληνικά! Μερικές τέτοιες γνωστές ορκωμοσίες έγιναν το 1959-60 στα χωριά: Τρέμινο Κάιλαρσκο με σημερινή ονομασία Καρδιά Πτολεμαΐδας, Λούντοβο, Κόστουρσκο με σημερινή ονομασία Κρύα Νερά Καστοριάς και Καρπέσσινα Λέρινσκο με σημερινή ονομασία Ατραπός Φλώρινας (όπου μάλιστα παρβρέθηκαν κάτοικοι από 100 χωριά του νομού Φλώρινας). Οι τελετές σταμάτησαν το ΄60 με διαταγή του υπουργού εξωτερικών Ευάγγελου Αβέρωφ γιατί χαλούσαν την εικόνα της χώρας στο εξωτερικό. Αυτό βέβαια συνέβη φαινομενικά, αφού οι πομπώδεις τελετές ορκωμοσίας αντικαταστάθηκαν από ομαδικές δηλώσεις υπακοής! Χαρακτηριστική τέτοια δήλωση ήταν στο χωριό Όστροβο με σημερινή ονομασία Άρνισσα Πέλλας στις 25.3.1962 όπου υπογράφτηκε από 600 κατοίκους.

Η διαστρέβλωση του χορού

Με την ίδια πρακτική έγιναν και πολλές καταγραφές χορών. Εδώ σημαντικό ρόλο για την δημιουργία του «εθνικού πλαισίου» στο χορό έπαιξαν πολλοί λαογράφοι από τις αρχές του 20ου αιώνα και η Δόρα Στράτου από το '50 και μετά. Οι λαογράφοι συνέδεαν αυθαίρετα τους χορούς με την αρχαιότητα καθώς και με τον «εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα». Δημιουργούσαν μύθους γύρω από τους χορούς για να συσπειρώσουν τον πληθυσμό σε ένα «εθνικό πλαίσιο».[7] Η Στράτου κατέγραφε χορούς από την ύπαιθρο και κατά την

τον χορεύαν διαφορετικά από περιοχή σε περιοχή και πλέον διδάσκεται από επαγγελματίες του είδους![8] Οι γεροντότεροι πλέον κάνουν πίσω σε κάποιο χορό γιατί αυτό που ήξεραν ήταν «λάθος» δίνοντας χώρο στους σπουδαγμένους νέους με τον «σωστό χορό»! Ο βιωματικός χαρακτήρας του χορού ξηλώνεται και μεταφέρεται στους διάφορους συλλόγους εκμάθησης που ξεπηδούν μετά την Στράτου, οι οποίοι μετά την απεδαφοποίησή του τον «φολκλοροποιούν» με αποτέλεσμα να τείνει να μεταλλαχτεί σε μουσειακό είδος! Η συστηματική αναπαράσταση των ελληνικών «παραδοσιακών» χορών από τις οργανωμένες χορευτικές ομάδες δημιούργησε μια ιδιαίτερη αντίληψη για τον χορό στην Ελλάδα ταυτίζοντάς τον πλέον ολοκληρωτικά με τη διδασκαλία.

Η εξουσιαστική καταστολή μέσω του κράτους, λοιπόν, μπορεί να φτάσει και σε χώρους που φαινομενικά εμφανίζονται «αθώοι» και ανεπηρέαστοι. Αυτό που σήμερα ονομάζουμε «παραδοσιακό» έχει υποστεί σοβαρές αλλοιώσεις και ωραιοποιήσεις με σκοπό την «εθνική ομογενοποίηση» πληθυσμών. Ο όρος «παράδοση» έχει δημιουργηθεί από το εξουσιαστικό μοντέλο του έθνους-κράτους για να ορίζει την, μέσα σε εθνικά πλαίσια, συμπεριφορά των πληθυσμών που έχουν εγκλωβιστεί στα σύνορά του. Πολλές φορές η σημασία του όρου αυτού μπορεί να αλλάξει και να μεταμορφωθεί ανάλογα με τις εκάστοτε εξουσιαστικές συνθήκες, όπως η αλλαγή εθνικών συνόρων, η σύναψη συμμαχιών, η αλλαγή ιδεολογικής πολιτικής πλατφόρμας των εκάστοτε εξουσιαστών κ.α. Οι καθημερινές πρακτικές, τελετές, λειτουργίες και σκέψεις στην πορεία των ανθρώπων μέσα στους αιώνες διαστρεβλώθηκαν σε «παράδοση» και κατ' επέκταση σε φολκλόρ χάνοντας έτσι τον κοινοτικό τους χαρακτήρα για να αποκτήσουν έναν διαφορετικό ρόλο που θα βολεύει το κράτος. Με την κατασκευή της αρχαιολάγνας ομπρέλας λοιπόν, που είναι κοινή για όλους τους υπηκόους, το κράτος επέβαλε την πίστη και την υποταγή. Με αυτό τον τρόπο η αναφορά στο επινοημένο κοινό παρελθόν και κατ' επέκταση στην κοινή κουλτούρα πάντα θα συνετίζει τις όποιες αμφισβητήσεις και αντιδράσεις απέναντι στην κρατική εξουσία και των πρακτικών της.

Β.

---

1. Ο όρος «ψυχή του λαού» ειπώθηκε για πρώτη φορά από τους γερμανούς λαογράφους της εποχής ανόδου του ναζισμού και από εκεί χρησιμοποιήθηκε και στην εδώ λαογραφία.
2. Για παραπάνω σχετικά βλέπε: «Η Θεωρία της Ελληνικής Λαογραφίας» του Άλκη Κυριακίδου Νέστορος.
3. Σήμερα ενεργό δράση με τις ίδιες λογικές έχει το «Κέντρο Ερεύνης της ελληνικής Λαογραφίας» (που ιδρύθηκε από τον Ν. Πολίτη το 1918, καθώς και το «Κέντρο Ερεύνης και Προβολής της Εθνικής Μουσικής» του λαογράφου Σίμωνα Καρά.
4. «Το Λύκειο των Ελληνίδων» είναι η μεταφορά ενός θεσμού που ανα-

σώσει το κύρος που τους έλειπε κατά τη γνώμη των τότε «ειδικών». Ο Πυρρίχιος, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, ήταν αρχικά αυτοσχεδιαστική αναπαράσταση των κινήσεων των οπλιτών στη μάχη. Οι λαογράφοι τον τυποποίησαν για εκπαιδευτικούς λόγους και τον περιόρισαν σε μια σειρά επαναλαμβανόμενων αμυντικών και επιθετικών κινήσεων. Επίσης ο Τσάμικος συνδέεται με τον ηρωισμό των αρματολών και των κλεφτών.

8. Ο Ζωναράδικος Θράκης (χορεύεται με διαφορετικό τρόπο από περιοχή σε περιοχή).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

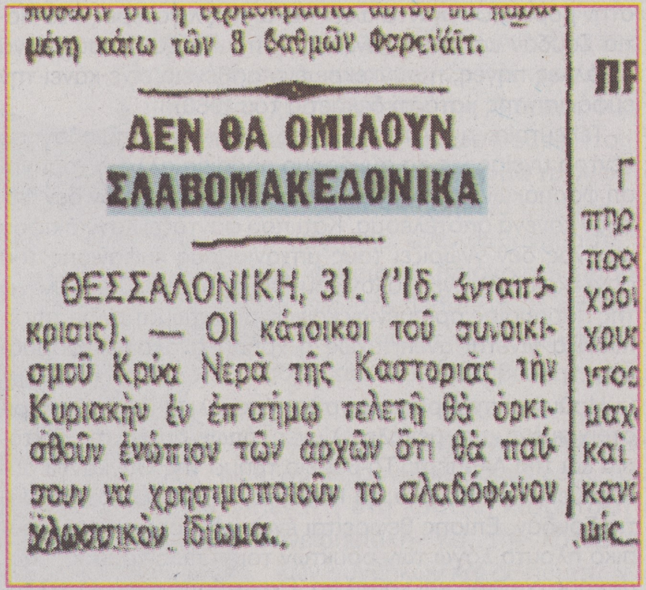
Erick John Hobsbawm, Terence Ranger «Η επινόηση της παράδοσης». Μετάφραση Θανάσης Αθανασίου, εκδόσεις Θεμέλιο, Αθήνα 2004.

Anderson Benedict, «Φαντασιακές κοινότητες». Μετάφραση Χαντζαρούλα Ποθητή, εκδόσεις Νεφέλη, Αθήνα 1997.

Michael Herzfeld, «Πάλι δικά μας, Λαογραφία, Ιδεολογία και η Διαμόρφωση της Σύγχρονης Ελλάδας». Μετάφραση Μαρίνος Σαρηγιάννης, εκδόσεις Αλεξάνδρεια, Αθήνα 2002

Αυδίκος Ε. & Παπακώστας Χ. «Σύνορα και λαϊκοί πολιτισμοί στα βαλκάνια». Εκδόσεις Πεδίο, Αθήνα 2010.

Άλκη Κυριακίδου Νέστορος, «Η θεωρία της ελληνικής λαογραφίας». Εκδόσεις Σχολή Μωραΐτη, Αθήνα 2001.

μένη κάτω τῶν 8 βαθμῶν Φαρενάϊτ.

ΔΕΝ ΘΑ ΟΜΙΛΟΥΝ ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 31. (Ἰδ. ἀνταπόκρισις). — Οἱ κάτοικοι τοῦ συνοικισμοῦ Κρύα Νερὰ τῆς Καστοριᾶς τὴν Κυριακὴν ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ θὰ ὁρκισθοῦν ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν ὅτι θὰ παύσουν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ σλαβόφωνον γλωσσικὸν ἰδίωμα.

Ανακοινώσεις εφημερίδων για τις ομαδικές τελετές ορκωμοσίας στην μακεδονία

μυστικό! Συγχρόνως με την βρώμικη δουλειά των λαογράφων το κράτος στην μακεδονία από τα μέσα του 20ου μέχρι την δεκαετία του '60 οργάνωνε ομαδικές τελετές ορκωμοσίας για την αποκήρυξη οποιασδήποτε άλλης γλώσσας εκτός της ελληνικής! Οι κάτοικοι μαζεύονταν με την απειλή στρατού και χωροφυλακής στην πλατεία του εκάστοτε χωριού και εκεί σε μια επίσημη τελετή και με την συμμετοχή στρατού, εκκλησίας κτλ ορκίζονταν ότι πλέον δεν θα ομιλούν άλλη γλώσσα παρά μόνο ελληνικά! Μερικές τέτοιες γνωστές ορκωμοσίες έγιναν το 1959-60 στα χωριά: Τρέμινο Κάιλαρσκο με σημερινή ονομασία Καρδιά Πτολεμαΐδας, Λούντοβο, Κόστουρσκο με σημερινή ονομασία Κρύα Νερά Καστοριάς και Καρπέσσινα Λέρινσκο με σημερινή ονομασία Ατραπός Φλώρινας (όπου μάλιστα παραβρέθηκαν κάτοικοι από 100 χωριά του νομού Φλώρινας). Οι τελετές σταμάτησαν το ΄60 με διαταγή του υπουργού εξωτερικών Ευάγγελου Αβέρωφ γιατί χαλούσαν την εικόνα της χώρας στο εξωτερικό. Αυτό βέβαια συνέβη φαινομενικά, αφού οι πομπώδεις τελετές ορκωμοσίας αντικαταστάθηκαν από ομαδικές δηλώσεις υπακοής! Χαρακτηριστική τέτοια δήλωση ήταν στο χωριό Όστροβο με σημερινή ονομασία Άρνισσα Πέλλας στις 25.3.1962 όπου υπογράφτηκε από 600 κατοίκους.

Η διαστρέβλωση του χορού

Με την ίδια πρακτική έγιναν και πολλές καταγραφές χορών. Εδώ σημαντικό ρόλο για την δημιουργία του "εθνικού πλαισίου" στο χορό έπαιξαν πολλοί λαογράφοι από τις αρχές του 20ου αιώνα και η Δόρα Στράτου από το '50 και μετά. Οι λαογράφοι συνέδεαν αυθαίρετα τους χορούς με την αρχαιότητα καθώς και με τον «εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα». Δημιουργούσαν μύθους γύρω από τους χορούς για να συσπειρώσουν τον πληθυσμό σε ένα «εθνικό πλαίσιο».[7] Η Στράτου κατέγραφε χορούς από την ύπαιθρο και κατά την επιστροφή της στην Αθήνα αξιολογούσε το εκάστοτε χορευτικό υλικό προσθέτοντας ή αφαιρώντας βήματα και κινήσεις. Με αυτό τον τρόπο δημιουργούσε χορογραφίες που άλλαζαν κατά πολύ τον προϋπάρχοντα χορό. Εννοείται ότι η αξιολόγηση για το ποιες κινήσεις θα βγουν και ποιες θα προστεθούν βασιζόταν σε επιγραφές αρχαιοελληνικών αγγείων καθώς και στο πως ο κάθε χορός θα μπορούσε να εντυπωσιάσει το κοινό. Οι χορογραφίες πλέον παρουσιάζονταν σε μορφή παράστασης στην Αθήνα αλλά και σε περιοδείες σε όλο τον κόσμο, όπου παρουσιάζονταν

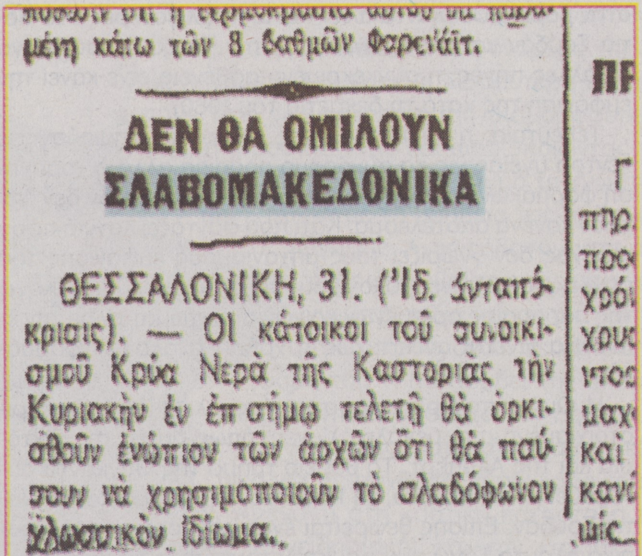
που έχουν εγκλωβιστεί στα σύνορα τού. Πολλές φορές η σημασία του όρου αυτού μπορεί να αλλάξει και να μεταμορφωθεί ανάλογα με τις εκάστοτε εξουσιαστικές συνθήκες, όπως η αλλαγή εθνικών συνόρων, η σύναψη συμμαχιών, η αλλαγή ιδεολογικής πολιτικής πλατφόρμας των εκάστοτε εξουσιαστών κ.α. Οι καθημερινές πρακτικές, τελετές, λειτουργίες και σκέψεις στην πορεία των ανθρώπων μέσα στους αιώνες διαστρεβλώθηκαν σε «παράδοση» και κατ' επέκταση σε φολκλόρ χάνοντας έτσι τον κοινοτικό τους χαρακτήρα για να αποκτήσουν έναν διαφορετικό ρόλο που θα βολεύει το κράτος. Με την κατασκευή της αρχαιολάγνας ομπρέλας λοιπόν, που είναι κοινή για όλους τους υπηκόους, το κράτος επέβαλε την πίστη και την υποταγή. Με αυτό τον τρόπο η αναφορά στο επινοημένο κοινό παρελθόν και κατ' επέκταση στην κοινή κουλτούρα πάντα θα συνετίζει τις όποιες αμφισβητήσεις και αντιδράσεις απέναντι στην κρατική εξουσία και των πρακτικών της.

Β.

---

1. Ο όρος «ψυχή του λαού» ειπώθηκε για πρώτη φορά από τους γερμανούς λαογράφους της εποχής ανόδου του ναζισμού και από εκεί χρησιμοποιήθηκε και στην εδώ λαογραφία.
2. Για παραπάνω σχετικά βλέπε: «Η Θεωρία της Ελληνικής Λαογραφίας» του Άλκη Κυριακίδου Νέστορος.
3. Σήμερα ενεργό δράση με τις ίδιες λογικές έχει το «Κέντρο Ερεύνης της ελληνικής Λαογραφίας» (που ιδρύθηκε από τον Ν. Πολίτη το 1918, καθώς και το «Κέντρο Ερεύνης και Προβολής της Εθνικής Μουσικής» του λαογράφου Σίμωνα Καρά.
4. «Το Λύκειο των Ελληνίδων» είναι η μεταφορά ενός θεσμού που αναπτύχθηκε στις αγγλοσαξονικές χώρες και διαδόθηκε στη συνέχεια σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες. Το Lyceum είναι μια γυναικεία λέσχη που απευθύνεται κυρίως στις νέες γυναίκες των μεγαλοαστικών και μεσοαστικών στρωμάτων, φιλοδοξώντας σιγά σιγά να αρχίζουν να βγαίνουν από το σπίτι και να έχουν άποψη στα κοινωνικά θέματα.

φίας». Εκδόσεις Σχολή Μωραΐτη, Αθήνα 2001.

μένη κάτω τῶν 8 βαθμῶν Φαρενάϊτ.

ΔΕΝ ΘΑ ΟΜΙΛΟΥΝ ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 31. (Ἰδ. ἀνταπόκρισις). — Οἱ κάτοικοι τοῦ συνοικισμοῦ Κρύα Νερὰ τῆς Καστοριᾶς τὴν Κυριακὴν ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ θὰ ὁρκισθοῦν ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν ὅτι θὰ παύσουν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ σλαβόφωνον γλωσσικὸν ἰδίωμα.

Ανακοινώσεις εφημερίδων για τις ομαδικές τελετές ορκωμοσίας στην μακεδονία

Οι φαρμακοβιομηχανίες, τα εμβόλια και η ΟΥΓΚΑΝΤΑ

Τον περασμένο Μάρτιο, ορισμένα διεθνή μέσα ενημέρωσης αναφέρθηκαν και ασχολήθηκαν σε εκτενή ρεπορτάζ για μια παράξενη και ασυνήθιστη ασθένεια από την Αφρική. Σύμφωνα με το CNN, η ασθένεια nodding, όπως ονομάζεται, εξαπλώνεται σε χώρες της Αφρικής αλλά προκαλεί, στη παρούσα φάση, τον όλεθρο στην Ουγκάντα. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας χαρακτηρίζει την ασθένεια «μυστηριώδη» και η οποιαδήποτε φαρμακευτική αγωγή είναι αναποτελεσματική ως προς την αντιμετώπιση της νόσου.

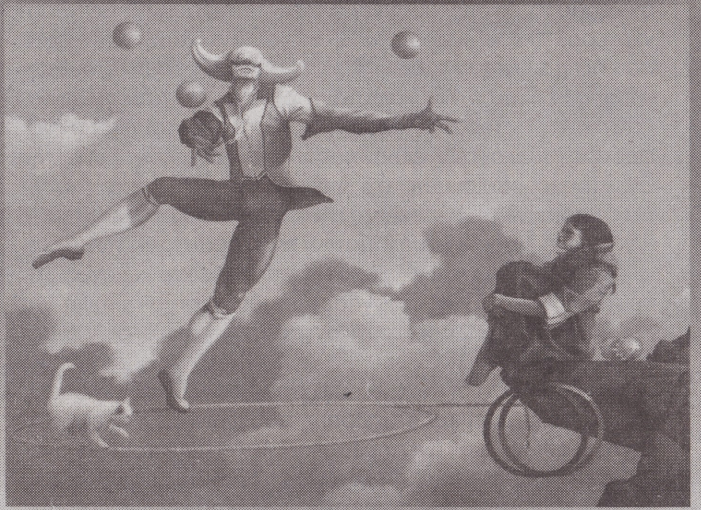
Τα κρούσματα έχουν εντοπισθεί σε ηλικίες από 5-15 ετών και οι ασθενείς εμφανίζουν ναρκοληψία και μένουν για πολλές ώρες σε λήθαργο, ενώ παρουσιάζουν, επίσης, βίαιη και πυρομανή συμπεριφορά καθώς και αλλαγή προσωπικότητας. Τα παιδιά δίνουν την εικόνα ενός «ζόμπι» και είναι επικίνδυνα τόσο για την δική τους ασφάλεια, όσο και των κοινοτήτων στις οποίες διαμένουν. Υπολογίζεται ότι περίπου 200 άτομα έχουν σκοτωθεί από πυρκαγιές που σχετίζονται με ασθενείς nodding.

Τα περισσότερα περιστατικά εντοπίζονται στην βόρεια Ουγκάντα όπου χιλιάδες παιδιά εκδηλώνουν την ασθένεια και υπάρχουν ολόκληρα χωριά που μαστίζονται από αυτήν την «ανεξήγητη» ασθένεια. Σύμφωνα με μαρτυρίες γονέων, που προβλήθηκαν στο BBC, τα παιδιά είναι ανίκανα να αυτοεξυπηρετηθούν και χρειάζονται διαρκώς επίβλεψη. «Όταν πηγαίνω στο χωράφι δένω τα παιδιά στο δέντρο για να μην τραυματιστούν και απομακρυνθούν, αφού χάνονται και δεν γνωρίζουν να επιστρέψουν», δηλώνει μια μητέρα δύο παιδιών με το σύνδρομο nodding. Το συγκεκριμένο νευρολογικό σύνδρομο έχει αναφερθεί σε 3.000 περιπτώσεις από το 2010, στην βόρεια Ουγκάντα αλλά και άλλες λιγότερες στο Νότιο Σουδάν και στην Τανζανία (στην Τανζανία, σύμφωνα με άλλες πηγές, η συγκεκριμένη ασθένεια είχε κάνει την εμφάνιση της κατά τη δεκαετία του 1960).

Τελευταία, η κυβέρνηση της Ουγκάντα δημιούργησε κέντρα υγείας για το σύνδρομο nodding αλλά η χορήγηση φαρμάκων και συγκεκριμένα αντι-επιληπτικών δεν φέρουν κανένα αποτέλεσμα. Κάτι που φαντάζει λογικό αφού κανένας δεν γνωρίζει τους μηχανισμούς εμφάνισης του συγκεκριμένου νευρολογικού συνδρόμου. Όμως λόγω της παρουσίας ορισμένων κοινών συμπτωμάτων με την επιληψία γίνεται ανεπιτυχώς η χρήση ανάλογων φαρμάκων

μεία. Ενώ δεν είναι λίγοι εκείνοι που πιστεύουν ότι υπάρχει κάποια συσχέτιση και επίδραση με τις πολεμικές συγκρούσεις που αναπτύσσονταν στη περιοχή κατά τις τελευταίες δεκαετίες.

Όμως μια δημοσιευμένη εργασία τον περασμένο Μάρ-

τιο από την Mary Romaniec, γνωστής για την δράση της απέναντι στην κυρίαρχη ιατρική και ιδιαίτερα στο ζήτημα του αυτισμού, ήρθε για να ταράξει τα νερά. Γράφει, λοιπόν, η M. Romaniec: «Η νόσος μοιάζει με την ναρκοληψία, με επιπλέον χαρακτηριστικό την κατανομή σε ηλικίες 5-15 ετών. Διαβάζοντας τα συμπτώματα της νόσου είναι φανερό ότι αυτά τα παιδιά εμφανίζουν πολλά από τα χαρακτηριστικά της εγκεφαλοπάθειας ή του κρανιοεγκεφαλικού τραύματος. Στην πραγματικότητα, τα συμπτώματα καθρεφτίζουν τις παρενέργειες από τη χρήση εμβολίων».

Έχουμε ξαναγράψει και σε παλαιότερα φύλλα της Διαδρομής Ελευθερίας για τις βλαβερές συνέπειες μιας σειράς εμβολίων και πως αυτά μέσω της δυτικής ιατρικής αντιμετωπίζονται ως απαραίτητα και αναντικατάστατα για την πρόληψη ασθενειών. Ο μύθος αυτός έχει καταρρι-

θεωρείται υπεύθυνο για την παρουσία της ναρκοληψίας σε ευρωπαϊκές χώρες. Η ανακοίνωση έγινε βδομάδες μετά από τη δημοσιοποίηση φινλανδικής μελέτης που έδειχνε ότι τα παιδιά που έλαβαν το εμβόλιο της GSK είχαν εννέα φορές περισσότερες πιθανότητες να αναπτύξουν ναρκοληψία. Η Φινλανδία ξεκίνησε τη δική της έρευνα σχετικά με το Pandemrix σε πληθυσμό παιδιών που άρχισαν να παρουσιάζουν συμπτώματα της νόσου «nodding», συμπεριλαμβανομένης της πλήρους απώλειας του μυικού τόνου κατά την διάρκεια σοβαρών εξάρσεων. Και όμως, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας δήλωσε ότι το Pandemrix παραμένει στη «προτιμώμενη λίστα εμβολίων» και οι χώρες πρέπει να συνεχίσουν να διαχειρίζονται τις εικασίες. Ο πληθυσμός της βόρειας Ουγκάντα ενδεχομένως εμπλέκεται με τις δοκιμές του εμβολίου H1N1. Αυτό που κάνει τη φινλανδική έκθεση ενδιαφέρουσα είναι οτι αυτή εξετάζει τις επιδημιολογικές περιπτώσεις ναρκοληψίας, οι οποίες στον πληθυσμό τους συνέπεσε περίπου με το 1/2000 χιλιάδες άτομα κάθε χρόνο, σε ένα ευρύ φάσμα ηλικιών. Οι αιτίες ήταν διάφορες και δεν συνδέονται απαραίτητως με τη γενετική, αν και η γενετική φαίνεται να διαδραματίζει δευτερεύοντα ρόλο σε περιπτώσεις πανομοιότυπων διδύμων. Ωστόσο, η μελέτη συσχετίζει ότι η ναρκοληψία σε γενικές γραμμές μπορεί να προκαλείται από μια ποικιλία λοιμώξεων, συμπεριλαμβανομένων στρεπτοκοκκικής Α, ιογενείς λοιμώξεις, αλλεργικές αντιδράσεις, φλεγμονώδη νοσήματα, αυτοάνοσες διαταραχές, εγκεφαλική βλάβη, δυσλειτουργία του θυρεοειδούς και σοβαρό ψυχολογικό τραύμα.

Τον Μάιο του 2010, τα πρώτα κρούσματα της ναρκοληψίας, ή της νόσου «nodding» άρχισαν να αναφέρονται στη Φινλανδία, με άμεση ανησυχία ότι **η μέση ηλικία των πασχόντων ήταν τα 12 έτη, με την έναρξη να εμφανίζεται κατά μέσο όρο 52 ημέρες μετά τον εμβολιασμό**. Σε όλες τις περιπτώσεις τα συμπτώματα αυτά χαρακτηρίζονται από τον αναπόφευκτο ύπνο κατά τη διάρκεια της ημέρας, διαφορετικές χρονικές κατανομές ύπνου σε συνδυασμό με τις αλλαγές στην όρεξη και το μεταβολισμό. Φαίνεται πως γι 'αυτό και πολλά από τα παιδιά, τουλάχιστον στην Ουγκάντα, αναφέρονται ως «υποσιτισμένα και υπανάπτυκτα».

Τον Ιανουάριο του 2011, η Φιλανδία γνώριζε για τα σοβαρά προβλήματα που προκαλεί το εμβόλιο και σε ανα-

ρες σε λήθαργο, ενώ παρουσιάζουν, επίσης, βίαιη και πυρομανή συμπεριφορά καθώς και αλλαγή προσωπικότητας. Τα παιδιά δίνουν την εικόνα ενός «ζόμπι» και είναι επικίνδυνα τόσο για την δική τους ασφάλεια, όσο και των κοινοτήτων στις οποίες διαμένουν. Υπολογίζεται ότι περίπου 200 άτομα έχουν σκοτωθεί από πυρκαγιές που σχετίζονται με ασθενείς nodding.

Τα περισσότερα περιστατικά εντοπίζονται στην βόρεια Ουγκάντα όπου χιλιάδες παιδιά εκδηλώνουν την ασθένεια και υπάρχουν ολόκληρα χωριά που μαστίζονται από αυτήν την «ανεξήγητη» ασθένεια. Σύμφωνα με μαρτυρίες γονέων, που προβλήθηκαν στο BBC, τα παιδιά είναι ανίκανα να αυτοεξυπηρετηθούν και χρειάζονται διαρκώς επίβλεψη. «Όταν πηγαίνω στο χωράφι δένω τα παιδιά στο δέντρο για να μην τραυματιστούν και απομακρυνθούν, αφού χάνονται και δεν γνωρίζουν να επιστρέψουν», δηλώνει μια μητέρα δύο παιδιών με το σύνδρομο nodding. Το συγκεκριμένο νευρολογικό σύνδρομο έχει αναφερθεί σε 3.000 περιπτώσεις από το 2010, στην βόρεια Ουγκάντα αλλά και άλλες λιγότερες στο Νότιο Σουδάν και στην Τανζανία (στην Τανζανία, σύμφωνα με άλλες πηγές, η συγκεκριμένη ασθένεια είχε κάνει την εμφάνιση της κατά τη δεκαετία του 1960).

Τελευταία, η κυβέρνηση της Ουγκάντα δημιούργησε κέντρα υγείας για το σύνδρομο nodding αλλά η χορήγηση φαρμάκων και συγκεκριμένα αντι-επιληπτικών δεν φέρουν κανένα αποτέλεσμα. Κάτι που φαντάζει λογικό αφού κανένας δεν γνωρίζει τους μηχανισμούς εμφάνισης του συγκεκριμένου νευρολογικού συνδρόμου. Όμως λόγω της παρουσίας ορισμένων κοινών συμπτωμάτων με την επιληψία γίνεται ανεπιτυχώς η χρήση ανάλογων φαρμάκων.

Η Ουγκάντα βρίσκεται στην Ανατολική Αφρική, περιστοιχισμένη από μεγάλες λίμνες, όπως αυτές της Βικτόρια και της Αλμπέρτ. Το βόρειο τμήμα της Ουγκάντα συνορεύει με το Κονγκό, τη Ρουάντα, την Κένυα και το Νότιο Σουδάν. Επίσης θεωρείται ένας τόπος με μεγάλο φυσικό πλούτο λόγω των ορυκτών του, όπως χρυσός, κασσίτερος, χαλκός και κοβάλτιο. Έχει επίσης ανεκμετάλλευτα αποθέματα φυσικού αερίου και αργού πετρελαίου. Όπως και στη περίπτωση της Νιγηρίας αλλά και άλλων χωρών της αφρικανικής ηπείρου, η εξαθλίωση του ντόπιου πληθυσμού είναι αντιστρόφως ανάλογη από τα κέρδη που αποκομίζουν οι πολυεθνικές και τα καθεστώτα εξουσίας που εγκαθίστανται με τη βία και πολυετείς συγκρούσεις. Επί πλέον ο πληθυσμός της Ουγκάντα σημείωσε ραγδαία αύξηση τα τελευταία χρόνια και μαζί με αυτόν αυξήθηκε το ποσοστό σημαντικών ασθενειών, όπως του ιού HIV και Έμπολα.

Ταυτόχρονα είναι γνωστό ότι πολλά από τα πειράματα φαρμακοεταιρειών πραγματοποιούνται σε πληθυσμούς

τιο από την Mary Romaniec, γνωστής για την δράση της απέναντι στην κυρίαρχη ιατρική και ιδιαίτερα στο ζήτημα του αυτισμού, ήρθε για να ταράξει τα νερά. Γράφει, λοιπόν, η M. Romaniec: «Η νόσος μοιάζει με την ναρκοληψία, με επιπλέον χαρακτηριστικό την κατανομή σε ηλικίες 5-15 ετών. Διαβάζοντας τα συμπτώματα της νόσου είναι φανερό ότι αυτά τα παιδιά εμφανίζουν πολλά από τα χαρακτηριστικά της εγκεφαλοπάθειας ή του κρανιοεγκεφαλικού τραύματος. Στην πραγματικότητα, τα συμπτώματα καθρεφτίζουν τις παρενέργειες από τη χρήση εμβολίων».

Έχουμε ξαναγράψει και σε παλαιότερα φύλλα της Διαδρομής Ελευθερίας για τις βλαβερές συνέπειες μιας σειράς εμβολίων και πως αυτά μέσω της δυτικής ιατρικής αντιμετωπίζονται ως απαραίτητα και αναντικατάστατα για την πρόληψη ασθενειών. Ο μύθος αυτός έχει καταρριφθεί όμως από σημαντικό κομμάτι γιατρών, μέσω πολύχρονων ερευνών και αναλύσεων από μεγάλα ποσοτικά δεδομένα. Και ουσιαστικά υπάρχει μια διαρκής σύγκρουση μεταξύ της κυρίαρχης-συμβατικής ιατρικής που ελέγχεται από τις φαρμακοβιομηχανίες και της εναλλακτικής, είτε αυτή εκφράζεται μέσω της ομοιοπαθητικής ή της αποκαλούμενης κινέζικης ιατρικής, για παράδειγμα.

Όπως σημειώνει η M. Romaniec, οι φαρμακευτικές εταιρείες στοχεύοντας στην πραγματοποίηση ερευνών στον πληθυσμό «κατέθεσαν αίτημα» και οι ερευνητικές τους ομάδες έπρεπε να εγγραφούν στο Πανεπιστήμιο Markerere στην Καμπάλα. Στην ιστοσελίδα του Πανεπιστημίου αναγνωρίζεται η ανάγκη για κάποια δεοντολογική έρευνα που γίνεται στον πληθυσμό, και η παραδοχή για την έλλειψη χρηματοδότησης.

Η Επιτροπή Επιστήμης και Ηθικής (UVRI) ως στόχους έχει: Την ανάπτυξη ποιότητας και συνέπειας στην ηθική θεώρηση της βιοϊατρικής έρευνας, την προστασία των δικαιωμάτων των συμμετεχόντων, την παροχή ηθικών προ-

λίων» και οι χώρες πρέπει να συνεχίσουν να διαχειρίζονται τις εικασίες. Ο πληθυσμός της βόρειας Ουγκάντα ενδεχομένως εμπλέκεται με τις δοκιμές του εμβολίου H1N1. Αυτό που κάνει τη φινλανδική έκθεση ενδιαφέρουσα είναι οτι αυτή εξετάζει τις επιδημιολογικές περιπτώσεις ναρκοληψίας, οι οποίες στον πληθυσμό τους συνέπεσε περίπου με το 1/2000 χιλιάδες άτομα κάθε χρόνο, σε ένα ευρύ φάσμα ηλικιών. Οι αιτίες ήταν διάφορες και δεν συνδέονται απαραιτήτως με τη γενετική, αν και η γενετική φαίνεται να διαδραματίζει δευτερεύοντα ρόλο σε περιπτώσεις πανομοιότυπων διδύμων. Ωστόσο, η μελέτη συσχετίζει ότι η ναρκοληψία σε γενικές γραμμές μπορεί να προκαλείται από μια ποικιλία λοιμώξεων, συμπεριλαμβανομένων στρεπτοκοκκικής Α, ιογενείς λοιμώξεις, αλλεργικές αντιδράσεις, φλεγμονώδη νοσήματα, αυτοάνοσες διαταραχές, εγκεφαλική βλάβη, δυσλειτουργία του θυρεοειδούς και σοβαρό ψυχολογικό τραύμα.

Τον Μάιο του 2010, τα πρώτα κρούσματα της ναρκοληψίας, ή της νόσου «nodding» άρχισαν να αναφέρονται στη Φινλανδία, με άμεση ανησυχία ότι **η μέση ηλικία των πασχόντων ήταν τα 12 έτη, με την έναρξη να εμφανίζεται κατά μέσο όρο 52 ημέρες μετά τον εμβολιασμό**. Σε όλες τις περιπτώσεις τα συμπτώματα αυτά χαρακτηρίζονται από τον αναπόφευκτο ύπνο κατά τη διάρκεια της ημέρας, διαφορετικές χρονικές κατανομές ύπνου σε συνδυασμό με τις αλλαγές στην όρεξη και το μεταβολισμό. Φαίνεται πως γι 'αυτό και πολλά από τα παιδιά, τουλάχιστον στην Ουγκάντα, αναφέρονται ως «υποσιτισμένα και υπανάπτυκτα».

Τον Ιανουάριο του 2011, η Φιλανδία γνώριζε για τα σοβαρά προβλήματα που προκαλεί το εμβόλιο και σε αναφορά της σημειώνει 102 νέες διαγνώσεις ναρκοληψίας, με τις 62 από αυτές σε ηλικίες από 4-19 χρόνων. Σε αυτό το σημείο να σημειώσουμε ότι και άλλες χώρες όπως Σουηδία, Ιρλανδία, Ισλανδία, Γερμανία και Καναδάς ανέφεραν παρόμοια ποσοστά ναρκοληψίας. Με βάση τα ποσοτικά στοιχεία που προκύπτουν και τα κοινά ποιοτικά χαρακτηριστικά των δεδομένων σε Ευρώπη και Ουγκάντα, για ποιό λόγο υπάρχουν τόσο μεγάλες αποκλίσεις ως προς την έκταση του γεγονότος; Το πιθανότερο είναι ότι το επίπεδο περίθαλψης αλλά και η αδυναμία των φτωχών γονέων της Ουγκάντα να παρέχουν αποκλειστική ενασχόληση στα παιδιά οδηγεί στη μεγάλη απόκλιση των στοιχείων και στους περισσότερους θανάτους στην αφρικανική χώρα. Όπως και το γεγονός ότι, πιθανότατα, οι «αναπτυγμένες» χώρες έλαβαν εμβόλια βελτιωμένης version από τις αρχικές κλινικές δοκιμές που έλαβαν χώρα στην Ουγκάντα.

Συμπερασματικά, δεν είναι ούτε πρωτόγνωρο ούτε και μας προκαλεί έκπληξη ότι ορισμένοι άνθρωποι έγιναν πει-

σύνδρομο nodding. Το συγκεκριμένο νευρολογικό σύνδρομο έχει αναφερθεί σε 3.000 περιπτώσεις από το 2010, στην βόρεια Ουγκάντα αλλά και άλλες λιγότερες στο Νότιο Σουδάν και στην Τανζανία (στην Τανζανία, σύμφωνα με άλλες πηγές, η συγκεκριμένη ασθένεια είχε κάνει την εμφάνιση της κατά τη δεκαετία του 1960).

Τελευταία, η κυβέρνηση της Ουγκάντα δημιούργησε κέντρα υγείας για το σύνδρομο nodding αλλά η χορήγηση φαρμάκων και συγκεκριμένα αντι-επιληπτικών δεν φέρουν κανένα αποτέλεσμα. Κάτι που φαντάζει λογικό αφού κανένας δεν γνωρίζει τους μηχανισμούς εμφάνισης του συγκεκριμένου νευρολογικού συνδρόμου. Όμως λόγω της παρουσίας ορισμένων κοινών συμπτωμάτων με την επιληψία γίνεται ανεπιτυχώς η χρήση ανάλογων φαρμάκων.

Η Ουγκάντα βρίσκεται στην Ανατολική Αφρική, περιστοιχισμένη από μεγάλες λίμνες, όπως αυτές της Βικτόρια και της Αλμπέρτ. Το βόρειο τμήμα της Ουγκάντα συνορεύει με το Κονγκό, τη Ρουάντα, την Κένυα και το Νότιο Σουδάν. Επίσης θεωρείται ένας τόπος με μεγάλο φυσικό πλούτο λόγω των ορυκτών του, όπως χρυσός, κασσίτερος, χαλκός και κοβάλτιο. Έχει επίσης ανεκμετάλλευτα αποθέματα φυσικού αερίου και αργού πετρελαίου. Όπως και στη περίπτωση της Νιγηρίας αλλά και άλλων χωρών της αφρικανικής ηπείρου, η εξαθλίωση του ντόπιου πληθυσμού είναι αντιστρόφως ανάλογη από τα κέρδη που αποκομίζουν οι πολυεθνικές και τα καθεστώτα εξουσίας που εγκαθίστανται με τη βία και πολυετείς συγκρούσεις. Επί πλέον ο πληθυσμός της Ουγκάντα σημείωσε ραγδαία αύξηση τα τελευταία χρόνια και μαζί με αυτόν αυξήθηκε το ποσοστό σημαντικών ασθενειών, όπως του ιού HIV και Έμπολα.

Ταυτόχρονα είναι γνωστό ότι πολλά από τα πειράματα φαρμακοεταιρειών πραγματοποιούνται σε πληθυσμούς της Αφρικής, όπως και το γεγονός ότι εταιρείες βιοτεχνολογίας και αγροεφοδίων απομυζούν και εμπορεύονται, σε καθεστώς πατέντας και αποκλειστικής διάθεσης, σπόρους και φυτικά είδη. Όλα αυτά με την άδεια των αρχών που εμπορεύονται, ως πετυχημένοι διαχειριστές, με καλές μίζες και προμήθειες τα κοινά αγαθά. Λόγω της εξαθλίωσης μεγάλου κομματιού τού πληθυσμού, η Αφρική αποτελεί τον παράδεισο για πειράματα και κλινικές δοκιμές σε ανθρώπους. Όμως τι κοινό στοιχείο μπορεί να συνδέει τις περιπτώσεις αυτών των παιδιών με τη νόσο nodding; Σύμφωνα με το BBC, στη συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή της βόρειας Ουγκάντα πάρα πολλά παιδιά υπό την απειλή απαγωγής από τον Lord's Resistance Army, ζούσαν σε στρατόπεδα ή σε νοσοκομεία όπως του Kitgum. Ο Joseph Kony, ηγέτης του LRA ευθύνεται για την απαγωγή χιλιάδων παιδιών, που ως αποτέλεσμα είχε πολλά παιδιά και γονείς να ζουν σε στρατόπεδα ή νοσοκομεία απέναντι στην κυρίαρχη ιατρική και ιδιαίτερα στο ζήτημα του αυτισμού, ήρθε για να ταράξει τα νερά. Γράφει, λοιπόν, η Μ. Romaniec: «Η νόσος μοιάζει με την ναρκοληψία, με επιπλέον χαρακτηριστικό την κατανομή σε ηλικίες 5-15 ετών. Διαβάζοντας τα συμπτώματα της νόσου είναι φανερό ότι αυτά τα παιδιά εμφανίζουν πολλά από τα χαρακτηριστικά της εγκεφαλοπάθειας ή του κρανιοεγκεφαλικού τραύματος. Στην πραγματικότητα, τα συμπτώματα καθρεφτίζουν τις παρενέργειες από τη χρήση εμβολίων».

Έχουμε ξαναγράψει και σε παλαιότερα φύλλα της Διαδρομής Ελευθερίας για τις βλαβερές συνέπειες μιας σειράς εμβολίων και πως αυτά μέσω της δυτικής ιατρικής αντιμετωπίζονται ως απαραίτητα και αναντικατάστατα για την πρόληψη ασθενειών. Ο μύθος αυτός έχει καταρριφθεί όμως από σημαντικό κομμάτι γιατρών, μέσω πολύχρονων ερευνών και αναλύσεων από μεγάλα ποσοτικά δεδομένα. Και ουσιαστικά υπάρχει μια διαρκής σύγκρουση μεταξύ της κυρίαρχης-συμβατικής ιατρικής που ελέγχεται από τις φαρμακοβιομηχανίες και της εναλλακτικής, είτε αυτή εκφράζεται μέσω της ομοιοπαθητικής ή της αποκαλούμενης κινέζικης ιατρικής, για παράδειγμα.

Όπως σημειώνει η Μ. Romaniec, οι φαρμακευτικές εταιρείες στοχεύοντας στην πραγματοποίηση ερευνών στον πληθυσμό «κατέθεσαν αίτημα» και οι ερευνητικές τους ομάδες έπρεπε να εγγραφούν στο Πανεπιστήμιο Markerere στην Καμπάλα. Στην ιστοσελίδα του Πανεπιστημίου αναγνωρίζεται η ανάγκη για κάποια δεοντολογική έρευνα που γίνεται στον πληθυσμό, και η παραδοχή για την έλλειψη χρηματοδότησης.

Η Επιτροπή Επιστήμης και Ηθικής (UVRI) ως στόχους έχει: Την ανάπτυξη ποιότητας και συνέπειας στην ηθική θεώρηση της βιοϊατρικής έρευνας, την προστασία των δικαιωμάτων των συμμετεχόντων, την παροχή ηθικών προτύπων για την διεξαγωγή ερευνών που αφορούν τον άνθρωπο, λαμβάνοντας υπ' όψη τόσο τους συμμετέχοντες ατομικά όσο και τις κοινωνικές και πολιτιστικές ιδιαιτερότητες των συμμετεχουσών κοινοτήτων. Αυτό το τελευταίο αποτελεί σίγουρα μια γκρι περιοχή ως προς την τήρηση των κανόνων διεξαγωγής μιας έρευνας. **Με αυτό το επίπεδο ενδιαφέροντος, λοιπόν. για έρευνες σχετικά με τις ασθένειες στη περιοχή της βόρειας Ουγκάντα κάποιος θα μπορούσε να συμπεράνει ότι η νόσος «nodding» θα όφειλε να είναι γνωστή.** Ωστόσο τίποτα συγκεκριμένο δεν συνδέει τη νόσο με αυτήν την περιοχή εκτός από δύο πειστικές θεωρίες: **είτε η νόσος είναι άμεσο αποτέλεσμα από πειράματα για το εμβόλιο του H1N1, ή η γρίπη των χοίρων πρόσβαλε κατευθείαν τον πληθυσμό.**

Όταν η νόσος «nodding» άρχισε να εκδηλώνεται στην Ουγκάντα, μία έρευνα είχε αρχίσει μέσω του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας για το εμβόλιο της γρίπης, το **Pandemrix**, της **GlaxoKlineSmith** (GSK), **το οποίο άρχισε να**

Τον Μάιο του 2010, τα πρώτα κρούσματα της ναρκοληψίας, ή της νόσου «nodding» άρχισαν να αναφέρονται στη Φινλανδία, με άμεση ανησυχία ότι **η μέση ηλικία των πασχόντων ήταν τα 12 έτη, με την έναρξη να εμφανίζεται κατά μέσο όρο 52 ημέρες μετά τον εμβολιασμό.** Σε όλες τις περιπτώσεις τα συμπτώματα αυτά χαρακτηρίζονται από τον αναπόφευκτο ύπνο κατά τη διάρκεια της ημέρας, διαφορετικές χρονικές κατανομές ύπνου σε συνδυασμό με τις αλλαγές στην όρεξη και το μεταβολισμό. Φαίνεται πως γι 'αυτό και πολλά από τα παιδιά, τουλάχιστον στην Ουγκάντα, αναφέρονται ως «υποσιτισμένα και υπανάπτυκτα».

Τον Ιανουάριο του 2011, η Φιλανδία γνώριζε για τα σοβαρά προβλήματα που προκαλεί το εμβόλιο και σε αναφορά της σημειώνει 102 νέες διαγνώσεις ναρκοληψίας, με τις 62 από αυτές σε ηλικίες από 4-19 χρόνων. Σε αυτό το σημείο να σημειώσουμε ότι και άλλες χώρες όπως Σουηδία, Ιρλανδία, Ισλανδία, Γερμανία και Καναδάς ανέφεραν παρόμοια ποσοστά ναρκοληψίας. Με βάση τα ποσοτικά στοιχεία που προκύπτουν και τα κοινά ποιοτικά χαρακτηριστικά των δεδομένων σε Ευρώπη και Ουγκάντα, για ποιό λόγο υπάρχουν τόσο μεγάλες αποκλίσεις ως προς την έκταση του γεγονότος; Το πιθανότερο είναι ότι το επίπεδο περίθαλψης αλλά και η αδυναμία των φτωχών γονέων της Ουγκάντα να παρέχουν αποκλειστική ενασχόληση στα παιδιά οδηγεί στη μεγάλη απόκλιση των στοιχείων και στους περισσότερους θανάτους στην αφρικανική χώρα. Όπως και το γεγονός ότι, πιθανότατα, οι «ανεπτυγμένες» χώρες έλαβαν εμβόλια βελτιωμένης version από τις αρχικές κλινικές δοκιμές που έλαβαν χώρα στην Ουγκάντα.

Συμπερασματικά, δεν είναι ούτε πρωτόγνωρο ούτε και μας προκαλεί έκπληξη ότι ορισμένοι άνθρωποι έγιναν πειραματόζωα και βορά στις διαθέσεις των φαρμακοβιομηχανιών και των ντόπιων εξουσιαστών. Ούτε ότι γνωρίζουν πολύ καλά το πώς και με ποιο τρόπο δεν θα αφήσουν πολλά ίχνη στο τόπο του εγκλήματος, αφού διαθέτουν τόσο τα μέσα όσο και την εμπειρία-τεχνογνωσία γι' αυτό. Μας εκπλήσσει, όμως, έστω και λίγο, ότι κανένα μέσο ενημέρωσης, από τα προβαλλόμενα ως έγκυρα (π.χ. BBC), παρ' ότι παρουσίασαν εκτενώς το θέμα δεν ανέφεραν καθόλου τα στοιχεία που προκύπτουν για τα εμβόλια και τις κλινικές δοκιμές και παρέμειναν στα όρια του «μυστήριου και ανεξήγητου». Πιστοί στο δόγμα, παρουσιάζουμε την είδηση αποκρύπτουμε τις αιτίες. Μια διαδικασία που λαμβάνει διαστάσεις, αφού και λόγω internet κατακλυζόμαστε από χιλιάδες ειδήσεις καθημερινά χωρίς ουσιαστικά να μαθαίνουμε ή να εμβαθύνουμε καθόλου.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Συνελεύσεις, κοινωνία και Δημοκρατία (Μέρος Α΄)

Α΄ Μέρος

Ο ορισμός

Αρχικά χρειάζεται να γίνει κάποια διερεύνηση σχετικά με την προέλευση και την σημασία που υπάρχει ή που αποδίδεται με τη χρήση του όρου συνέλευση.

Η συνηθέστερη και πλέον γνωστή διατύπωση αυτού του όρου τον συνδέει με την εκ των προτέρων καθορισμένη συγκέντρωση εργαζομένων, μελών συλλόγων, κομμάτων, σωματείων κ.λπ. Δεν συνδέεται με την σύσκεψη, ούτε με κάποια συζήτηση παρ' ότι και σ' αυτές τις περιπτώσεις υπάρχει συγκέντρωση ενός αριθμού ατόμων. Εν τούτοις, κάθε συγκέντρωση ενός ορισμένου αριθμού ατόμων μπορεί να συστήσει μία συνέλευση. Συνεπώς ο όρος είναι ευρύς αλλά και συσταλτικός, χωρά δηλαδή συσταλτική ή διασταλτική ερμηνεία και αποκτά χαρακτηριστικά που ορίζονται είτε εκ των προτέρων (π.χ. σωματείο), είτε κατά την πραγματοποίηση μιας συγκέντρωσης

σκλάβων, οδηγώ, οδηγώ στρατιώτες). Αντίθετα η συγκέντρωση των αρχόντων δηλώνεται με τους όρους «βουλή» και «θώκος», ενώ η συνάθροιση των θεών αποδίδεται με την διατύπωση «μακάρων αγορά».

Επίσης, το σύνολο των ατόμων που συμμετέχουν σε μία συγκέντρωση που έχει οριστεί σαν συνέλευση, οικειοποιείνται ή του αποδίδεται η ονομασία συνέλευση. Η συνέλευση μπορεί να ονομασθεί γενικά σαν λαϊκή. Σε πολλές περιπτώσεις αποφεύγεται το λαϊκή και της δίνεται το όνομα της περιοχής (π.χ. Συνέλευση Πετρομαγούλας), μπορεί να αφορά τα μέλη ενός σωματείου ή μιας ορισμένης κατηγοριοποίησης ατόμων και να αυτοπροσδιοριστεί ως κλειστή ή, στην αντίθετη περίπτωση, ως ανοικτή, αν και η τελευταία αυτή περίπτωση τελεί υπό αμφισβήτηση ως προς την πραγματική διάσταση της έννοιας ανοικτή, αφού συνήθως υπάρχουν, ανάλογα με την περίσταση, περιορισμοί,

στώσει κάποιος πως αυτή η εξάπλωση δεν έχει σχέση με μια αυθόρμητη εκδήλωση, αλλά με την εφαρμογή μιας πολιτικής γραμμής, που σχετίζεται με την συνήθη τεχνική χειραγώγησης των όποιων παρορμητικών διαθέσεων εκδηλώνονται και με τον εγκλωβισμό των ανθρώπων που βρίσκονται σε κατάσταση διέγερσης εξ αιτίας των μέτρων που επιβάλλονται από τους κυρίαρχους. Μέτρα που αναμφισβήτητα επιδεινώνουν τις συνθήκες σκλαβιάς. Μέσα σε τέτοιες καταστάσεις φθαρμένα από το χρόνο και την απαξίωση «εργαλεία» λουστράρονται ξανά και πλασάρονται σαν καινούργιες και θαυματουργές λύσεις, που υποτίθεται πως θα βοηθήσουν να αντιμετωπιστούν ή να ξεπεραστούν τα προβλήματα με την «ενεργοποίηση των πολιτών».

Η προπαγάνδα σ' αυτές τις περιπτώσεις ξεσαλώνει. Επιστρατεύονται διάφορα «αρνητικά» ευρήματα για να εκθειαστεί η πρόταση της κινητοποίησης. Το τετριμμένο σλόγκαν που καλεί ή επαινεί όσους «εγκαταλείψαν τους καναπέδες τους και βγήκαν στους δρόμους» δίνει και παίρνει. Η κινητικότητα στους δρόμους γίνεται πανάκεια.

Εδώ έχουμε την πεμπτουσία της αφαιρετικότητας! «Συμμετοχή!», «Δράση!». Η γνωστή, γνωστότατη συνταγή: ποντάρεις στον αυθορμητισμό πριν αυτός εκδηλωθεί (επειδή είναι βέβαιο πως θα εκδηλωθεί, ιδιαίτερα σε περιόδους όπου η εξουσία επιδεινώνει τις συνθήκες σκλαβιάς που έχει επιβάλει) για να χειραγωγήσεις, να κατευθύνεις, να αποδυναμώσεις τις διαθέσεις του κόσμου και να τον εντάξεις σε εκείνη τη διαδικασία που θα εξυπηρετήσει πολιτικές σκοπιμότητες και όχι την ουσία του ζητήματος. Φυσικά για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο χρειάζεται να δοθούν εύσημα στον «ε-

τότε προβάλλουν τα «πλεονεκτήματα» της τεχνικής που εφαρμόζουν, καλλιεργώντας το ανάλογο κλίμα απάτης και αυταπάτης και διασπείροντας ελπίδες ότι αυτή τη φορά θα υπάρξουν καλύτερα αποτελέσματα από πριν.

Ας δούμε κάποια συγκεκριμένα δείγματα αυτής της μεθόδου.

Η «λαϊκή συμμετοχή» είναι προφανές πως παρ' ότι έχει διατρέξει μια περίοδο αμνησίας τριάντα και πλέον χρόνων, συνοδευόταν και από το πρόθεμα «ΠΑΣΟΚ, ΑΛΛΑΓΗ». Ποια ήταν τα καλέσματα και ποιες οι επιδιώξεις; Η ψευδαίσθηση για μία άλλου τύπου διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων, συνοδευμένη και από τη σάλτσα της κοινωνικής αλλαγής, ενήργησε παραπλανητικά, ενσωμάτωσε ένα μεγάλο αριθμό αριστερών κουταλοφόρων στο σύστημα, έθραυσε ένα μεγάλης έντασης κύμα κοινωνικής αναταραχής, καθήλωσε κόσμο και ανέδειξε στελέχη που επάνδρωσαν επάξια τον κρατικό μηχανισμό αντικαθιστώντας τους φθαρμένους και αναξιόπιστους πολιτικά και κοινωνικά.

Αυτά ισχύουν για όλους τους «λαϊκοσυμμετέχοντες» της εποχής εκείνης και κάθε ανάλογης με αυτήν; Αναμφισβήτητα όχι. Αλλά σε κάθε περίπτωση υπάρχουν αυτοί που είτε με μερικά υλικά ψίχουλα, είτε για την σιγουριά που τους δίνει το να «ανήκουν κάπου», είτε επειδή έχουν υποκύψει κάτω από τις ιδεολογικοπολιτικές λοβιτούρες των πολιτικών, παραμένουν σταθερά στη θέση του πρόθυμου και χρήσιμου ηλίθιου που σε κάθε δύσκολη περίσταση τείνει χείρα βοηθείας και ανόρθωσης του κύρους του συστήματος, κάτι που επιβεβαιώθηκε για μια ακόμη φορά στις εκλογές της 17ης Ιουνίου.

Τι είναι μια συνέλευση;

Δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε πως η συνέλευση είναι μια παλιά συνταγή. Γίνεται το εργαλείο (εθνοσυνέλευση) για την συγκρότηση θεσμών και μηχανισμών, όπως αυτοί που προκύψαν μετά την Γαλλική Επανάσταση και -για να αναφερθούμε στα δικά μας- για την συγκρότηση κράτους στον ελλαδικό χώρο μετά την επανάσταση

Συνελεύσεις, κοινωνία και Δημοκρατία (Μέρος Α΄)

τι και σ' αυτές τις περιπτώσεις υπάρχει συγκέντρωση ενός αριθμού ατόμων. Εν τούτοις, κάθε συγκέντρωση ενός ορισμένου αριθμού ατόμων μπορεί να συστήσει μία συνέλευση. Συνεπώς ο όρος είναι ευρύς αλλά και συσταλτικός, χωρά δηλαδή συσταλτική ή διασταλτική ερμηνεία και αποκτά χαρακτηριστικά που ορίζονται είτε εκ των προτέρων (π.χ. σωματείο), είτε κατά την πραγματοποίηση μιας συγκέντρωσης.

Στην πολιτική ορολογία η συνέλευση ταυτίζεται σε πολλές περιπτώσεις με την βουλή, το νομοθετικό σώμα που συνέρχεται και αποφασίζει με προσδιορισμένες πλειοψηφικές διαδικασίες και σε τακτά χρονικά διαστήματα.

Η λέξη προέρχεται από το συνελεύσομαι, μέλλοντα του ρήματος συνέρχομαι (που σημαίνει έρχομαι ή πηγαίνω μαζί με άλλους σε ένα και το αυτό μέρος. Η αναφορά της λέξης βρίσκεται στον Ηρόδοτο, τον Ευριπίδη και τον Θουκυδίδη. Παρ' ότι, λοιπόν, υπάρχει η ρηματική διατύπωση σε κείμενα της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, το παράγωγο συνέλευση εμφανίζεται ως διατύπωση κατά τους ελληνιστικούς χρόνους και χρησιμοποιείται τόσο για πρόσωπα όσο και για πράγματα. Στα πράγματα χρησιμοποιείται για να αποδώσει συνδυα-

της περιοχής (π.χ. Συνέλευση Πετρομαγούλας), μπορεί να αφορά τα μέλη ενός σωματείου ή μιας ορισμένης κατηγοριοποίησης ατόμων και να αυτοπροσδιοριστεί ως κλειστή ή, στην αντίθετη περίπτωση, ως ανοικτή, αν και η τελευταία αυτή περίπτωση τελεί υπό αμφισβήτηση ως προς την πραγματική διάσταση της έννοιας ανοικτή, αφού συνήθως υπάρχουν, ανάλογα με την περίσταση, περιορισμοί.

Θα χρειαζόταν αρκετός χρόνος και χώρος για να αναφερθούμε στην ερμηνεία και τις διαστάσεις που προσλαμβάνει ο όρος και σε άλλες γλώσσες. Όμως κάτι τέτοιο δεν είναι στους στόχους του παρόντος κειμένου.

Αυτό που θεωρούμε πως έχει σημασία, είναι να διαπιστωθεί η ελαστικότητα του όρου, κάτι που δίνει την ευχέρεια και των ανάλογων χειρισμών της από όσους προσδοκούν ή επιδιώκουν κάποια αποτελέσματα από την καθιέρωσή του και την πρακτική εφαρμογή που είναι ενδεχόμενο να ακολουθήσει.

Σημασία, όμως, έχει η διάσταση που αποκτά μέσα στον κοινωνικό χώρο τόσο σαν όρος, όσο και σαν πρακτική, καθώς και η δυνατότητα που δίνεται στον κάθε είδους τεχνικό της εξουσιαστικής επιβολής, αλλά

χρόνο και την απαξίωση «εργαλεία» λουστράρονται ξανά και πλασάρονται σαν καινούργιες και θαυματουργές λύσεις, που υποτίθεται πως θα βοηθήσουν να αντιμετωπιστούν ή να ξεπεραστούν τα προβλήματα με την «ενεργοποίηση των πολιτών».

Η προπαγάνδα σ' αυτές τις περιπτώσεις ξεσαλώνει. Επιστρατεύονται διάφορα «αρνητικά» ευρήματα για να εκθειαστεί η πρόταση της κινητοποίησης. Το τετριμμένο σλόγκαν που καλεί ή επαινεί όσους «εγκαταλείψαν τους καναπέδες τους και βγήκαν στους δρόμους» δίνει και παίρνει. Η κινητικότητα στους δρόμους γίνεται πανάκεια.

Εδώ έχουμε την πεμπτουσία της αφαιρετικότητας! «Συμμετοχή!», «Δράση!». Η γνωστή, γνωστότατη συνταγή: ποντάρεις στον αυθορμητισμό πριν αυτός εκδηλωθεί (επειδή είναι βέβαιο πως θα εκδηλωθεί, ιδιαίτερα σε περιόδους όπου η εξουσία επιδεινώνει τις συνθήκες σκλαβιάς που έχει επιβάλει) για να χειραγωγήσεις, να κατευθύνεις, να αποδυναμώσεις τις διαθέσεις του κόσμου και να τον εντάξεις σε εκείνη τη διαδικασία που θα εξυπηρετήσει πολιτικές σκοπιμότητες και όχι την ουσία του ζητήματος. Φυσικά για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο χρειάζεται να δοθούν εύσημα στον «ενεργό πολίτη».

Οι εξουσίες διαθέτουν πλούσια εμπειρία στο πώς να χρησιμοποιούν τα ίδια τεχνάσματα, επειδή διαθέτουν μηχανισμούς και άτομα για να τα προβάλλουν. Αυτά μπορεί να τα βρει κάποιος όχι μόνο στα μέσα ενημέρωσης που έχουν δεδομένο, πλέον, ρόλο, αλλά και μέσα στον κοινωνικό χώρο. Πρόκειται για τους διάφορους «δημεγέρτες» που χρησιμοποιούν τους κατάλληλους τρόπους διαφήμισης (διάδοσης του προπαγανδιστικού μηνύματος), ώστε να «καπαρώσουν» την κοινωνική δράση που αναζητά ευκαιρίες

ΛΑΓΗ». Ποια ήταν τα καλέσματα και ποιες οι επιδιώξεις; Η ψευδαίσθηση για μία άλλου τύπου διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων, συνοδευμένη και από τη σάλτσα της κοινωνικής αλλαγής, ενήργησε παραπλανητικά, ενσωμάτωσε ένα μεγάλο αριθμό αριστερών κουταλοφόρων στο σύστημα, έθραυσε ένα μεγάλης έντασης κύμα κοινωνικής αναταραχής, καθήλωσε κόσμο και ανέδειξε στελέχη που επάνδρωσαν επάξια τον κρατικό μηχανισμό αντικαθιστώντας τους φθαρμένους και αναξιόπιστους πολιτικά και κοινωνικά.

Αυτά ισχύουν για όλους τους «λαϊκοσυμμετέχοντες» της εποχής εκείνης και κάθε ανάλογης με αυτήν; Αναμφισβήτητα όχι. Αλλά σε κάθε περίπτωση υπάρχουν αυτοί που είτε με μερικά υλικά ψίχουλα, είτε για την σιγουριά που τους δίνει το να «ανήκουν κάπου», είτε επειδή έχουν υποκύψει κάτω από τις ιδεολογικοπολιτικές λοβιτούρες των πολιτικών, παραμένουν σταθερά στη θέση του πρόθυμου και χρήσιμου ηλίθιου που σε κάθε δύσκολη περίσταση τείνει χείρα βοηθείας και ανόρθωσης του κύρους του συστήματος, κάτι που επιβεβαιώθηκε για μια ακόμη φορά στις εκλογές της 17ης Ιουνίου.

Τι είναι μια συνέλευση;

Δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε πως η συνέλευση είναι μια παλιά συνταγή. Γίνεται το εργαλείο (εθνοσυνέλευση) για την συγκρότηση θεσμών και μηχανισμών, όπως αυτοί που προκύψαν μετά την Γαλλική Επανάσταση και -για να αναφερθούμε στα δικά μας- για την συγκρότηση κράτους στον ελλαδικό χώρο μετά την επανάσταση του 1821, όπως και για την διευθέτηση της διαχείρισης των συμφερόντων της κυριαρχίας για περισσότερο από έναν αιώνα (κα-

συνέχεια στη σελίδα 12

τοις, κάθε συγκέντρωση ενός ορισμένου αριθμού ατόμων μπορεί να συστήσει μία συνέλευση. Συνεπώς ο όρος είναι ευρύς αλλά και συσταλτικός, χωρά δηλαδή συσταλτική ή διασταλτική ερμηνεία και αποκτά χαρακτηριστικά που ορίζονται είτε εκ των προτέρων (π.χ. σωματείο), είτε κατά την πραγματοποίηση μιας συγκέντρωσης.

Στην πολιτική ορολογία η συνέλευση ταυτίζεται σε πολλές περιπτώσεις με την βουλή, το νομοθετικό σώμα που συνέρχεται και αποφασίζει με προσδιορισμένες πλειοψηφικές διαδικασίες και σε τακτά χρονικά διαστήματα.

Η λέξη προέρχεται από το συνελεύσομαι, μέλλοντα του ρήματος συνέρχομαι (που σημαίνει έρχομαι ή πηγαίνω μαζί με άλλους σε ένα και το αυτό μέρος. Η αναφορά της λέξης βρίσκεται στον Ηρόδοτο, τον Ευριπίδη και τον Θουκυδίδη. Παρ' ότι, λοιπόν, υπάρχει η ρηματική διατύπωση σε κείμενα της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, το παράγωγο συνέλευση εμφανίζεται ως διατύπωση κατά τους ελληνιστικούς χρόνους και χρησιμοποιείται τόσο για πρόσωπα όσο και για πράγματα. Στα πράγματα χρησιμοποιείται για να αποδώσει συνδυασμό, ένωση, συναγωγή, τοποθέτηση ομάδας πραγμάτων.

Στην αρχαία Αθήνα μπορεί μεν η εκκλησία του δήμου να είχε την έννοια ης συνέλευσης, αλλά ο όρος αυτός δεν χρησιμοποιήθηκε. Στην αρχαιότητα ο όρος εκκλησία αναφέρονταν, επίσης, στην συνάθροιση του συνόλου του στρατού προκειμένου να γίνει κάποια ανακοίνωση ή σύσκεψη. Στη συνέχεια, με τον όρο εκκλησία περιγράφεται το σύνολο των χριστιανών, μια οικειοποίηση (όπως και τόσες άλλες) της λέξης, που δεν θα πρέπει να θεωρηθεί συμπτωματική.

Ένας ευρύτατα γνωστός όρος της αρχαιότητας με τον οποίο αποδιδόταν η συγκέντρωση του λαού, ήταν η αγορά. Πρόκειται για μια λέξη που συνδέεται με το ρήμα αγείρω (=συγκεντρώνω) αλλά και με το άγω (=μεταφέρω, οδηγώ αγέλη ζώων ή σωματείου ή μιας ορισμένης κατηγοριοποίησης ατόμων και να αυτοπροσδιοριστεί ως κλειστή ή, στην αντίθετη περίπτωση, ως ανοικτή, αν και η τελευταία αυτή περίπτωση τελεί υπό αμφισβήτηση ως προς την πραγματική διάσταση της έννοιας ανοικτή, αφού συνήθως υπάρχουν, ανάλογα με την περίσταση, περιορισμοί.

Θα χρειαζόταν αρκετός χρόνος και χώρος για να αναφερθούμε στην ερμηνεία και τις διαστάσεις που προσλαμβάνει ο όρος και σε άλλες γλώσσες. Όμως κάτι τέτοιο δεν είναι στους στόχους του παρόντος κειμένου.

Αυτό που θεωρούμε πως έχει σημασία, είναι να διαπιστωθεί η ελαστικότητα του όρου, κάτι που δίνει την ευχέρεια και των ανάλογων χειρισμών της από όσους προσδοκούν ή επιδιώκουν κάποια αποτελέσματα από την καθιέρωσή του και την πρακτική εφαρμογή που είναι ενδεχόμενο να ακολουθήσει.

Σημασία, όμως, έχει η διάσταση που αποκτά μέσα στον κοινωνικό χώρο τόσο σαν όρος, όσο και σαν πρακτική, καθώς και η δυνατότητα που δίνεται στον κάθε είδους τεχνικό της εξουσιαστικής επιβολής, αλλά και της παραπληροφόρησης, να χρησιμοποιεί και να ταυτίζει έννοιες σύμφωνα με το κατά πως τον συμφέρει ή νομίζει πως τον συμφέρει. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα μια διαρκή σύγχυση εννοιών και καταστάσεων που προκαλούν εμπόδια για μια ξεκάθαρη ολική απελευθερωτική προοπτική. Για παράδειγμα η ισοπεδωτική αντιμετώπιση της Βουλής, μιας δημόσιας συζήτησης ή μιας συγκέντρωσης με την γενική ονομασία συνέλευση.

Ένα «ασυνήθιστο» φαινόμενο

Είναι γεγονός πως τα τελευταία χρόνια στον ευρύτερο κοινωνικό χώρο προβάλλεται και τίθεται σε εφαρμογή η διαδικασία των συνελεύσεων, με ιδιαίτερη έμφαση στις ονομαζόμενες λαϊκές συνελεύσεις.

Προφανώς και δεν πρόκειται για κάτι το καινούργιο. Απλά, εύκολα μπορεί να διαπιστωθεί... Εδώ έχουμε την πεμπτουσία της αφαιρετικότητας! «Συμμετοχή!», «Δράση!». Η γνωστή, γνωστότατη συνταγή: ποντάρεις στον αυθορμητισμό πριν αυτός εκδηλωθεί (επειδή είναι βέβαιο πως θα εκδηλωθεί, ιδιαίτερα σε περιόδους όπου η εξουσία επιδεινώνει τις συνθήκες σκλαβιάς που έχει επιβάλει) για να χειραγωγήσεις, να κατευθύνεις, να αποδυναμώσεις τις διαθέσεις του κόσμου και να τον εντάξεις σε εκείνη τη διαδικασία που θα εξυπηρετήσει πολιτικές σκοπιμότητες και όχι την ουσία του ζητήματος. Φυσικά για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο χρειάζεται να δοθούν εύσημα στον «ενεργό πολίτη».

Οι εξουσίες διαθέτουν πλούσια εμπειρία στο πώς να χρησιμοποιούν τα ίδια τεχνάσματα, επειδή διαθέτουν μηχανισμούς και άτομα για να τα προβάλλουν. Αυτά μπορεί να τα βρει κάποιος όχι μόνο στα μέσα ενημέρωσης που έχουν δεδομένο, πλέον, ρόλο, αλλά και μέσα στον κοινωνικό χώρο. Πρόκειται για τους διάφορους «δημεγέρτες» που χρησιμοποιούν τους κατάλληλους τρόπους διαφήμισης (διάδοσης του προπαγανδιστικού μηνύματος), ώστε να «καπαρώσουν» την κοινωνική δράση που αναζητά ευκαιρίες να εκδηλωθεί και να υλοποιήσει την οργή του κόσμου.

Εκτός από την εμπειρία, οι εξουσιαστές διαθέτουν και μνήμη, κάτι που συστηματικά προσπαθούν να εξασθενίσουν από στον πληθυσμό. Έτσι, τα αποτελέσματα που έχουν προκύψει στο παρελθόν από τις επαναλαμβανόμενες πρακτικές συχνά οδηγούνται στη λήθη και έτσι αυτές εμφανίζονται σαν κάτι που εφαρμόζεται για πρώτη φορά.

Αλλά και στην περίπτωση που είναι δύσκολο να αδυνατίσουν τη μνήμη, νει χείρα βοήθειας και ανόρθωσης του κύρους του συστήματος, κάτι που επιβεβαιώθηκε για μια ακόμη φορά στις εκλογές της 17ης Ιουνίου.

Τι είναι μια συνέλευση;

Δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε πως η συνέλευση είναι μια παλιά συνταγή. Γίνεται το εργαλείο (εθνοσυνέλευση) για την συγκρότηση θεσμών και μηχανισμών, όπως αυτοί που προκύψαν μετά την Γαλλική Επανάσταση και -για να αναφερθούμε στα δικά μας- για την συγκρότηση κράτους στον ελλαδικό χώρο μετά την επανάσταση του 1821, όπως και για την διευθέτηση της διαχείρισης των συμφερόντων της κυριαρχίας για περισσότερο από έναν αιώνα (κα-

συνέχεια στη σελίδα 12

συνέχεια από τη σελίδα 11

τάργηση και επαναφορά της βασιλείας ή καθιέρωση Συνταγμάτων). Η ονομασία Εθνοσυνέλευση ή Συντακτική συνέλευση προσδίδει και το ανάλογο κύρος για την αποδοχή των ψηφισμάτων (νομοθετημάτων) που θα εκδώσει ή θα επικυρώσει. Η χρήση τους γίνεται σε σημεία καμπής για την πορεία της εξουσίας και της κυριαρχίας γενικότερα.

Αυτές οι συνελεύσεις ήσαν ανέκαθεν εργαλεία για την εδραίωση των εξουσιαστικών συμφερόντων.

Τι έχουμε, όμως, να πούμε σε σχέση με αυτό που ονομάζεται λαϊκή συνέλευση;

Θα πρέπει να διευκρινιστεί πως για την καλύτερη κατανόηση του θέματος χρειάζεται να γίνει μια προσπάθεια ώστε να αναζητηθούν οι όροι που το αναδεικνύουν.

Είναι συνηθισμένο να καθιερώνεται ένα ζητούμενο μέσω της μυθολογίας, που συντηρείται σε σχέση με αυτό, προκειμένου να εδραιωθούν οι απαιτούμενες συνθήκες και να διαμορφωθούν ψευδείς συνειδήσεις στον κόσμο. Αυτές, είναι συνήθως διάφορα ιδεολογήματα που παγιώνουν στάσεις και συμπεριφορές για μεγάλα τμήματα του πληθυσμού -και για ευρύ χρονικό διάστημα-, με τρόπο που να συμβαδίζουν με τις επιθυμίες και τις προθέσεις των εξουσιαστών, αλλά και της κυριαρχίας ευρύτερα.

Από τη στιγμή, λοιπόν, που η καθιέρωση έχει επιτευχθεί, είναι πράγμα σπάνιο το να εκτεθεί μια πρόταση για επεξεργασία και συζήτηση, επειδή θεωρείται ως περιττή κίνηση.

Συνήθως αυτό που από ζητούμενο έχει μετατραπεί σε «δεδομένο», σερβίρεται μέσα σε συνθήκες όπου υπάρχει γενικώς «όρεξη», -η γνωστή ως έντονη κινητικότητα στον κοινωνικό χώρο που προέρχεται λόγω της διατάραξης (συνήθως προς το χειρότερο) των συνθηκών σκλαβιάς που υπάρχουν- επειδή τότε η διερεύνηση έρχεται σε δεύτερη μοίρα, αφού το «πρόχειρο φαγητό», (παρ' ότι η συνταγή του είναι παλιά) έρχεται να μπλοκάρει με άμεσο τρόπο αυτή την «όρεξη».

Όταν δεν ισχύει η έντονη κινητικότητα

είναι η μαζοποίηση προς μια ορισμένη κατεύθυνση.

Αυτή η μαζοποίηση επιτυγχάνεται και από το προμοτάρισμα που γίνεται από διάφορες πολιτικές συνιστώσες, οι οποίες αποσκοπούν σε συγκεκριμένα οφέλη, τα οποία προϋποθέτουν την παρουσία και συμμετοχή όσο γίνεται περισσότερων ατόμων.

Οι πολυπληθείς συνελεύσεις εννοείται πως δεν δημιουργούν, κατ' ανάγκην, δυνατότητες για ουσιαστικές κινήσεις των ανθρώπων, δηλαδή προς απελευθερωτικές κατευθύνσεις. Μπορούν κάλλιστα να διαμορφώσουν ένα κλίμα ομαδικής ψυχοθεραπείας και εκτόνωσης.

Ένα άλλο στοιχείο που χρησιμοποιείται είναι η επίπλαστη παρουσίαση του «νέου». Αυτό μπορεί να έχει σχέση με την ηλικία ή με το πολιτικό προσωπείο των ιδεών.

Βεβαίως, ούτε και σ' αυτή την περίπτωση εξετάζεται, η ουσία αφού το νεαρό της η-

ενός σωματείου, που αφορά έναν συγκεκριμένο κλάδο, υπάρχουν τόσο ατομικές (με την έννοια της διαφορετικής θέσης μέσα στο σύστημα μισθωτής σκλαβιάς), όσο και ιδεολογικοπολιτικές διαφοροποιήσεις ανάμεσα στα μέλη του.

Αφού, λοιπόν, ισχύει κάτι τέτοιο σε ένα σωματείο, τότε μπορεί κάποιος εύκολα να αντιληφθεί τί περικλείει μια συνέλευση ανάλογη με αυτή του συντάγματος που ξεκίνησε το Μάρτιο του 2011.

Επειδή το υπό εξέταση θέμα έχει πολλές παραμέτρους, θα επισημάνουμε ορισμένα ακόμα χαρακτηριστικά που συνδέονται με αυτό όπως, για παράδειγμα, η διάρκεια που μπορεί να έχει.

Όπως κάθε σχηματισμός μπορεί να έχει μικρή ή μεγάλη διάρκεια. Το ίδιο ισχύει και για την κάθε συνέλευση. Μπορεί συνεπώς να διατηρηθεί για αρκετό χρονικό διάστημα και είτε να μετασχηματιστεί, είτε να πά-

κών αρμάτων μάχης, που γίνεται είτε με σποραδικές και ανιχνευτικές κινήσεις, είτε με την καθολική επέλαση. Η άλωση είναι σχεδόν βέβαιη και στην περίπτωση που δεν θα μπορέσει αυτή να επιτευχθεί, τότε ακολουθεί η λεηλασία, η υπονόμευση και η εγκατάλειψη, που καταλήγει στην διάλυση, σύμφωνα με την πάγια εξουσιαστική αρχή: «Ο,τι δεν μπορεί να καθοδηγηθεί πρέπει να διαλυθεί».

Ένα ερώτημα, που παρ' ότι δεν έχει τεθεί ανοικτά, είναι το κατά πόσον μία συνέλευση έχει τη δυνατότητα να προσφέρει και να δώσει μόνιμες και αποτελεσματικές λύσεις για τον ευρύτερο κοινωνικό χώρο;

Η απάντηση και εδώ είναι αρνητική.

Επειδή, η σύσταση μιας λαϊκής συνέλευσης έχει πολιτική διάσταση. Είναι ξεκάθαρο πως αυτού του είδους ο σχηματισμός είναι ένα πολιτικό εργαλείο και μάλιστα με περιορισμένους ορίζοντες. Συνεπώς το συνολικό ζήτημα ανατίθεται σε πολλούς παρόμοιους σχηματισμούς. Σε κάθε περίπτωση, όμως, οι όποιες αποφάσεις που λαμβάνονται δεν μπορούν να υλοποιηθούν εάν δεν υπάρχει ένας θεσμός που θα τις προωθήσει και ένας μηχανισμός που θα τις θέσει σε εφαρμογή. Επομένως το πολιτικό εργαλείο (συνέλευση) είναι αναγκασμένο να βρίσκεται σε άμεση σύνδεση είτε απευθείας με τον κρατικό μηχανισμό μέσω αντιπροσώπων του, είτε πλαγίως μέσω κάποιου κόμματος.

Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο, τόσο η μεμονωμένη συνέλευση όσο και πολλές μαζί για να μπορέσουν να έχουν τόσο ορισμένα όσο και ευρύτερα αποτελέσματα πρέπει να συσταθούν σαν υποδομές. Κάθε υποδομή (ούσα στην ουσία μια μαζική δομή) για να μπορέσει να λειτουργήσει συνολικά χρειάζεται να ενταχθεί σε μία δομή. Αυτά είναι κάτι παραπάνω από αυτονόητα.

«Μα τι μας λες τώρα!», θα αντείπει ο καλόπιστος, αν όχι κακόβουλος. «Εδώ εμείς συζητάμε περισσότερα πράγματα και σχεδιάζουμε κινήσεις για ευρύτερα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα».

«Τότε», θα απαντήσουμε, «υπάρχει ένας μετασχηματισμός αυτής της συνέλευσης

αυτό που ονομάζεται λαϊκή συνέλευση.

Θα πρέπει να διευκρινιστεί πως για την καλύτερη κατανόηση του θέματος χρειάζεται να γίνει μια προσπάθεια ώστε να αναζητηθούν οι όροι που το αναδεικνύουν.

Είναι συνηθισμένο να καθιερώνεται ένα ζητούμενο μέσω της μυθολογίας, που συντηρείται σε σχέση με αυτό, προκειμένου να εδραιωθούν οι απαιτούμενες συνθήκες και να διαμορφωθούν ψευδείς συνειδήσεις στον κόσμο. Αυτές, είναι συνήθως διάφορα ιδεολογήματα που παγιώνουν στάσεις και συμπεριφορές για μεγάλα τμήματα του πληθυσμού -και για ευρύ χρονικό διάστημα-, με τρόπο που να συμβαδίζουν με τις επιθυμίες και τις προθέσεις των εξουσιαστών, αλλά και της κυριαρχίας ευρύτερα.

Από τη στιγμή, λοιπόν, που η καθιέρωση έχει επιτευχθεί, είναι πράγμα σπάνιο το να εκτεθεί μια πρόταση για επεξεργασία και συζήτηση, επειδή θεωρείται ως περιττή κίνηση.

Συνήθως αυτό που από ζητούμενο έχει μετατραπεί σε «δεδομένο», σερβίρεται μέσα σε συνθήκες όπου υπάρχει γενικώς «όρεξη», -η γνωστή ως έντονη κινητικότητα στον κοινωνικό χώρο που προέρχεται λόγω της διατάραξης (συνήθως προς το χειρότερο) των συνθηκών σκλαβιάς που υπάρχουν- επειδή τότε η διερεύνηση έρχεται σε δεύτερη μοίρα, αφού το «πρόχειρο φαγητό», (παρ' ότι η συνταγή του είναι παλιά) έρχεται να μπλοκάρει με άμεσο τρόπο αυτή την «όρεξη».

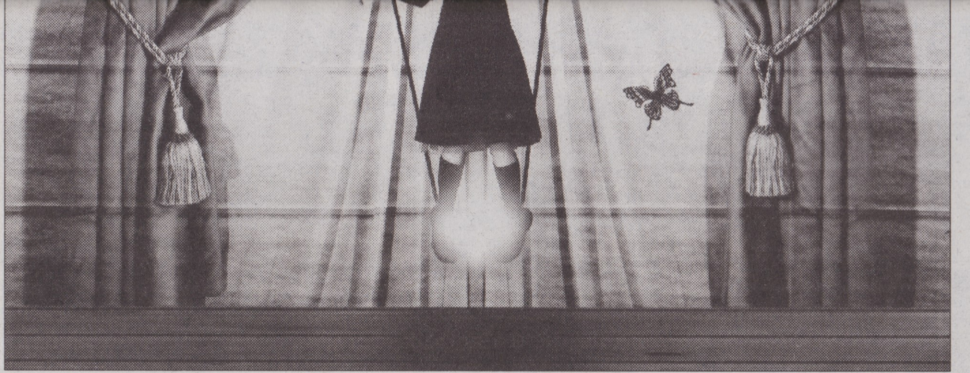
Όταν δεν ισχύει η έντονη κινητικότητα στον κοινωνικό χώρο τότε τα αποτελέσματα των προσπαθειών για λαϊκές συνελεύσεις είναι συνήθως πενιχρά. Είναι ενδεχόμενο σε εκείνες τις συνθήκες οι όποιας μορφής συνελεύσεις να είναι περιορισμένες και να αφορούν πολύ ειδικά θέματα.

Αυτά είναι που, σε γενικές γραμμές, ισχύουν ως προς την καθιέρωση και εφαρμογή της λαϊκής συνέλευσης.

Ερχόμαστε τώρα σε αυτό που είναι το επόμενο βήμα.

Ποιο ή ποια είναι αυτά τα μέσα ή οι συνθήκες, που θα μπορέσουν να «δέσουν» όσους έχουν αρχίσει να βλέπουν με διαφορετικό τρόπο και μάλιστα με όρους ανταγωνισμού το πολιτικό, ιδεολογικό, κοινωνικό και οικονομικό σύστημα που έχει επιβληθεί;

Το πρωταρχικό είναι το προτεινόμενο -και ήδη προβεβλημένο- να εμφανιστεί όσον το δυνατόν πιο «μαζικό», να δείξει ότι σκοπός του είναι να ενώσει γύρω από μια

είναι η μαζοποίηση προς μια ορισμένη κατεύθυνση.

Αυτή η μαζοποίηση επιτυγχάνεται και από το προμοτάρισμα που γίνεται από διάφορες πολιτικές συνιστώσες, οι οποίες αποσκοπούν σε συγκεκριμένα οφέλη, τα οποία προϋποθέτουν την παρουσία και συμμετοχή όσο γίνεται περισσότερων ατόμων.

Οι πολυπληθείς συνελεύσεις εννοείται πως δεν δημιουργούν, κατ' ανάγκην, δυνατότητες για ουσιαστικές κινήσεις των ανθρώπων, δηλαδή προς απελευθερωτικές κατευθύνσεις. Μπορούν κάλλιστα να διαμορφώσουν ένα κλίμα ομαδικής ψυχοθεραπείας και εκτόνωσης.

Ένα άλλο στοιχείο που χρησιμοποιείται είναι η επίπλαστη παρουσίαση του «νέου». Αυτό μπορεί να έχει σχέση με την ηλικία ή με το πολιτικό προσωπείο των ιδεών.

Βεβαίως, ούτε και σ' αυτή την περίπτωση εξετάζεται, η ουσία αφού το νεαρό της ηλικίας δεν προϋποθέτει κατ' ανάγκη και μια απελευθερωτική πρόταση ή απόψεις. Είναι ενδεχόμενο να εκφράζονται «εμπλουτισμένες» απόψεις σε σχέση με την κακή πορεία του συστήματος και των «διεφθαρμένων» διαχειριστών του, αλλά αυτός ο λόγος σημαίνει μια έντονη αμφισβήτηση και μια ανατρεπτική πρόθεση, πάντα μέσα στα πλαίσια του υπάρχοντος εξουσιαστικού περιβάλλοντος.

Το δικαίωμα λόγου παίρνει μια μυθική διάσταση και συνήθως γίνεται το επικάλυμμα με το οποίο σκεπάζεται η έλλειψη ουσιαστικών προοπτικών που να ξεπερνούν τα όρια του συστήματος. Το διαδικαστικό ζήτημα αποκτά και αυτό κεφαλαιώδη σημασία και χρησιμοποιείται για να εντάξει σε συγκεκριμένους κανόνες όσους προτίθενται να συμμετάσχουν στο συγκεκριμένο σχηματισμό.

Και μιας και αναφερθήκαμε στον όρο σχηματισμός, μπορούμε να έχουμε υπ' όψιν ότι μέσα σε μια συνέλευση, όπως για παράδειγμα στη συνέλευση

ενός σωματείου, που αφορά έναν συγκεκριμένο κλάδο, υπάρχουν τόσο ατομικές (με την έννοια της διαφορετικής θέσης μέσα στο σύστημα μισθωτής σκλαβιάς), όσο και ιδεολογικοπολιτικές διαφοροποιήσεις ανάμεσα στα μέλη του.

Αφού, λοιπόν, ισχύει κάτι τέτοιο σε ένα σωματείο, τότε μπορεί κάποιος εύκολα να αντιληφθεί τί περικλείει μια συνέλευση ανάλογη με αυτή του συντάγματος που ξεκίνησε το Μάρτιο του 2011.

Επειδή το υπό εξέταση θέμα έχει πολλές παραμέτρους, θα επισημάνουμε ορισμένα ακόμα χαρακτηριστικά που συνδέονται με αυτό όπως, για παράδειγμα, η διάρκεια που μπορεί να έχει.

Όπως κάθε σχηματισμός μπορεί να έχει μικρή ή μεγάλη διάρκεια. Το ίδιο ισχύει και για την κάθε συνέλευση. Μπορεί συνεπώς να διατηρηθεί για αρκετό χρονικό διάστημα και είτε να μετασχηματιστεί, είτε να πάψει να υπάρχει. Μπορεί, επίσης, να είναι πολύ μικρής διάρκειας.

Όλα πάντως εξαρτώνται από πολλούς παράγοντες ανάμεσα στους οποίους μπορούμε να διακρίνουμε τους εξής δύο:

α) Η προώθηση της «λύσης» κάποιου προβλήματος» και η ανάδειξη εναλλακτικών εκπροσώπων που θα προωθήσουν τις προτάσεις, άρα θα εμφανιστούν σαν ικανοί να διεκδικήσουν μια θεσμική θέση στο σύστημα.

β) Η εκτόνωση των ανταγωνιστικών προς την εξουσία διαθέσεων όσων συμμετέχουν σε αυτήν. Οι λόγοι της εκτόνωσης έχει ιδιαίτερη σημασία να διερευνώνται, επειδή σε τέτοιες καταστάσεις οι εμπειρίες αποτελούν πάντοτε μια σημαντική παρακαταθήκη για να αποφεύγονται οι επαναλήψεις.

Ο μετασχηματισμός μιας συνέλευσης έχει, επίσης, ιδιαίτερο ενδιαφέρον, δεδομένου πως αναδεικνύει σε κάθε περίπτωση το αν και κατά πόσο οι πολιτικές συνιστώ-

Η απάντηση και εδώ είναι αρνητική.

Επειδή, η σύσταση μιας λαϊκής συνέλευσης έχει πολιτική διάσταση. Είναι ξεκάθαρο πως αυτού του είδους ο σχηματισμός είναι ένα πολιτικό εργαλείο και μάλιστα με περιορισμένους ορίζοντες. Συνεπώς το συνολικό ζήτημα ανατίθεται σε πολλούς παρόμοιους σχηματισμούς. Σε κάθε περίπτωση, όμως, οι όποιες αποφάσεις που λαμβάνονται δεν μπορούν να υλοποιηθούν εάν δεν υπάρχει ένας θεσμός που θα τις προωθήσει και ένας μηχανισμός που θα τις θέσει σε εφαρμογή. Επομένως το πολιτικό εργαλείο (συνέλευση) είναι αναγκασμένο να βρίσκεται σε άμεση σύνδεση είτε απευθείας με τον κρατικό μηχανισμό μέσω αντιπροσώπων του, είτε πλαγίως μέσω κάποιου κόμματος.

Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο, τόσο η μεμονωμένη συνέλευση όσο και πολλές μαζί για να μπορέσουν να έχουν τόσο ορισμένα όσο και ευρύτερα αποτελέσματα πρέπει να συσταθούν σαν υποδομές. Κάθε υποδομή (ούσα στην ουσία μια μαζική δομή) για να μπορέσει να λειτουργήσει συνολικά χρειάζεται να ενταχθεί σε μία δομή. Αυτά είναι κάτι παραπάνω από αυτονόητα.

«Μα τι μας λες τώρα!», θα αντείπει ο καλόπιστος, αν όχι κακόβουλος. «Εδώ εμείς συζητάμε περισσότερα πράγματα και σχεδιάζουμε κινήσεις για ευρύτερα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα.

«Τότε», θα απαντήσουμε, «υπάρχει ένας μετασχηματισμός αυτής της συνέλευσης σε τμήμα ενός ιδεολογικοπολιτικού σχηματισμού, στον οποίο αναθέτει ήδη την εκπλήρωση των ευρύτερων ιδεολογικοπολιτικών προτάσεων που έχουν ζυμωθεί και ο όποιος ισχυρισμός, περί αδέσμευτου χαρακτήρα, αποτελεί φενάκη.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, μπορούμε να έχουμε υπ' όψη μας ότι μία (λαϊκή) συνέλευση είναι ένα εργαλείο για την άσκηση πολιτικής μέσα στον κοινωνικό χώρο. Κατασκευάζεται με σκοπό να εντάξει τον κόσμο σε συγκεκριμένες πολιτικές κατευθύνσεις χειραγωγώντας τις όποιες ανταγωνιστικές προς το κράτος διαθέσεις.

Επομένως είναι αναπόφευκτη η σύνδεση του με θεσμούς και μηχανισμούς της εξουσίας (κράτος, κόμματα) κάτι που γίνεται είτε ανοιχτά είτε με συγκαλυμμένο τρόπο. Είναι ή εμφανίζεται σαν ανομοιογενές σύνολο ατόμων με σκοπό να ενταχθεί σε μία πολιτική ομογενοποίηση, δρώντας σαν ένα χωνευτήρι όπου ετερόκλητες διαθέσεις

νηση.

Συνήθως αυτό που από ζητούμενο έχει μετατραπεί σε «δεδομένο», σερβίρεται μέσα σε συνθήκες όπου υπάρχει γενικώς «όρεξη», -η γνωστή ως έντονη κινητικότητα στον κοινωνικό χώρο που προέρχεται λόγω της διατάραξης (συνήθως προς το χειρότερο) των συνθηκών σκλαβιάς που υπάρχουν- επειδή τότε η διερεύνηση έρχεται σε δεύτερη μοίρα, αφού το «πρόχειρο φαγητό», (παρ' ότι η συνταγή του είναι παλιά) έρχεται να μπλοκάρει με άμεσο τρόπο αυτή την «όρεξη».

Όταν δεν ισχύει η έντονη κινητικότητα στον κοινωνικό χώρο τότε τα αποτελέσματα των προσπαθειών για λαϊκές συνελεύσεις είναι συνήθως πενιχρά. Είναι ενδεχόμενο σε εκείνες τις συνθήκες οι όποιας μορφής συνελεύσεις να είναι περιορισμένες και να αφορούν πολύ ειδικά θέματα.

Αυτά είναι που, σε γενικές γραμμές, ισχύουν ως προς την καθιέρωση και εφαρμογή της λαϊκής συνέλευσης.

Ερχόμαστε τώρα σε αυτό που είναι το επόμενο βήμα.

Ποιο ή ποια είναι αυτά τα μέσα ή οι συνθήκες, που θα μπορέσουν να «δέσουν» όσους έχουν αρχίσει να βλέπουν με διαφορετικό τρόπο και μάλιστα με όρους ανταγωνισμού το πολιτικό, ιδεολογικό, κοινωνικό και οικονομικό σύστημα που έχει επιβληθεί;

Το πρωταρχικό είναι το προτεινόμενο - και ήδη προβεβλημένο- να εμφανιστεί όσον το δυνατόν πιο «μαζικό», να δείξει ότι σκοπός του είναι να ενώσει γύρω από μια «ιδέα», μια αντίθεση ή από ένα σύνθημα και το κυριότερο να απευθύνεται στο συναίσθημα των ανθρώπων.

Ο «κοιμισμένος έλληνας» ή ο «καναπεδάκιας τηλεορασόπληκτος», είναι τα κατάλληλα κεντρίσματα που σε δεδομένη κατάσταση μπορούν να πιάσουν τόπο. Από την μια ο θιγμένος πατριωτισμός και από την άλλη ο εγωισμός και το φιλότιμο, γίνονται τα εργαλεία για την «αφύπνιση». Βέβαια η «αφύπνιση», όπως ξέρουμε υπάρχει. Άλλωστε είναι αμφίβολο το κατά πόσον θα είχε κάποιο στοιχειώδες αντίκρυσμα μια πρόταση για συγκρότηση λαϊκής συνέλευσης, όταν απουσίαζε αυτό που χαρακτηριστικά αναφέρεται ως κοινωνικός αναβρασμός. Επομένως, εκείνο που επιδιώκεται μετοχή όσο γίνεται περισσότερων ατόμων.

Οι πολυπληθείς συνελεύσεις εννοείται πως δεν δημιουργούν, κατ' ανάγκην, δυνατότητες για ουσιαστικές κινήσεις των ανθρώπων, δηλαδή προς απελευθερωτικές κατευθύνσεις. Μπορούν κάλλιστα να διαμορφώσουν ένα κλίμα ομαδικής ψυχοθεραπείας και εκτόνωσης.

Ένα άλλο στοιχείο που χρησιμοποιείται είναι η επίπλαστη παρουσίαση του «νέου». Αυτό μπορεί να έχει σχέση με την ηλικία ή με το πολιτικό προσωπείο των ιδεών.

Βεβαίως, ούτε και σ' αυτή την περίπτωση εξετάζεται, η ουσία αφού το νεαρό της ηλικίας δεν προϋποθέτει κατ' ανάγκη και μια απελευθερωτική πρόταση ή απόψεις. Είναι ενδεχόμενο να εκφράζονται «εμπλουτισμένες» απόψεις σε σχέση με την κακή πορεία του συστήματος και των «διεφθαρμένων» διαχειριστών του, αλλά αυτός ο λόγος σημαίνει μια έντονη αμφισβήτηση και μια ανατρεπτική πρόθεση, πάντα μέσα στα πλαίσια του υπάρχοντος εξουσιαστικού περιβάλλοντος.

Το δικαίωμα λόγου παίρνει μια μυθική διάσταση και συνήθως γίνεται το επικάλυμμα με το οποίο σκεπάζεται η έλλειψη ουσιαστικών προοπτικών που να ξεπερνούν τα όρια του συστήματος. Το διαδικαστικό ζήτημα αποκτά και αυτό κεφαλαιώδη σημασία και χρησιμοποιείται για να εντάξει σε συγκεκριμένους κανόνες όσους προτίθενται να συμμετάσχουν στο συγκεκριμένο σχηματισμό.

Και μιας και αναφερθήκαμε στον όρο σχηματισμός, μπορούμε να έχουμε υπ' όψη μας πως μια συνέλευση πληροί τις προϋποθέσεις ενός σχηματισμού, έχει δηλαδή μια διάταξη που συγκροτείται με έναν ορισμένο τρόπο, είναι μία συγκεκριμένη μορφή οργάνωσης.

Μπορεί ενδεχομένως να περιλαμβάνει και έναν αριθμό ατόμων, ο οποίος φαινομενικά βρίσκεται εκτός της διαδικασίας, αλλά αυτό δεν είναι πραγματικό επειδή ακόμα και ως θεατές την συναποδέχονται και την ενισχύουν τουλάχιστον με την παρουσία τους.

Είναι μία συνέλευση ένα ομοιογενές σύνολο ατόμων;

Η απάντηση είναι ξεκάθαρα αρνητική. Ακόμα και στην περίπτωση της συνέλευσης σωματείο, τότε μπορεί κάποιος εύκολα να αντιληφθεί τί περικλείει μια συνέλευση ανάλογη με αυτή του συντάγματος που ξεκίνησε το Μάρτιο του 2011.

Επειδή το υπό εξέταση θέμα έχει πολλές παραμέτρους, θα επισημάνουμε ορισμένα ακόμα χαρακτηριστικά που συνδέονται με αυτό όπως, για παράδειγμα, η διάρκεια που μπορεί να έχει.

Όπως κάθε σχηματισμός μπορεί να έχει μικρή ή μεγάλη διάρκεια. Το ίδιο ισχύει και για την κάθε συνέλευση. Μπορεί συνεπώς να διατηρηθεί για αρκετό χρονικό διάστημα και είτε να μετασχηματιστεί, είτε να πάψει να υπάρχει. Μπορεί, επίσης, να είναι πολύ μικρής διάρκειας.

Όλα πάντως εξαρτώνται από πολλούς παράγοντες ανάμεσα στους οποίους μπορούμε να διακρίνουμε τους εξής δύο:

α) Η προώθηση της «λύσης» κάποιου προβλήματος» και η ανάδειξη εναλλακτικών εκπροσώπων που θα προωθήσουν τις προτάσεις, άρα θα εμφανιστούν σαν ικανοί να διεκδικήσουν μια θεσμική θέση στο σύστημα.

β) Η εκτόνωση των ανταγωνιστικών προς την εξουσία διαθέσεων όσων συμμετέχουν σε αυτήν. Οι λόγοι της εκτόνωσης έχει ιδιαίτερη σημασία να διερευνώνται, επειδή σε τέτοιες καταστάσεις οι εμπειρίες αποτελούν πάντοτε μια σημαντική παρακαταθήκη για να αποφεύγονται οι επαναλήψεις.

Ο μετασχηματισμός μιας συνέλευσης έχει, επίσης, ιδιαίτερο ενδιαφέρον, δεδομένου πως αναδεικνύει σε κάθε περίπτωση το αν και κατά πόσο οι πολιτικές συνιστώσες που έχουν βρεθεί σ' αυτήν έχουν πετύχει μια «αναβάθμιση» της και σε ποιο βαθμό. Αυτό γίνεται εμφανές με την κατοχύρωση της πολιτικής γραμμής η οποία, εν τέλει, έχει υπερισχύσει ή έχει προέλθει σαν αποτέλεσμα συγκλίσεων διαφορετικών γραμμών. Αυτό είναι ενδεικτικό της κατεύθυνσης που είχε ο πολιτικός εσμός που την αποτελεί.

Είναι απαραίτητο να γίνει μια τέτοια διερεύνηση επειδή κατά κανόνα κανένας τέτοιος σχηματισμός (συνέλευση) δεν είναι πραγματικά αδέσμευτος ή ακόμα κι αν ξεκινήσει με τέτοιες προθέσεις, είναι αμφίβολο αν θα μπορέσει να αντιμετωπίσει την πολλαπλή εισβολή των ιδεολογικοπολιτικών τόσο ορισμένα όσο και ευρύτερα αποτελέσματα πρέπει να συσταθούν σαν υποδομές. Κάθε υποδομή (ούσα στην ουσία μια μαζική δομή) για να μπορέσει να λειτουργήσει συνολικά χρειάζεται να ενταχθεί σε μία δομή. Αυτά είναι κάτι παραπάνω από αυτονόητα.

«Μα τι μας λες τώρα!», θα αντείπει ο καλόπιστος, αν όχι κακόβουλος. «Εδώ εμείς συζητάμε περισσότερα πράγματα και σχεδιάζουμε κινήσεις για ευρύτερα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα».

«Τότε», θα απαντήσουμε, «υπάρχει ένας μετασχηματισμός αυτής της συνέλευσης σε τμήμα ενός ιδεολογικοπολιτικού σχηματισμού, στον οποίο αναθέτει ήδη την εκπλήρωση των ευρύτερων ιδεολογικοπολιτικών προτάσεων που έχουν ζυμωθεί και ο όποιος ισχυρισμός, περί αδέσμευτου χαρακτήρα, αποτελεί φενάκη.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, μπορούμε να έχουμε υπ' όψη μας ότι μία (λαϊκή) συνέλευση είναι ένα εργαλείο για την άσκηση πολιτικής μέσα στον κοινωνικό χώρο. Κατασκευάζεται με σκοπό να εντάξει τον κόσμο σε συγκεκριμένες πολιτικές κατευθύνσεις χειραγωγώντας τις όποιες ανταγωνιστικές προς το κράτος διαθέσεις.

Επομένως είναι αναπόφευκτη η σύνδεσή του με θεσμούς και μηχανισμούς της εξουσίας (κράτος, κόμματα) κάτι που γίνεται είτε ανοιχτά είτε με συγκαλυμμένο τρόπο. Είναι ή εμφανίζεται σαν ανομοιογενές σύνολο ατόμων με σκοπό να ενταχθεί σε μία πολιτική ομογενοποίηση, δρώντας σαν ένα χωνευτήρι όπου ετερόκλητες διαθέσεις και καταστάσεις καλούνται να υπηρετήσουν πολιτικές σκοπιμότητες και κατευθύνσεις. Είναι ένας οργανωμένος σχηματισμό,ς που έχει περιορισμένο ορίζοντα δράσης, ενώ η διάρκεια ζωής του εξαρτάται από διάφορους παράγοντες.

Έχοντας μέχρι εδώ περιγράψει κάποια από τα στοιχεία που συνθέτουν ή συνδέουν μια (λαϊκή) συνέλευση με πολιτικές επιδιώξεις, μπορούμε να δούμε τη σχέση που έχει με την κοινωνία και την αναρχική δράση.

Συσπείρωση Αναρχικών

Το β΄ μέρος στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Μια έκρηξη από το παρελθόν: η ζωή και τα γραπτά του Αλεξάντερ Μπέρκμαν

«Αν ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός, τότε ο Μπέρκμαν αξίζει την προσοχή μας επειδή αγωνίστηκε μια ζωή για να το κάνει πραγματικότητα».

«Ο Αλεξάντερ Μπέρκμαν είναι ένας από τους χαμένους ήρωες του Αμερικανικού ριζοσπαστισμού» - Howard Zinn

Ο Αλεξάντερ Μπέρκμαν (1870-1936) ήταν ένας αναρχικός, συγγραφέας, και πολλά άλλα πράγματα παράλληλα: δολοφόνος (αποτυχημένος), φυλακισμένος, αγκιτάτορας, εκδότης, δάσκαλος, πρόσφυγας. Συνέγραψε πολλά έργα για την επανάσταση και τον ταξικό αγώνα όχι σαν περαστικός και θεωρητικός αλλά ως ενεργά συμμετέχων στο κίνημα για την κοινωνική αλλαγή. Ο Μπέρκμαν είναι πιο γνωστός σαν εραστής και σύντροφος της Έμμα Γκόλντμαν και το έργο της «Ζώντας τη ζωή μου» (Living my life) ήταν αναμφισβήτητα η καλύτερη μελέτη για τη ζωή του. Ενώ δεν υπάρχει ακόμα εμπεριστατωμένη βιογραφία του Μπέρκμαν, το 1992 εμφανίστηκε το «Η ζωή ενός αναρχικού: Ο αναγνώστης του Αλεξάντερ Μπέρκμαν». Το 2006 θα γίνει μια νέα έκδοση.

Ο Μπέρκμαν συνδύαζε τη συγγραφή και το ριζοσπαστισμό από νωρίς: τιμωρήθηκε στο σχολείο στην Αυτοκρατορική Ρωσία για μια εργασία με τίτλο «Δεν Υπάρχει Θεός», όταν ήταν δώδεκα χρονών. Αφού μετανάστευσε στην Αμερική το 1888 μπήκε στο αναρχικό κίνημα, που τότε επεκτεινόταν, στην αυγή της Τραγωδίας του Χέυμαρκετ και τη δικαστική θανάτωση των τεσσάρων αναρχικών του Σικάγο.

Ο Μπέρκμαν είχε και αυτός την ίδια τύχη. Μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο, οι ΗΠΑ συνταράχθηκαν από μια σει-

«Μητέρα Γη» (Mother Earth) και μετέπειτα την δικής του επαναστατικής εφημερίδας «Η Έκρηξη» (The Blast 1916-1917). «Η Έκρηξη» ενθάρρυνε τόσο τους εργατικούς αγώνες ενάντια στον καπιταλισμό όσο και την αλληλεγγύη απέναντι στην ανερχόμενη καταστολή. Στον Μπέρκμαν και στην εφημερίδα αυτή οφείλεται κατά κύριο λόγο η αποτροπή την εκτέλεσης του Tom Mooney και του Warren Billings, μαχητών εργατών, που κατηγορήθηκαν για την βομβιστική επίθεση την ημέρα του San Francisco Preparedness Day στις 22 Ιουλίου 1916.

Η αντίθεση στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο κόστισε τόσο στην Γκόλντμαν όσο και στον Μπέρκμαν δεκαοκτώ μήνες φυλάκισης και απέλαση στη Ρωσία κατά την μετα-πολεμική καταστολή των «επιδρομών Palmer» και

νήσει το αναρχικό κίνημα με νέα προπαγάνδα και να επαναπροσδιορίσει τις ιδέες του στο φως της αποτυχίας της Ρωσικής επανάστασης να δημιουργήσει μια νέα κοινωνία. Το «Τώρα και Μετά: το Αλφαβητάρι του Κομμουνιστικού Αναρχισμού» πρωτοδημοσιεύτηκε το 1929 και είχε αρκετές αναδημοσιεύσεις, μετατιτλισμούς, και περικοπές μέχρι την επιστροφή του ως «Τι είναι ο αναρχισμός» το 2003. Όπως η δουλειά του Ερρίκο Μαλατέστα, τον ίδιο καιρό, αντιπροσωπεύει μια αποφασιστικότητα να σπρώξει την αναρχική θεωρία μακριά από τις εύκολες απαντήσεις προς μια πρακτική αλλά και με αρχές εναγκαλισμού με τον κόσμο όπως είναι. Αντιπροσωπεύει επίσης μια επιβεβαίωση του αναρχικού ιδεώδους της ελευθερίας καθώς η λατρεία

«Αν ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός, τότε ο Μπέρκμαν αξίζει την προσοχή μας επειδή αγωνίστηκε μια ζωή για να το κάνει πραγματικότητα».

«Ο Αλεξάντερ Μπέρκμαν είναι ένας από τους χαμένους ήρωες του Αμερικανικού ριζοσπαστισμού» - Howard Zinn

Ο Αλεξάντερ Μπέρκμαν (1870-1936) ήταν ένας αναρχικός, συγγραφέας, και πολλά άλλα πράγματα παράλληλα: δολοφόνος (αποτυχημένος), φυλακισμένος, αγκιτάτορας, εκδότης, δάσκαλος, πρόσφυγας. Συνέγραψε πολλά έργα για την επανάσταση και τον ταξικό αγώνα όχι σαν περαστικός και θεωρητικός αλλά ως ενεργά συμμετέχων στο κίνημα για την κοινωνική αλλαγή. Ο Μπέρκμαν είναι πιο γνωστός σαν εραστής και σύντροφος της Έμμα Γκόλντμαν και το έργο της «Ζώντας τη ζωή μου» (Living my life) ήταν αναμφισβήτητα η καλύτερη μελέτη για τη ζωή του. Ενώ δεν υπάρχει ακόμα εμπεριστατωμένη βιογραφία του Μπέρκμαν, το 1992 εμφανίστηκε το «Η ζωή ενός αναρχικού: Ο αναγνώστης του Αλεξάντερ Μπέρκμαν». Το 2006 θα γίνει μια νέα έκδοση.

Ο Μπέρκμαν συνδύαζε τη συγγραφή και το ριζοσπαστισμό από νωρίς: τιμωρήθηκε στο σχολείο στην Αυτοκρατορική Ρωσία για μια εργασία με τίτλο «Δεν Υπάρχει Θεός», όταν ήταν δώδεκα χρονών. Αφού μετανάστευσε στην Αμερική το 1888 μπήκε στο αναρχικό κίνημα, που τότε επεκτεινόταν, στην αυγή της Τραγωδίας του Χέυμαρκετ και τη δικαστική θανάτωση των τεσσάρων αναρχικών του Σικάγο.

Ο Μπέρκμαν είχε και αυτός την ίδια τύχη. Μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο, οι ΗΠΑ συνταράχθηκαν από μια σειρά βίαιων απεργιών και εργατικών διενέξεων καθώς η μισθωτή σκλαβιά επιβλήθηκε, αλλά και αμφισβητήθηκε. Στις 23 Ιουλίου ο Μπέρκμαν αποπειράθηκε να δολοφονήσει τον Henry Clay Frick, διευθυντή της εταιρίας χάλυβα Carnegie, στην Πενσυλβανία, σε αντίποινα για την προηγούμενη δολοφονία απεργών εργατών. Όντας πλήρως προετοιμασμένος να θυσιάσει την ίδια του τη ζωή (κατά τη Ρωσική λαϊκιστική παράδοση), παρ' όλα αυτά κάθισε δεκατέσσερα χρόνια στη φυλακή.

Φυλακίστηκε από την ηλικία των 21 έως τα 35, αλλά δεν έχασε ούτε την ακεραιότητά του, ούτε τις επαναστατικές του πεποιθήσεις. Αν και υπέφερε από κατάθλιψη την οποία ποτέ δεν ξεπέρασε, ξεπρόβαλλε με ένα πιο ώριμο αίσθημα για την ανθρωπότητα και μια εκτίμηση της μεγάλης σημασίας της επαναστατικής δουλειάς. Τα *«Απομνημονεύματα από τη Φυλακή ενός Αναρχικού»* είναι μια *κλασική* δουλειά τόσο λογοτεχνίας της φυλακής όσο και μιας βαθύτατα ειλικρινούς

«Μητέρα Γη» (Mother Earth) και μετέπειτα την δικής του επαναστατικής εφημερίδας «Η Έκρηξη» (The Blast 1916-1917). «Η Έκρηξη» ενθάρρυνε τόσο τους εργατικούς αγώνες ενάντια στον καπιταλισμό όσο και την αλληλεγγύη απέναντι στην ανερχόμενη καταστολή. Στον Μπέρκμαν και στην εφημερίδα αυτή οφείλεται κατά κύριο λόγο η αποτροπή την εκτέλεσης του Tom Mooney και του Warren Billings, μαχητών εργατών, που κατηγορήθηκαν για την βομβιστική επίθεση την ημέρα του San Francisco Preparedness Day στις 22 Ιουλίου 1916.

Η αντίθεση στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο κόστισε τόσο στην Γκόλντμαν όσο και στον Μπέρκμαν δεκαοκτώ μήνες φυλάκισης και απέλαση στη Ρωσία κατά την μετα-πολεμική καταστολή των «επιδρομών Palmer» και του «κόκκινου τρόμου». Ενθουσιασμένος από την επανάσταση στην πατρίδα του, ο Μπέρκμαν αρχικά ετοιμάστηκε να δεχτεί την μπολσεβίκικη αξίωση να αντιπροσωπεύσει τη λαϊκή βούληση για απελευθέρωση. Τελικά οδηγήθηκε σε διαφωνία λόγω της αυξανόμενης καταστολής -τόσο των μη- μπολσεβίκων επαναστατών όσο των αναρχικών και της λαϊκής συμμετοχής, καθώς τα σοβιέτ μετατράπηκαν από όργανα λαϊκού ελέγχου σε εφαρμοστές της μπολσεβίκικης διοίκησης. Η τελική ρήξη ήρθε με τη σφαγή που διέπραξαν οι Μπολσεβίκοι ενάντια στους επαναστάτες ναύτες της βάσης της Κρονστάνδης, που εξεγέρθηκαν ενάντια στο μονοκομματικό κράτος το 1921.

Αφού έφυγαν από τη Ρωσία, τόσο ο Μπέρκμαν όσο και η Γκόλντμαν βρέθηκαν όχι μόνο στην εξορία αλλά και απομονωμένοι από το σωρό των προοδευτικών και αριστεριστών που δε μπορούσαν να διακρίνουν το Κομμουνιστικό Κόμμα από την επανάσταση. Από το Βερολίνο το 1922 ο Μπέρκμαν εξέδωσε τρία φυλλάδια

νήσει το αναρχικό κίνημα με νέα προπαγάνδα και να επαναπροσδιορίσει τις ιδέες του στο φως της αποτυχίας της Ρωσικής επανάστασης να δημιουργήσει μια νέα κοινωνία. Το «Τώρα και Μετά: το Αλφαβητάρι του Κομμουνιστικού Αναρχισμού» πρωτοδημοσιεύτηκε το 1929 και είχε αρκετές αναδημοσιεύσεις, μετατιτλισμούς, και περικοπές μέχρι την επιστροφή του ως «Τι είναι ο αναρχισμός» το 2003. Όπως η δουλειά του Ερρίκο Μαλατέστα, τον ίδιο καιρό, αντιπροσωπεύει μια αποφασιστικότητα να σπρώξει την αναρχική θεωρία μακριά από τις εύκολες απαντήσεις προς μια πρακτική αλλά και με αρχές εναγκαλισμού με τον κόσμο όπως είναι. Αντιπροσωπεύει επίσης μια επιβεβαίωση του αναρχικού ιδεώδους της ελευθερίας καθώς η λατρεία του κράτους φτάνει στο ισχυρότερο σημείο της.

Το **«Τώρα και Μετά»** (**Now and after**) ήταν το τελευταίο βιβλίο του Μπέρκμαν και η πολιτική του διαθήκη. Αλλά το ακολούθησε ένα μεγαλύτερο επίτευγμα. Από το 1928 ο Μπέρκμαν βοήθησε και ενθάρρυνε την Έμμα Γκόλντμαν να γράψει το «Ζώντας τη Ζωή Μου». Δεν θα απολάμβανε ο καθένας να επιμεληθεί την αυτοβιογραφία της πρώην ερωμένης του, αλλά ο Μπέρκμαν το έκανε αυτό με χαρά, αφού η Γκόλντμαν ήταν η στενότερη σύντροφός του. Όχι ότι είχαν ταυτόσημες ιδέες και στάσεις. Δεν είχε την ίδια επιθυμία όπως αυτή να επιστρέψει στην Αμερική, ούτε τόσο μεγάλη πίστη στην ιντελιγκέντσια για τον αγώνα για ελευθερία. Αλλά ήταν στο πλευρό της για μεγάλο διάστημα: από τις πρώτες μέρες στη Νέα Υόρκη, από το «Μητέρα Γη» στην απέλαση, από την επαναστατική Ρωσία στην εξορία στη Γαλλία. Η φιλία του, η εμπειρία και οι ικανότητές του ως εκδότη σήμαιναν ότι δεν υπήρχε κανείς πιο κατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά. Δεν ήταν μια εύκολη διαδι-

πάρχει ακόμα εμπεριστατωμένη βιογραφία του Μπέρκμαν, το 1992 εμφανίστηκε το «Η ζωή ενός αναρχικού: Ο αναγνώστης του Αλεξάντερ Μπέρκμαν». Το 2006 θα γίνει μια νέα έκδοση.

Ο Μπέρκμαν συνδύαζε τη συγγραφή και το ριζοσπαστισμό από νωρίς: τιμωρήθηκε στο σχολείο στην Αυτοκρατορική Ρωσία για μια εργασία με τίτλο «Δεν Υπάρχει Θεός», όταν ήταν δώδεκα χρονών. Αφού μετανάστευσε στην Αμερική το 1888 μπήκε στο αναρχικό κίνημα, που τότε επεκτεινόταν, στην αυγή της Τραγωδίας του Χέυμαρκετ και τη δικαστική θανάτωση των τεσσάρων αναρχικών του Σικάγο.

Ο Μπέρκμαν είχε και αυτός την ίδια τύχη. Μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο, οι ΗΠΑ συνταράχθηκαν από μια σειρά βίαιων απεργιών και εργατικών διενέξεων καθώς η μισθωτή σκλαβιά επιβλήθηκε, αλλά και αμφισβητήθηκε. Στις 23 Ιουλίου ο Μπέρκμαν αποπειράθηκε να δολοφονήσει τον Henry Clay Frick, διευθυντή της εταιρίας χάλυβα Carnegie, στην Πενσυλβανία, σε αντίποινα για την προηγούμενη δολοφονία απεργών εργατών. Όντας πλήρως προετοιμασμένος να θυσιάσει την ίδια του τη ζωή (κατά τη Ρωσική λαϊκιστική παράδοση), παρ' όλα αυτά κάθισε δεκατέσσερα χρόνια στη φυλακή.

Φυλακίστηκε από την ηλικία των 21 έως τα 35, αλλά δεν έχασε ούτε την ακεραιότητά του, ούτε τις επαναστατικές του πεποιθήσεις. Αν και υπέφερε από κατάθλιψη την οποία ποτέ δεν ξεπέρασε, ξεπρόβαλλε με ένα πιο ώριμο αίσθημα για την ανθρωπότητα και μια εκτίμηση της μεγάλης σημασίας της επαναστατικής δουλειάς. Τα *«Απομνημονεύματα από τη Φυλακή ενός Αναρχικού»* είναι μια *κλασική* δουλειά τόσο λογοτεχνίας της φυλακής όσο και μιας βαθύτατα ειλικρινούς αυτοβιογραφίας.

Με την απελευθέρωσή του, έχοντας αναπτύξει την ικανότητά του στο γράψιμο και τα παράνομα κείμενα από τις φυλακές, ο Μπέρκμαν, συνέχισε να γράφει και να επιμελείται κείμενα και εκδόσεις. Αλλά αυτό δεν ήταν υποχώρηση από την εξέγερση. Ο Μπέρκμαν βρήκε τη μεγαλύτερη ανακούφιση από την απόγνωση συμμετέχοντας ξανά στο αναρχικό κίνημα. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Αμερική ήταν από τις καθοδηγητικές δυνάμεις του εκεί αναρχικού κινήματος. Στη βιογραφική του περιγραφή ο Πωλ Άβριτς τού καταλογίζει *«οργανωτικές ικανότητες, καθαρό μυαλό, και αυτοθυσία»* (από το Paul Avrich, «Alexander Berkman: A Biographical Sketch» στο **Anarchist Portraits**, σ. 201).[1]

Αυτές τις ικανότητες τις ανέπτυξε σαν εκδότης της περίφημης αναρχικής εφημερίδας της Γκόλντμαν «Μητέρα Γη» (Mother Earth) και μετέπειτα την δική του επαναστατικής εφημερίδας «Η Έκρηξη» (The Blast 1916-1917). «Η Έκρηξη» ενθάρρυνε τόσο τους εργατικούς αγώνες ενάντια στον καπιταλισμό όσο και την αλληλεγγύη απέναντι στην ανερχόμενη καταστολή. Στον Μπέρκμαν και στην εφημερίδα αυτή οφείλεται κατά κύριο λόγο η αποτροπή την εκτέλεσης του Tom Mooney και του Warren Billings, μαχητών εργατών, που κατηγορήθηκαν για την βομβιστική επίθεση την ημέρα του San Francisco Preparedness Day στις 22 Ιουλίου 1916.

Η αντίθεση στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο κόστισε τόσο στην Γκόλντμαν όσο και στον Μπέρκμαν δεκαοκτώ μήνες φυλάκισης και απέλαση στη Ρωσία κατά την μετα-πολεμική καταστολή των «επιδρομών Palmer» και του «κόκκινου τρόμου». Ενθουσιασμένος από την επανάσταση στην πατρίδα του, ο Μπέρκμαν αρχικά ετοιμάστηκε να δεχτεί την μπολσεβίκικη αξίωση να αντιπροσωπεύσει τη λαϊκή βούληση για απελευθέρωση. Τελικά οδηγήθηκε σε διαφωνία λόγω της αυξανόμενης καταστολής -τόσο των μη- μπολσεβίκων επαναστατών όπως των αναρχικών και της λαϊκής συμμετοχής, καθώς τα σοβιέτ μετατράπηκαν από όργανα λαϊκού ελέγχου σε εφαρμοστές της μπολσεβίκικης διοίκησης. Η τελική ρήξη ήρθε με τη σφαγή που διέπραξαν οι Μπολσεβίκοι ενάντια στους επαναστάτες ναύτες της βάσης της Κρονστάνδης, που εξεγέρθηκαν ενάντια στο μονοκομματικό κράτος το 1921.

Αφού έφυγαν από τη Ρωσία, τόσο ο Μπέρκμαν όσο και η Γκόλντμαν βρέθηκαν όχι μόνο στην εξορία αλλά και απομονωμένοι από το σωρό των προοδευτικών και αριστεριστών που δε μπορούσαν να διακρίνουν το Κομμουνιστικό Κόμμα από την επανάσταση. Από το Βερολίνο το 1922 ο Μπέρκμαν εξέδωσε τρία φυλλάδια που επιτίθονταν στη Μπολσεβίκικη κατάληψη της εξουσίας και την παρεκτροπή από την επανάσταση με την ανάπτυξη της δικής τους εξουσίας. Τα «Η Ρωσική Επανάσταση και το Κομμουνιστικό Κόμμα» (μεταφρασμένο από το Μπέρκμαν), το «Η Εξέγερση της Κρονστάνδης» και το «Η Ρωσική Τραγωδία» έχουν εκδοθεί συλλογικά υπό τον τίτλο του τελευταίου. Το 1925 δημοσιεύτηκε το βιβλίο «Ο Μπολσεβίκικος Μύθος», βασισμένο στο ημερολόγιό του τα δύο χρόνια της παραμονής του στη Ρωσία.

Από το 1925 ο Μπέρκμαν έζησε στη Γαλλία. Η πείνα τον απειλούσε, το ενδεχόμενο της απέλασης και η κατάθλιψη επίσης. Υπό αυτές τις συνθήκες, και αποκλεισμένος από τον πολιτικό ακτιβισμό, άρχισε να δουλεύει για μια λαϊκή επεξήγηση των αρχών και σκοπών του αναρχισμού. Ανέλαβε την πρόκληση να αναζωογονήσει το αναρχικό κίνημα με νέα προοπτική και να επαναπροσδιορίσει τις ιδέες του στο φως της αποτυχίας της Ρωσικής επανάστασης να δημιουργήσει μια νέα κοινωνία. Το «Τώρα και Μετά: το Αλφαβητάρι του Κομμουνιστικού Αναρχισμού» πρωτοδημοσιεύτηκε το 1929 και είχε αρκετές αναδημοσιεύσεις, μετατιτλισμούς, και περικοπές μέχρι την επιστροφή του ως «Τι είναι ο αναρχισμός» το 2003. Όπως η δουλειά του Ερρίκο Μαλατέστα, τον ίδιο καιρό, αντιπροσωπεύει μια αποφασιστικότητα να σπρώξει την αναρχική θεωρία μακριά από τις εύκολες απαντήσεις προς μια πρακτική αλλά και με αρχές εναγκαλισμού με τον κόσμο όπως είναι. Αντιπροσωπεύει επίσης μια επιβεβαίωση του αναρχικού ιδεώδους της ελευθερίας καθώς η λατρεία του κράτους φτάνει στο ισχυρότερο σημείο της.

Το **«Τώρα και Μετά»** (**Now and after**) ήταν το τελευταίο βιβλίο του Μπέρκμαν και η πολιτική του διαθήκη. Αλλά το ακολούθησε ένα μεγαλύτερο επίτευγμα. Από το 1928 ο Μπέρκμαν βοήθησε και ενθάρρυνε την Έμμα Γκόλντμαν να γράψει το «Ζώντας τη Ζωή Μου». Δεν θα απολάμβανε ο καθένας να επιμεληθεί την αυτοβιογραφία της πρώην ερωμένης του, αλλά ο Μπέρκμαν το έκανε αυτό με χαρά, αφού η Γκόλντμαν ήταν η στενότερη σύντροφός του. Όχι ότι είχαν ταυτόσημες ιδέες και στάσεις. Δεν είχε την ίδια επιθυμία όπως αυτή να επιστρέψει στην Αμερική, ούτε τόσο μεγάλη πίστη στην ιντελιγκέντσια για τον αγώνα για ελευθερία. Αλλά ήταν στο πλευρό της για μεγάλο διάστημα: από τις πρώτες μέρες στη Νέα Υόρκη, από το «Μητέρα Γη» στην απέλαση, από την επαναστατική Ρωσία στην εξορία στη Γαλλία. Η φιλία του, η εμπειρία και οι ικανότητές του ως εκδότη σήμαιναν ότι δεν υπήρχε κανείς πιο κατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά. Δεν ήταν μια εύκολη διαδικασία, αλλά όπως σημειώνει ο Richard Drinnon στο «**Εξεγερμένοι στον Παράδεισο**» (**Rebel in Paradise**): *«αν και η σύγκρουση ήταν σκληρή και για τους δύο εκείνο τον καιρό, το τελικό αποτέλεσμα ήταν μια σημαντική συνεργασία»*[2].

Μετά από χρόνια φτώχειας, καταπονημένος από τις αρρώστιες και απρόθυμος να ζήσει με φιλανθρωπικές πηγές, ο Μπέρκμαν αυτοκτόνησε στις 28 Ιουνίου 1936. Είχε γράψει προηγουμένως ένα αποχαιρετιστήριο γράμμα για κάθε περίπτωση, πριν από μια εγχείρηση, που συνοψίζει τη στάση του: *«Έχω ζήσει τη ζωή μου και πιστεύω αληθινά ότι όταν κάποιος δεν έχει την υγεία του ή τα μέσα και δε μπορεί να δουλέψει για τις ιδέες του, είναι καιρός να ξεκαθαρίσει»*[3]. Μέσα σε λιγότερο από ένα μήνα μετά το θάνατό του, σε απάντηση προς ένα στρατιωτικό πραξικόπημα, Ισπανοί αναρχικοί

και εργάτες εξαπέλυσαν μια κοινωνική επανάσταση που παραμένει ένα από τα καλύτερα παραδείγματα του αναρχισμού στην πράξη.

Ο Μπέρκμαν ήταν ένας πηγαία εξεγερμένος και δεν ήθελε τίποτα περισσότερο από το να είναι στην καρδιά του αγώνα. Πάντως, συχνά κατέληγε στο σημείο που η πένα ήταν το μόνο διαθέσιμο όπλο. Μέσα από τη δεκατετράχρονη φυλάκισή του βγήκε το «Απομνημονεύματα ενός αναρχικού». Στη δεκαετία του 1920 ο Μπέρκμαν ξεκίνησε μια καινούργια μάχη ιδεών ενάντια στην υποτιθέμενη επιτυχία του Μπολσεβικισμού. Ακόμα και πριν οι εκτελέσεις και η καταστολή γίνουν καθεστώς μέσα στο Κόμμα, το κίνημα της λαϊκής απελευθέρωσης του 1917 είχε υποταχθεί στις ανάγκες της νέας άρχουσας τάξης με ακριβώς τις ίδιες μεθόδους. Ο Μπέρκμαν δούλεψε πολύ και σκληρά τόσο για να προσφέρει πρακτική υποστήριξη στα αναρχικά και σοσιαλιστικά θύματα αυτής της καταστολής, όσο και για να καταστρέψει το μύθο ότι αυτή η υποταγή ήταν επαναστατική.

Ο Μπέρκμαν αναμένει ακόμα για το βιογράφο του, αλλά τα γραπτά του βρίθουν από επίγνωση γι' αυτούς που θέλουν ν' αλλάξουν τον κόσμο όπως και γι' αυτούς που θέλουν να τον κατανοήσουν. Έχουν ακόμα κάτι να πουν για τη φύση της τυραννίας, την αντιπολίτευση και την επανάσταση, και για τον τρόπο με τον οποίο αλληλεπιδρούν οι αρχές και οι πραγματικότητες. Αν ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός, τότε ο Μπέρκμαν αξίζει την προσοχή μας επειδή αγωνίστηκε μια ζωή για να το κάνει πραγματικότητα.

Σημειώσεις

1. Paul Avrich, «Alexander Berkman: A Biographical Sketch» στο Anarchist Portraits, σ.201
2. Richard Drinnon, **Rebel in Paradise**, σ.268
3. Richard Drinnon, **Rebel in Paradise**, σ.299

Βλέπε επίσης:

The Blast, AK Press, 2005.
Life of an Anarchist, The Alexander Berkman Reader.
Prison Memoirs of an Anarchist, The New York Review of Books.
What is Anarchism?, AK Press, 2003.

ζωσαν το μυαλό μου καθώς η μηχανή επιτάχυνε προς το αρχηγείο του μεγάλου άνδρα της Ρωσίας. Με μια φοβερή ανακούφιση ξεπηδούν οι εμπειρίες στη χώρα της Επανάστασης: Είδα πολλά που ήταν λάθος και κακά, την επικίνδυνη τάση προς τη γραφειοκρατία, την ανισότητα και την αδικία. Αλλά η Ρωσία -είμαι πεπεισμένος- θα υπερπηδούσε αυτά τα κακά με την επιστροφή μιας πιο φυσιολογικής ζωής, αν οι Σύμμαχοι σταματούσαν την παρέμβασή τους και ήραν τον αποκλεισμό. Το σημαντικό είναι ότι η Επανάσταση δεν ήταν μόνο πολιτική, αλλά βαθιά κοινωνική και οικονομική. Κάποια ιδιωτική ιδιοκτησία υπάρχει ακόμα, είναι αλήθεια, αλλά ή έκτασή της είναι ασήμαντη. Σαν σύστημα, ο Καπιταλισμός έχει ξεριζωθεί -αυτή είναι η μεγάλη επίτευξη της Επανάστασης. Αλλά η Ρωσία πρέπει να μάθει να δουλεύει, να εφαρμόζει, να είναι αποτελεσματική. Δεν πρέπει να περιμένει κάποια θαυματουργή βοήθεια απ' έξω, για επανάσταση στη Δύση: με τη δικιά της δύναμη πρέπει να οργανώσει τους πόρους της, να αυξήσει την παραγωγή, και να ικανοποιήσει τις βασικές ανάγκες του λαού της. Πάνω απ' όλα, η ευκαιρία για εφαρμογή της λαϊκής πρωτοβουλίας και δημιουργικότητας θα είναι ζωτικά τονωτική.

Ο Λένιν με χαιρέτησε θερμά. Είναι κάτω από το μέσο ύψος και φαλακρός, τα στενά μπλε του μάτια έχουν μια σταθερή ματιά, ένα πονηρό παιχνίδισμα στις γωνίες τους. Τυπικά ο Μεγάλος Ρώσος στην εμφάνιση, μιλάει με μια παράξενη, σχεδόν εβραϊκή, προφορά.

Μιλήσαμε στα Ρωσικά, ο Λένιν έλεγε ότι μπορούσε κό Κόμμα θα μπορούσε να οδηγήσει τη Ρωσία έξω από το χάος των αντικρουόμενων τάσεων και συμφερόντων. Η ελευθερία, είπε, είναι μια πολυτέλεια που δεν μπορεί να επιτραπεί στην παρούσα φάση της ανάπτυξης. Όταν η Επανάσταση βρεθεί εκτός κινδύνου, εξωτερικού και εσωτερικού, η ελευθερία του λόγου μπορεί να υιοθετηθεί. Η παρούσα σύλληψη της ελευθερίας είναι μια αστική προκατάληψη, στην καλύτερη περίπτωση. Η μικρή ιδεολογία της μεσαίας τάξης μπερδεύει την επανάσταση με την ελευθερία, στην πραγματικότητα, η Επανάσταση είναι ζήτημα διασφάλισης της ανωτερότητας του προλεταριάτου. Οι εχθροί του πρέπει να συντριβούν, και όλη η εξουσία πρέπει να συγκεντρωθεί στο Κομμουνιστικό Κράτος. Σ' αυτή τη διαδικασία η Κυβέρνηση υποχρεώνεται συχνά να καταφύγει σε δυσάρεστα μέσα, αλλά αυτή είναι η προσταγή της περίστασης, απ' την οποία δεν μπορεί να υπάρχει παρέκκλιση. Στην πορεία του χρόνου αυτές οι μέθοδοι θα εξαφανιστούν, όταν δε θα είναι απαραίτητες.

«Οι αγρότες δε μας γουστάρουν», είπε χαιρέκακα ο Λένιν χαριτολογώντας. «Είναι οπισθοδρομικοί και βαθιά εμποτισμένοι με την έννοια της ατομικής ιδιοκτησίας. Αυτό το πνεύμα πρέπει να εμποδιστεί και να εξολοθρευτεί. Εξάλλου, η μεγάλη πλειοψηφία είναι αγράμματοι, αν και έχουμε κάνει εκπαιδευτική πρόοδο στο χωριό. Δεν μας καταλαβαίνουν. Όταν μπορέσουμε να ικανοποιήσουμε τις απαιτήσεις τους για αγροτικά εργαλεία, αλάτι, καρφιά, και άλλα απαραίτητα, τότε θα έρθουν με το μέρος μας. Περισσότερο δουλειά και μεγαλύτερη παραγωγή -αυτή είναι η επείγουσα ανάγκη».

Αναφερόμενος στην Απόφαση των Μοσχοβιτών Αναρχικών, ο Λένιν είπε ότι η Εκτελεστική

σης του 1917 είχε υποταχθεί στις ανάγκες της νέας άρχουσας τάξης με ακριβώς τις ίδιες μεθόδους. Ο Μπέρκμαν δούλεψε πολύ και σκληρά τόσο για να προσφέρει πρακτική υποστήριξη στα αναρχικά και σοσιαλιστικά θύματα αυτής της καταστολής, όσο και για να καταστρέψει το μύθο ότι αυτή η υποταγή ήταν επαναστατική.

Ο Μπέρκμαν αναμένει ακόμα για το βιογράφο του, αλλά τα γραπτά του βρίθουν από επίγνωση γι' αυτούς που θέλουν ν' αλλάξουν τον κόσμο όπως και γι' αυτούς που θέλουν να τον κατανοήσουν. Έχουν ακόμα κάτι να πουν για τη φύση της τυραννίας, την αντιπολίτευση και την επανάσταση, και για τον τρόπο με τον οποίο αλληλεπιδρούν οι αρχές και οι πραγματικότητες. Αν ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός, τότε ο Μπέρκμαν αξίζει την προσοχή μας επειδή αγωνίστηκε μια ζωή για να το κάνει πραγματικότητα.

Σημειώσεις

1. Paul Avrich, «Alexander Berkman: A Biographical Sketch» στο Anarchist Portraits, σ.201
2. Richard Drinnon, **Rebel in Paradise**, σ.268
3. Richard Drinnon, **Rebel in Paradise**, σ.299

Βλέπε επίσης:

The Blast, AK Press, 2005.
Life of an Anarchist, The Alexander Berkman Reader.
Prison Memoirs of an Anarchist, The New York Review of Books.
What is Anarchism?, AK Press, 2003.
Anarchy! An anthology of Emma Goldman's Mother Earth, Counterpoint, 2001.
The Bolshevik myth, Pluto Press.
Letters from Russian prisons, Boni, 1925.
Nowhere at home: letters from exile of Emma Goldman and Alexander Berkman, Schocken Books, 1975.
The Russian Tragedy, Phoenix Press, 1986.

Η κηδεία του Κροπότκιν

Ακολουθούν δύο χαρακτηριστικά αποσπάσματα από το βιβλίο «Ο Μπολσεβίκικος Μύθος»:

Ο Λένιν (κεφάλαιο 13)

9 Μαρτίου. -Χθες ο Λένιν έστειλε το αυτοκίνητό του να

λισμός έχει ξεριζωθεί -αυτή είναι η μεγάλη επίτευξη της Επανάστασης. Αλλά η Ρωσία πρέπει να μάθει να δουλεύει, να εφαρμόζει, να είναι αποτελεσματική. Δεν πρέπει να περιμένει κάποια θαυματουργή βοήθεια απ' έξω, για επανάσταση στη Δύση: με τη δικιά της δύναμη πρέπει να οργανώσει τους πόρους της, να αυξήσει την παραγωγή, και να ικανοποιήσει τις βασικές ανάγκες του λαού της. Πάνω απ' όλα, η ευκαιρία για εφαρμογή της λαϊκής πρωτοβουλίας και δημιουργικότητας θα είναι ζωτικά τονωτική.

Ο Λένιν με χαιρέτησε θερμά. Είναι κάτω από το μέσο ύψος και φαλακρός, τα στενά μπλε του μάτια έχουν μια σταθερή ματιά, ένα πονηρό παιχνίδισμα στις γωνίες τους. Τυπικά ο Μεγάλος Ρώσος στην εμφάνιση, μιλάει με μια παράξενη, σχεδόν εβραϊκή, προφορά.

Μιλήσαμε στα Ρωσικά, ο Λένιν έλεγε ότι μπορούσε να διαβάσει αλλά όχι να μιλήσει Αγγλικά, αν και άκουσα ότι συνομιλούσε με Αμερικανούς αντιπροσώπους χωρίς διερμηνέα. Μου άρεσε το πρόσωπό του -είναι ανοιχτό και τίμιο, και δεν υπάρχει η παραμικρή προσποίηση επάνω του. Ο τρόπος του είναι ελεύθερος και με πεποίθηση, μου έδωσε την εντύπωση ενός ανθρώπου τόσο πεπεισμένου για το δίκαιο του σκοπού του που δεν υπάρχει έδαφος για αμφιβολία στις αντιδράσεις

πρέπει να συγκεντρωθεί στο Κομμουνιστικό Κράτος. Σ' αυτή τη διαδικασία η Κυβέρνηση υποχρεώνεται συχνά να καταφύγει σε δυσάρεστα μέσα, αλλά αυτή είναι η προσταγή της περίστασης, απ' την οποία δε μπορεί να υπάρχει παρέκκλιση. Στην πορεία του χρόνου αυτές οι μέθοδοι θα εξαφανιστούν, όταν δε θα είναι απαραίτητες.

«Οι αγρότες δε μας γουστάρουν», είπε χαιρέκακα ο Λένιν χαριτολογώντας. «Είναι οπισθοδρομικοί και βαθιά εμποτισμένοι με την έννοια της ατομικής ιδιοκτησίας. Αυτό το πνεύμα πρέπει να εμποδιστεί και να εξολοθρευτεί. Εξάλλου, η μεγάλη πλειοψηφία είναι αγράμματοι, αν και έχουμε κάνει εκπαιδευτική πρόοδο στο χωριό. Δεν μας καταλαβαίνουν. Όταν μπορέσουμε να ικανοποιήσουμε τις απαιτήσεις τους για αγροτικά εργαλεία, αλάτι, καρφιά, και άλλα απαραίτητα, τότε θα έρθουν με το μέρος μας. Περισσότερο δουλειά και μεγαλύτερη παραγωγή -αυτή είναι η επείγουσα ανάγκη».

Αναφερόμενος στην Απόφαση των Μοσχοβιτών Αναρχικών, ο Λένιν είπε ότι η Εκτελεστική Επιτροπή είχε συζητήσει το θέμα, και σύντομα θα έπαιρνε μέτρα γι' αυτό. «Δε διώκουμε τους Αναρχικούς των ιδεών», τόνισε, «αλλά δε θα ανεχτούμε την ένοπλη αντίσταση ή αγκιτάτσια αυτού του χαρακτήρα».

Πρότεινα την οργάνωση ενός γραφείου για την υποδοχή, ταξινόμηση, και διανομή των πολιτικών κρατούμενων που αναμένονταν από την Αμερική, και ο Λένιν ενέκρινε το σχέδιό μου και καλωσόρισε την υπηρεσίες μου στο θέμα. Η Έμμα Γκόλντμαν είχε προτείνει την ίδρυση μιας Λίγκας Ρώσων Φίλων της Αμερικανικής Ε-

traits, σ.201
2. Richard Drinnon, **Rebel in Paradise**, σ.268
3. Richard Drinnon, **Rebel in Paradise**, σ.299

Βλέπε επίσης:
The Blast, AK Press, 2005.
Life of an Anarchist, The Alexander Berkman Reader.
Prison Memoirs of an Anarchist, The New York Review of Books.
What is Anarchism?, AK Press, 2003.
Anarchy! An anthology of Emma Goldman's Mother Earth, Counterpoint, 2001.
The Bolshevik myth, Pluto Press.
Letters from Russian prisons, Boni, 1925.
Nowhere at home: letters from exile of Emma Goldman and Alexander Berkman, Schocken Books, 1975.
The Russian Tragedy, Phoenix Press, 1986.

Η κηδεία του Κροπότκιν

τερη παραγωγή -αυτή είναι η επείγουσα ανάγκη».

Αναφερόμενος στην Απόφαση των Μοσχοβιτών Αναρχικών, ο Λένιν είπε ότι η Εκτελεστική Επιτροπή είχε συζητήσει το θέμα, και σύντομα θα έπαιρνε μέτρα γι' αυτό. «Δε διώκουμε τους Αναρχικούς των ιδεών», τόνισε, «αλλά δε θα ανεχτούμε την ένοπλη αντίσταση ή αγκιτάτσια αυτού του χαρακτήρα».

Πρότεινα την οργάνωση ενός γραφείου για την υποδοχή, ταξινόμηση, και διανομή των πολιτικών κρατούμενων που αναμένονταν από την Αμερική, και ο Λένιν ενέκρινε το σχέδιό μου και καλωσόρισε την υπηρεσίες μου στο θέμα. Η Έμμα Γκόλντμαν είχε προτείνει την ίδρυση μιας Λίγκας Ρώσων Φίλων της Αμερικανικής Ελευθερίας για να βοηθήσει το επαναστατικό κίνημα στην Αμερική, και έτσι να ανταποδώσει το χρέος που οφείλει η Ρωσία στους Αμερικανούς Φίλους της Ρωσικής Ελευθερίας, που τα παρελθόντα χρόνια είχε δώσει μεγάλη ηθική και υλική υποστήριξη στο Ρωσικό επαναστατικό σκοπό. Ο Λένιν είπε ότι μια τέτοια κοινότητα στη Ρωσία θα δούλευε υπό την προστασία της Τρίτης Διεθνούς.

Η συνολική εντύπωση που μου μεταφέρθηκε ήταν ενός ανθρώπου με διαύγεια απόψεων και καθορισμένο σκοπό. Όχι απαραίτητα ένας μεγάλος άνθρωπος, αλλά ένας άνθρωπος ισχυρογνώμων και με αλύγιστη θέληση. Ένας μη-συναισθηματικός, λογικός, διανοητικά προσαρμοστικός και με αρκετή τόλμη ώστε να διαμορφώσει τις μεθόδους του στην απαιτήσεις της στιγμής, αλλά κρατάει πάντα τον τελικό στόχο του καθαρό. «Ένας πρακτικός ιδεαλιστής» δοσμένος στην πραγ-

Ακολουθούν δύο χαρακτηριστικά αποσπάσματα από το βιβλίο «Ο Μπολσεβίκικος Μύθος»:

Ο Λένιν (κεφάλαιο 13)

9 Μαρτίου. -Χθες ο Λένιν έστειλε το αυτοκίνητό του να με πάρει, και με πήγαν στο Κρεμλίνο. Οι καιροί έχουν αλλάξει, όντως: το παλιό οχυρό των Ρωμανώφ είναι τώρα το σπίτι του «Ιλιτς» (ΣτΜ: λαϊκό πατρώνυμο του Λένιν), του Τρότσκι, του Λουνατσάρσκι, και άλλων εξεχόντων Κομμουνιστών. Το μέρος φρουρείται όπως στις μέρες του Τσάρου, ένοπλοι στρατιώτες στις πύλες, σε κάθε κτίριο και είσοδο, ελέγχουν εξονυχιστικά αυτούς που μπαίνουν και εξετάζουν προσεκτικά τα «ντοκουμέντα» τους. Εξωτερικά όλα μοιάζουν όπως πριν, κι όμως ένιωθα κάτι διαφορετικό στην ατμόσφαιρα, κάτι που συμβολίζει τη μεγάλη αλλαγή που έχει λάβει χώρα. Αισθάνθηκα ένα νέο πνεύμα στη συμπεριφορά και το βλέμμα των ανθρώπων, μια νέα θέληση και τεράστια ενέργεια που ψάχνει ταραχωδώς μια έκφραση, κι όμως εξαντλείται σε ένα χαοτικό αγώνα ενάντια στον πολλαπλασιασμό των φραγμάτων.

Όπως οι ζώντες φρουροί γύρω μου, οι σκέψεις ένα διαβάσει αλλά όχι να μιλήσει Αγγλικά, αν και άκουσα ότι συνομιλούσε με Αμερικανούς αντιπροσώπους χωρίς διερμηνέα. Μου άρεσε το πρόσωπό του -είναι ανοιχτό και τίμιο, και δεν υπάρχει η παραμικρή προσποίηση επάνω του. Ο τρόπος του είναι ελεύθερος και με πεποίθηση, μου έδωσε την εντύπωση ενός ανθρώπου τόσο πεπεισμένου για το δίκαιο του σκοπού του που δεν υπάρχει έδαφος για αμφιβολία στις αντιδράσεις του. Αν υπάρχει κάποιο ίχνος του Άμλετ μέσα του, αυτό εξαφανίζεται στην παθητικότητα, από τη λογική και την ψυχρή αιτιολόγηση.

Η δύναμη του Λένιν είναι διανοητική, αυτή της βαθιάς πεποίθησης μιας μη-δημιουργικής φύσης. Ο Τρότσκι είναι διαφορετικός. Θυμάμαι την πρώτη μας συνάντηση στην Αμερική: ήταν στη Νέα Υόρκη, τις μέρες του καθεστώτος Κερένσκι. Με εντυπωσίασε σαν χαρακτήρας που είναι ισχυρός από τη φύση του παρά από πεποίθηση, κάποιος που θα παραμείνει άκαμπτος ακόμα κι αν νιώθει ότι κάνει λάθος.

Η δικτατορία του προλεταριάτου είναι ζωτική, τόνισε ο Λένιν. Είναι το *sine qua non* της επαναστατικής περιόδου, και πρέπει να επεκταθεί με όλα και κάθε μέσο. Στον ισχυρισμό μου ότι η λαϊκή πρωτοβουλία και το ενεργό ενδιαφέρον είναι σημαντικά για την επιτυχία της Επανάστασης, απάντησε ότι μόνο το Κομμουνιστι-

ματοποίηση του Κομμουνιστικού ονείρου του με όλα τα μέσα, που υποτάσσει σ' αυτό κάθε ηθική και ανθρωπιστική αντίληψη. Ένας άνθρωπος ειλικρινά πεισμένος ότι οι κακές μέθοδοι μπορεί να υπηρετήσουν έναν καλό σκοπό και να δικαιολογηθούν απ' αυτό. Ένας Ιησουίτης της Επανάστασης που θα υποχρέωνε την ανθρωπότητα να απελευθερωθεί σύμφωνα με την ερμηνεία του Μαρξ. Εν συντομία, ένας εμπεριστατωμένος επαναστατιστής με την έννοια του Νετσάγιεφ, κάποιος που θα θυσίαζε το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας -αν χρειάζεται- για να διασφαλίσει το θρίαμβο της Κοινωνικής Επανάστασης.

Φανατικός; Σίγουρα. Τι είναι ένας φανατικός παρά ένας άνθρωπος του οποίου η πίστη είναι απρόσβλητη στην αμφιβολία; Είναι η πίστη που κινεί βουνά, η πίστη που κατορθώνει. Οι επαναστάσεις δε γίνονται από Άμλετ. Ο παραδοσιακός «υπεράνθρωπος», η «μεγάλη προσωπικότητα» της σύγχρονης σύλληψης, μπορεί να δώσει στον κόσμο νέες σκέψεις, ευγενές όραμα, έμπνευση. Αλλά ο άνθρωπος που «βλέπει κάθε πλευρά» δε μπορεί να καθοδηγήσει, δεν μπορεί να ελέγξει. Έχει τόσο πολλή συνείδηση της σφαλερότητας όλων των θεωριών, ακόμα και της ίδιας της σκέψης, ώστε να είναι μαχητής για οποιοδήποτε σκοπό.

Ο Λένιν είναι μαχητής -οι επαναστάτες ηγέτες πρέπει να είναι τέτοιοι. Μ' αυτήν την έννοια ο Λένιν είναι σπουδαίος- στην ενότητα με τον εαυτό του, στη μονοπλευρικότητά του, στην ψυχική θετικότητά του που είναι τόσο αυτο-θυσιαστική όσο και ανελέητη στους άλλους, στην απόλυτη διαβεβαίωση ότι μόνο το σχέδιό του μπορεί να σώσει την ανθρωπότητα.

Μια Μπολσεβίκικη δίκη (Κεφ. 33)

Έχοντας μάθει ότι η Έκτακτη Επιτροπή (ΣτΜ: Η Τσε-Κα) έχει στην κατοχή της τα παλιά αρχεία της αστυνομίας, επισκέφτηκα τον Μπούροβ, τον πρόεδρο (predsedatel) της Τσε-Κα. Πολύ ψηλός και φαρδύς, με τραχιά χαρακτηριστικά και κοφτή συμπεριφορά, μου έδωσε την εντύπωση ενός χωροφύλακα της επο-

τον κατηγορούσε είχαν ζήσει μαζί στο ίδιο σπίτι και είχαν στενές σχέσεις. Η διαδικασία τράβηξε μ' ένα κοιμισμένο και αδιάφορο τρόπο μέχρι που ο εισαγγελέας της υπεράσπισης προσπάθησε να δείξει ότι η γυναίκα, τώρα μέλος της Τσε-Κα, είχε προηγουμένως μια ανυπόληπτη ζωή. Ο Μπούροβ σιγά-σιγά σηκώθηκε απ' τη θέση του και δείχνοντας με το δάκτυλό του το δικηγόρο, φώναξε: «Τολμάτε να επιτίθεστε στη φήμη της Έκτακτης Επιτροπής;». Ο δικηγόρος κάλεσε συνεσταλμένα το δικαστήριο για προστασία. Ο προεδρεύων δικαστής, με ψηλές μπότες και κοτλέ σακάκι, που φαινόταν πολύ κουρασμένος καθώς έριχνε κρύο καφέ στην κούπα του, εξέφρασε την επαναστατική του συμπάθεια με τα κοινωνικά θύματα της καπιταλιστικής τάξης που είχε ανατραπεί και επέπληξε το δικηγόρο που επέμενε σε αστικές προκαταλήψεις.

Ο Μπούροβ εξέτασε τους μάρτυρες της υπεράσπισης σε σχέση με την προηγούμενη ζωή τους και τις τωρινές πολιτικές τους πεποιθήσεις. Αναφέρθηκε στον κρατούμενο με το χαρακτηρισμό «αυτός ο αχρείος αντεπαναστάτης» και συνέχισε αναφέροντας θετικές απαντήσεις σε ερωτήσεις που τέθηκαν από τους ίδιους μάρτυρες. Ένας απ' τους τελευταίους, μια νεαρή γυναίκα τύπου ήταν μεγαλοαστός, μεγάλος τραπεζίτης. Διέφυγε με τους Λευκούς, και όλη του η οικογένεια είναι αντεπαναστάτες. Το καλύτερο πράγμα που έχουμε να κάνουμε μ' αυτούς είναι να τους «*razmenyat*» (να τους «αλλάξουμε» -η έκφραση που χρησιμοποιείται στο Νότο για τη συνοπτική εκτέλεση).

Φεύγοντας από την αίθουσα του δικαστηρίου, μπήκα απρόσκλητος σε μια μικρή αίθουσα, όπου δυο γυναίκες κάθονταν σε ένα πάγκο. «Ο *Tovarishtch* απ' το κέντρο», μια απ' αυτές με χαιρέτησε. «Σε είδα στου Μπούροβ χθες».

Προφανώς με πέρασε για κάποιο αξιωματούχο της Μοσχοβίτικης Τσε-Κα, και αμέσως μου μίλησε εμπιστευτικά. Αυτή ήταν που άσκησε την κατηγορία εναντίον του κρατούμενου, είπε. Είχαν συλληφθεί μαζί από τους Λευκούς και όταν τους πήγαν στο αστυνομικό τμήμα ο κατηγορούμενος ψιθύρισε κάτι σε έναν αξιωματικό. Δεν μπορούσε να ακούσει τι του είπε, αλλά ήταν σίγουρη ότι έγνεψε προς την κατεύθυνσή της. Και οι δύο φυλακίστηκαν, αλλά μετά από λίγο ο άνδρας απελευθερώθηκε, ενώ αυτή θα εκτελούνταν. Πίστευε ότι ο άνδρας αυτός την είχε κατηγορήσει ότι ήταν Μπολσεβίκα -ενώ δεν ήταν εκείνο τον καιρό. Από τότε έγινε Κομμουνίστρια και τώρα βοηθάει στην καταπολέμηση των αντεπαναστατών, «όπως κι εσύ, *tovarishtch*», πρόσθεσε με νόημα.

Το πρόσωπό της, με μια ενόχληση που διαγράφονταν μέχρι τα χείλη της, ήταν χονδροειδές και αισθαντικό. Τα μάτια της έλαμπαν με ένα εκδικητικό φως και τη συνείδηση της εξουσίας. Η συνοδός της, νεαρότερη και πιο χαριτωμένη, της έμοιαζε αξιοθαύμαστα.

«Είστε αδερφές;», ρώτησα.

«Ξαδέρφες», απάντησε η νεαρότερη κοπέλα. «Η Κάτια λέει ψέματα» ξέσπασε ορμητικά, «ζηλεύει -ο νεαρός την παράτησε-

Φανατικός; Σίγουρα. Τι είναι ένας φανατικός παρά ένας άνθρωπος του οποίου η πίστη είναι απρόσβλητη στην αμφιβολία; Είναι η πίστη που κινεί βουνά, η πίστη που κατορθώνει. Οι επαναστάσεις δε γίνονται από Άμλετ. Ο παραδοσιακός «υπεράνθρωπος», η «μεγάλη προσωπικότητα» της σύγχρονης σύλληψης, μπορεί να δώσει στον κόσμο νέες σκέψεις, ευγενές όραμα, έμπνευση. Αλλά ο άνθρωπος που «βλέπει κάθε πλευρά» δε μπορεί να καθοδηγήσει, δεν μπορεί να ελέγξει. Έχει τόσο πολλή συνείδηση της σφαλερότητας όλων των θεωριών, ακόμα και της ίδιας της σκέψης, ώστε να είναι μαχητής για οποιοδήποτε σκοπό.

Ο Λένιν είναι μαχητής -οι επαναστάτες ηγέτες πρέπει να είναι τέτοιοι. Μ' αυτήν την έννοια ο Λένιν είναι σπουδαίος- στην ενότητα με τον εαυτό του, στη μονοπλευρικότητά του, στην ψυχική θετικότητά του που είναι τόσο αυτο-θυσιαστική όσο και ανελέητη στους άλλους, στην απόλυτη διαβεβαίωση ότι μόνο το σχέδιό του μπορεί να σώσει την ανθρωπότητα.

Μια Μπολσεβίκικη δίκη (Κεφ. 33)

Έχοντας μάθει ότι η Έκτακτη Επιτροπή (ΣτΜ: Η Τσε-Κα) έχει στην κατοχή της παλιά αρχεία της αστυνομίας, επισκέφτηκα τον Μπούροβ, τον πρόεδρο (predsedatel) της Τσε-Κα. Πολύ ψηλός και φαρδύς, με τραχιά χαρακτηριστικά και κοφτή συμπεριφορά, μου έδωσε την εντύπωση ενός χωροφύλακα της εποχής των Ρωμανόφ. Μιλούσε με έναν απότομο, διατάζοντα τόνο, απέφευγε τη ματιά μου, και φαινόταν να ενδιαφέρεται πιο πολύ για το μεγάλο Σιβηριανό σκυλί που στεκόταν δίπλα του παρά για την αποστολή μου. Απέφυγε να μου δώσει άδεια να εξετάσω τα αρχεία του Τρίτου Τμήματος, αλλά υποσχέθηκε να επιλέξει κάποιο υλικό για το οποίο θα ενδιαφερόταν το Μουσείο, και μου ζήτησε να τον καλέσω την επόμενη μέρα.

Ο τρόπος του δεν ήταν πειστικός, και δεν τον πίστεψα και πολύ όταν με διαβεβαίωνε ότι θα στηρίξει την προσπάθειά μου. Το ακόλουθο πρωινό η γραμματέας του με ενημέρωσε ότι ο Μπούροβ ήταν πολύ απασχολημένος για να υλοποιήσει το αίτημά μου, αλλά θα μπορούσα να τον δω στην Επαναστατική Ειδική Ανακριτική Επιτροπή, όπου μια δίκη ήταν σε εξέλιξη.

Το προεδρείο της Τσε-Κα – 1921 (από αριστερά προς τα δεξιά): Yakov Peters, Józef Unszlicht, A. Ya. Belenky,Felix Dzerzhinsky, Vyacheslav Menzhinsky

κούπα του, εξέφρασε την επαναστατική του συμπάθεια με τα κοινωνικά θύματα της καπιταλιστικής τάξης που είχε ανατραπεί και επέπληξε το δικηγόρο που επέμενε σε αστικές προκαταλήψεις.

Ο Μπούροβ εξέτασε τους μάρτυρες της υπεράσπισης σε σχέση με την προηγούμενη ζωή τους και τις τωρινές πολιτικές τους πεποιθήσεις. Αναφέρθηκε στον κρατούμενο με το χαρακτηρισμό «αυτός ο αχρείος αντεπαναστάτης» και συνέχισε αναφέροντας θετικές απαντήσεις σε ερωτήσεις που τέθηκαν από τους ίδιους μάρτυρες. Ένας απ' τους τελευταίους, μια νεαρή γυναίκα, κατέθεσε για την καλή φήμη του κατηγορούμενου και το μη-κομματισμό του. Φαινόταν φοβισμένη καθώς ο Μπούροβ σηκωνόταν από πάνω της. Την πίεσε με ερωτήσεις και βρέθηκε σε σύγχυση. Υπό τη διατάζουσα φωνή του Τσεκιστή παραδέχθηκε τελικά ότι ο κατηγορούμενος ήταν αδερφός της.

Ένα ξέσπασμα αγανάκτησης ξέφυγε από το δικαστήριο. Στον πάγκο μπροστά από μένα ένας ηλικιωμένος φώναξε ταραγμένος: "Την τρομοκρατήσατε! Δεν είναι συγγενής του -είναι κόρη μου!». Ο προεδρεύων δικαστής φώναξε: «Σιωπή!» και διέταξε τη σύλληψη

Μοσχοβίτικης Τσε-Κα, και αμέσως μου μίλησε εμπιστευτικά. Αυτή ήταν που άσκησε την κατηγορία εναντίον του κρατούμενου, είπε. Είχαν συλληφθεί μαζί από τους Λευκούς και όταν τους πήγαν στο αστυνομικό τμήμα ο κατηγορούμενος ψιθύρισε κάτι σε έναν αξιωματικό. Δεν μπορούσε να ακούσει τι του είπε, αλλά ήταν σίγουρη ότι έγνεψε προς την κατεύθυνσή της. Και οι δύο φυλακίστηκαν, αλλά μετά από λίγο ο άνδρας απελευθερώθηκε, ενώ αυτή θα εκτελούνταν. Πιστεύε ότι ο άνδρας αυτός την είχε κατηγορήσει ότι ήταν Μπολσεβίκα -ενώ δεν ήταν εκείνο τον καιρό. Από τότε έγινε Κομμουνίστρια και τώρα βοηθάει στην καταπολέμηση των αντεπαναστατών, «όπως κι εσύ, *tovarishtch*», πρόσθεσε με νόημα.

Το πρόσωπό της, με μια ενόχληση που διαγράφονταν μέχρι τα χείλη της, ήταν χονδροειδές και αισθαντικό. Τα μάτια της έλαμπαν με ένα εκδικητικό φως και τη συνείδηση της εξουσίας. Η συνοδός της, νεαρότερη και πιο χαριτωμένη, της έμοιαζε αξιοθαύμαστα.

«Είστε αδερφές;», ρώτησα.

«Ξαδέρφες», απάντησε η νεαρότερη κοπέλα. «Η Κάτια λέει ψέματα» ξέσπασε ορμητικά, «ζηλεύει -ο νεαρός την παράτησε- δε νοιαζόταν γι' αυτή -θέλει να τον εκδικηθεί».

«Σιγά που νοιάζεται για σένα!», τη χλεύασε η άλλη. «Είσαι πιο νέα -αυτό είναι όλο. Και αυτός είναι ένας βρωμιάρης αντεπαναστάτης».

Η πόρτα άνοιξε και μια γυναίκα μπήκε μέσα. Φαινόταν πολύ γριά, αλλά η όψη της ήταν εντυπωσιακή και το λυπημένο της πρόσωπο όμορφο μέσα σ' ένα πλαίσιο χιονισμένου λευκού. «Είσαι μάρτυρας;», η κοπέλα της Τσε-Κα τη ρώτησε. «Έχεις καλεστεί;».

«Όχι, αγαπητή μου», απάντησε χαμηλόφωνα η ηλικιωμένη κυρία. «Ήρθα μόνη μου». Χαμογέλασε καλοπροαίρετα και συνέχισε με μια απαλή, μελωδική φωνή: «Άκουσε αγαπητή μου, είμαι γριά γυναίκα και σύντομα θα πεθάνω. Ήρθα να πω την αλήθεια. Γιατί να προκα-

την ανθρωπότητα.

Μια Μπολσεβίκικη δίκη (Κεφ. 33)

Έχοντας μάθει ότι η Έκτακτη Επιτροπή (ΣτΜ: Η Τσε-Κα) έχει στην κατοχή της παλιά αρχεία της αστυνομίας, επισκέφτηκα τον Μπούροβ, τον πρόεδρο (predsedatel) της Τσε-Κα. Πολύ ψηλός και φαρδύς, με τραχιά χαρακτηριστικά και κοφτή συμπεριφορά, μου έδωσε την εντύπωση ενός χωροφύλακα της εποχής των Ρωμανόφ. Μιλούσε με έναν απότομο, διατάζοντα τόνο, απέφευγε τη ματιά μου, και φαινόταν να ενδιαφέρεται πιο πολύ για το μεγάλο Σιβηριανό σκυλί που στεκόταν δίπλα του παρά για την αποστολή μου. Απέφυγε να μου δώσει άδεια να εξετάσω τα αρχεία του Τρίτου Τμήματος, αλλά υποσχέθηκε να επιλέξει κάποιο υλικό για το οποίο θα ενδιαφερόταν το Μουσείο, και μου ζήτησε να τον καλέσω την επόμενη μέρα.

Το προεδρείο της Τσε-Κα – 1921
(από αριστερά προς τα δεξιά): Yakov Peters, Józef Unszlicht, A. Ya. Belenky, Felix Dzerzhinsky, Vyacheslav Menzhinsky

Ο τρόπος του δεν ήταν πειστικός, και δεν τον πίστεψα και πολύ όταν με διαβεβαίωνε ότι θα στηρίξει την προσπάθειά μου. Το ακόλουθο πρωινό η γραμματέας του με ενημέρωσε ότι ο Μπούροβ ήταν πολύ απασχολημένος για να υλοποιήσει το αίτημά μου, αλλά θα μπορούσα να τον δω στην Επαναστατική Ειδική Ανακριτική Επιτροπή, όπου μια δίκη ήταν σε εξέλιξη.

Στην εξέδρα της Ειδικής Ανακριτικής Επιτροπής, τρεις άνδρες κάθονταν σε ένα πάγκο καλυμμένο με κόκκινο πανί, και ο τοίχος πίσω ήταν διακοσμημένος με λιθογραφίες του Λένιν και του Τρότσκυ. Σε ένα μικρό τραπέζι κάτω απ' την εξέδρα βρίσκονταν ο κατηγορούμενος, ένας λιγνός νεαρός με μικροσκοπικό μουστάκι, και κοντά σ' αυτόν ένας ηλικιωμένος, ο δικηγόρος του. Ο Μπούροβ, με το τεράστιο σκυλί στα πόδια του, λειτουργούσε σαν εισαγγελέας της κυβέρνησης. Στους πάγκους κάθονταν οι μάρτυρες, και στρατιώτες βρίσκονταν στους διαδρόμους για να διατηρούν την τάξη.

Ο κρατούμενος κατηγορούνταν για «αντεπαναστατικές δραστηριότητες», κατηγορία που του προσάπτει μια νεαρή γυναίκα επειδή την είχε «αποκηρύξει σαν Κομμουνίστρια στους Λευκούς». Οι μάρτυρες ανακρίθηκαν πρώτα από την υπεράσπιση, μετά από τον εισαγγελέα και τους δικαστές. Φάνηκε απ' τις καταθέσεις τους ότι ο κατηγορούμενος και η κοπέλα που ναίκα, κατέθεσε για την καλή φήμη του κατηγορούμενου και το μη-κομματισμό του. Φαινόταν φοβισμένη καθώς ο Μπούροβ σηκωνόταν από πάνω της. Την πίεσε με ερωτήσεις και βρέθηκε σε σύγχυση. Υπό τη διατάζουσα φωνή του Τσεκιστή παραδέχθηκε τελικά ότι ο κατηγορούμενος ήταν αδερφός της.

Ένα ξέσπασμα αγανάκτησης ξέφυγε από το δικαστήριο. Στον πάγκο μπροστά από μένα ένας ηλικιωμένος φώναξε ταραγμένος: «Την τρομοκρατήσατε! Δεν είναι συγγενής του -είναι κόρη μου!». Ο προεδρεύων δικαστής φώναξε: «Σιωπή!» και διέταξε τη σύλληψη του ηλικιωμένου για «συμπεριφορά που προσβάλλει την ανώτατη ειδική ανακριτική επιτροπή».

Στη διάρκεια του μεσημεριανού διαλείμματος βρήκα την ευκαιρία να μιλήσω με τον Μπούροβ. Του επέστησα την προσοχή στο χαρακτήρα της κατάθεσης. Ήταν ανάξια, τόνισα. Οι μάρτυρες εκφοβίστηκαν. Ο Μπούροβ ευχαριστήθηκε. «Δεν μπορουν να παίξουν με μας, και το ξέρουν», είπε, υποδεικνύοντας ότι όλοι οι μη-Κομμουνιστές θεωρούνται φυσικοί εχθροί του Μπολσεβίκικου καθεστώτος.

«Οι καταθέσεις είναι αμφισβητούμενες», επέμεινα. «Θα καταδικαστεί ο κατηγορούμενος;».

«Θα ζητήσω την υψηλότερη ποινή» απάντησε, χρησιμοποιώντας τον επίσημο όρο για τη θανατική ποινή.

«Αλλά ο άνθρωπος μπορεί να είναι αθώος», διαμαρτυρήθηκα.

«Πώς μπορείς να μιλάς έτσι, *tovarishtch*;», με επέπληξε. «Μιλάς για αποδείξεις! Γιατί, ο θείος αυτού του

έλαμπαν με ένα εκδικητικό φως και τη συνείδηση της εξουσίας. Η συνοδός της, νεαρότερη και πιο χαριτωμένη, της έμοιαζε αξιοθαύμαστα.

«Είστε αδερφές;», ρώτησα.

«Ξαδέρφες», απάντησε η νεαρότερη κοπέλα. «Η Κάτια λέει ψέματα» ξέσπασε ορμητικά, «ζηλεύει -ο νεαρός την παράτησε-δε νοιαζόταν γι' αυτή -θέλει να τον εκδικηθεί».

«Σιγά που νοιάζεται για σένα!», τη χλεύασε η άλλη. «Είσαι πιο νέα -αυτό είναι όλο. Και αυτός είναι ένας βρωμιάρης αντεπαναστάτης».

Η πόρτα άνοιξε και μια γυναίκα μπήκε μέσα. Φαινόταν πολύ γριά, αλλά η όψη της ήταν εντυπωσιακή και το λυπημένο της πρόσωπο όμορφο μέσα σ' ένα πλαίσιο χιονισμένου λευκού. «Είσαι μάρτυρας;», η κοπέλα της Τσε-Κα τη ρώτησε. «Έχεις καλεστεί;».

«Όχι, αγαπητή μου», απάντησε χαμηλόφωνα η ηλικιωμένη κυρία. «Ήρθα μόνη μου». Χαμογέλασε καλοπροαίρετα και συνέχισε με μια απαλή, μελωδική φωνή: «Άκουσε αγαπητή μου, είμαι γριά γυναίκα και σύντομα θα πεθάνω. Ήρθα να πω την αλήθεια. Γιατί να προκαλέσεις το θάνατο αυτού του αγοριού;». Κοιτούσε ευγενικά την Τσεκίστρια. «Σκέψου, αγαπητή μου. Δεν σου έχει κάνει κανένα κακό».

«Δεν έχει;!», απάντησε θυμωμένα η άλλη.

«Αγαπητή μου», ισχυρίστηκε η ηλικιωμένη κυρία, βάζοντας το χέρι της στοργικά στον ώμο της κοπέλας, «περασμένα ξεχασμένα. Νοιαζόταν για σένα και έπαψε να νοιάζεται -αξίζει να πεθάνει, αγαπητή μου; Ε, είμαι γριά και έχω δει πολύ κακό στη ζωή μου. Πρέπει συνέχεια να μισούμε και να σκοτώνουμε;».

«Στο δικαστήριο!» φώναξε ένας στρατιώτης στο δωμάτιο. Και τα δυο κορίτσια ορθώθηκαν ξαφνικά, έστρωσαν τα μαλλιά τους και βγήκαν έξω.

«Πρέπει πάντα να μισούμε και να σκοτώνουμε;», επανέλαβε η γριά καθώς τις ακολούθησε σιγά-σιγά.

Μετάφραση-Απόδοση:

Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Μια φορά και ...τον κακό μας τον καιρό!...

Κάθε καλό παραμύθι, για να κρατάει αμείωτο το ενδιαφέρον, έχει τις περιπέτειές του. Ο ήρωας, πρίγκιπας ή ιππότης, που συνήθως έχει ξεχωριστές δυνάμεις, μετά από πολλούς άθλους πετυχαίνει το ακατόρθωτο, τον υπεράθλο, κερδίζοντας έτσι την καρδιά της όμορφης πριγκίπισσας. Και όταν δεν τα καταφέρνει με την πρώτη, ανασυγκροτεί τις δυνάμεις του και κάνει συμμαχίες, για να νικήσει το κακό οριστικά. Στο δρόμο του πάντα θα βρίσκονται αυτοί που θα του στήσουν παγίδες και θα τον καθυστερήσουν. Έτσι, μεγαλώνει η αγωνία και οι ακροατές συμπάσχουν με τον ήρωα.

Αυτό το εκλογικό παραμύθι είναι από τα γλαφυρότερα της μεταπολίτευσης. Το ηρωικό πριγκιπόπουλο της αριστεράς, πολεμώντας τους δράκους των μνημονίων και των φασιστών στα εκλογικά αλώνια, βαδίζει κατευθείαν προς το στόχο του, που δεν είναι μια βραχύβια και επισφαλής εκλογική νίκη. Έχασε μια μάχη, αλλά όχι τον πόλεμο. Τώρα θα ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις του, για τα γλυκά μάτια της πυργοδέσποινας δημοκρατίας, της λαϊκής κυριαρχίας, όπως αρέσκεται να την ονομάζει. Οι τηλεοπτικές μάγισσες με παγίδες και γητειές προσπαθούν να τον φέρουν στα νερά τους, άλλοτε κατηγορώντας τον και άλλοτε κολακεύοντάς τον. Απ' την πλευρά τους, οι αυλικοί του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, με τους αυλοκόλακες της ΔΗΜΑΡ, καταφέρνουν σύντομες νίκες, συνεργάζονται εναντίον του και ανεβοκατεβαίνουν στο θρόνο. Και οι επαγγελματίες γελωτοποιοί; Αυτοί θα συνεχίσουν να κάνουν ό,τι περνάει απ' το χέρι τους για να μας βγουν τρικολόρε λάβαρό του, διεκδικώντας πια ολόκληρη την πίτα (της εξουσίας βεβαίως, βεβαίως) και όχι απλά μια μπουκίτσα της. Στα παραμύθια όμως οι ρόλοι συχνά γίνονται δυσδιάκριτοι. Οι βάτραχοι μεταμορφώνονται σε πρίγκιπες και οι πρίγκηπες σε βατράχους…

Προς το παρόν, οι «νικητές» της δημοκρατικής αυταπάτης παίζουν εκείνο το παιγνίδι που παίζαμε μικροί: τρέχουν γύρω-γύρω από τις υπουργικές καρέκλες, μέχρι να σταματήσει η προεκλογική μουσική. Και τότε σπεύδουν να προλάβουν να κάτσουν, μην είναι οι μόνοι που θα μείνουν όρθιοι στο τέλος, αφού η καρέκλα είναι πάντα κατά μία λιγότερη. Και όσο για φύλακες, μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι, εκεί που δε φτάνει η ...κόκκινη φρουρά του στοιχειωμένου κάστρου του Περισσού, σπεύδουν οι νταήδες της Χρυσής Αυγής και «καθαρίζουν τον τόπο».

Εκείνο που έμεινε σα φάντασμα να πλανάται πάνω από το εκλογικό παραμύθι είναι το τεράστιο ποσοστό της αποχής και το γεγονός ότι οι άνθρωποι που κατεβαίνουν πλέον στο δρόμο, συμμετέχοντας στους βίαιους κοινωνικούς αγώνες, είναι κατά χιλιάδες περισσότεροι από αυτούς που μαζεύτηκαν στις προεκλογικές συγκεντρώσεις, ακόμη και των κομμάτων που διεκδικούσαν εκλογικές πρωτιές. Και οι εξουσιαστές να είναι πλέον βέβαιοι πως ούτε η σκηνοθεσία ούτε κάποιος νέος τύπος ευρυγώνιου τηλεοπτικού φακού θα κάνει τους ελάχιστους πλέον «κουταλοφόρους» να μοιάζουν λαοθάλασσα… Η αποχή είναι πιο εκκωφαντική από την εκλογική συμμετοχή και αυτό το γνωρίζουν καλά οι κυρίαρχοι. Για αυτό το αποσιωπούν.

Μόνο που εμείς στο τέλος δεν πάμε για ύπνο, ζώντας καλύτερα. Μένουμε άγρυπνοι, προσπαθώντας να δραπετεύσουμε από το λαβύρινθο της κυριαρχίας. Και η έξοδος απ' αυτόν δε θα έρθει με το μίτο της Αριάδνης, αλλά σπάζοντας τα τείχη που μας χωρίζουν από την ολική απελευθέρωση, από την αναρχική κοινωνία, όπου τα παραμύθια δεν είναι ένας καινούριος εφιάλτης πασπαλισμένος με πολιτική χρυσόσκονη. Όπου η φαντασία δεν είναι μη πραγματική, αλλά ένα κομμάτι της καθημερινής ελευθερίας, μακριά από τους ψυχαναγκασμούς των εκλογών και της δημοκρατίας.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ

ντας έτσι την καρδιά της όμορφης πριγκίπισσας. Και όταν δεν τα καταφέρνει με την πρώτη, ανασυγκροτεί

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί ΚΑΙ ενδεδυμένη!!!

Τα πρώτα εικοσιπέντε φύλλα (1-25) διατίθενται δεμένα από την **ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ**

Αυτό το εκλογικό παραμύθι είναι από τα γλαφυρότερα της μεταπολίτευσης. Το ηρωικό πριγκιπόπουλο της αριστεράς, πολεμώντας τους δράκους των μνημονίων και των φασιστών στα εκλογικά αλώνια, βαδίζει κατευθείαν προς το στόχο του, που δεν είναι μια βραχύβια και επισφαλής εκλογική νίκη. Έχασε μια μάχη, αλλά όχι τον πόλεμο. Τώρα θα ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις του, για τα γλυκά μάτια της πυργοδέσποινας δημοκρατίας, της λαϊκής κυριαρχίας, όπως αρέσκεται να την ονομάζει. Οι τηλεοπτικές μάγισσες με παγίδες και γητειές προσπαθούν να τον φέρουν στα νερά τους, άλλοτε κατηγορώντας τον και άλλοτε κολακεύοντάς τον. Απ' την πλευρά τους, οι αυλικοί του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, με τους αυλοκόλακες της ΔΗΜΑΡ, καταφέρνουν σύντομες νίκες, συνεργάζονται εναντίον του και ανεβοκατεβαίνουν στο θρόνο. Και οι επαγγελματίες γελωτοποιοί; Αυτοί θα συνεχίσουν να κάνουν ό,τι περνάει απ' το χέρι τους για να μας βγουν τα γέλια ξινά...

Στο μεταξύ, θα κάνει τις συμμαχίες του στα σωματεία και στις λαϊκές συνελεύσεις, παίρνοντας με το μέρος του τους ιππότες της αριστεράς και της προόδου, θα χορέψει πολεμικές ταραντέλες με αριστερούς πατριώτες και θα σφιχταγκαλιαστεί σε αντιφασιστικές συγκεντρώσεις με το «αντιεξουσιαστικό» κίνημα –που μάλλιασε η γλώσσα του να παροτρύνει κάθε ενδιαφερόμενο και μη, να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ ως τροχοπέδη στο ...φασιστικό κίνδυνο, θα ανασυγκροτηθεί και θα

χους...

Προς το παρόν, οι «νικητές» της δημοκρατικής αυταπάτης παίζουν εκείνο το παιγνίδι που παίζαμε μικροί: τρέχουν γύρω-γύρω από τις υπουργικές καρέκλες, μέχρι να σταματήσει η προεκλογική μουσική. Και τότε σπεύδουν να προλάβουν να κάτσουν, μην είναι οι μόνοι που θα μείνουν όρθιοι στο τέλος, αφού η καρέκλα είναι πάντα κατά μία λιγότερη. Και όσο για φύλακες, μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι, εκεί που δε φτάνει η ...κόκκινη φρουρά του στοιχειωμένου κάστρου του Περισσού, σπεύδουν οι νταήδες της Χρυσής Αυγής και «καθαρίζουν τον τόπο».

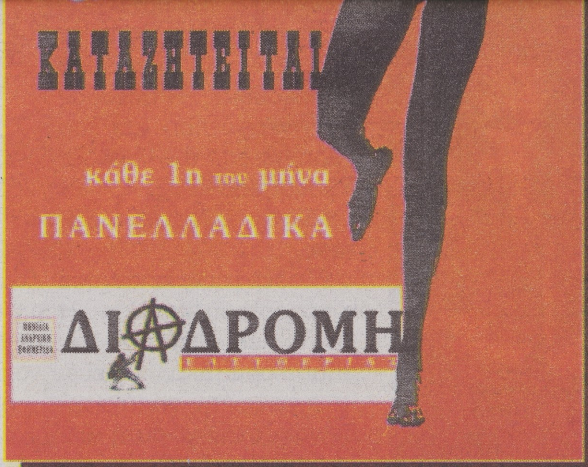
Εκείνο που έμεινε σα φάντασμα να πλανάται πάνω από το εκλογικό παραμύθι είναι το τεράστιο ποσοστό της αποχής και το γεγονός ότι οι άνθρωποι που κατεβαίνουν πλέον στο δρόμο, συμμετέχοντας στους βίαιους κοινωνικούς αγώνες, είναι κατά χιλιάδες πε-

φακού θα κάνει τους ελάχιστους πλέον «κουταλοφόρους» να μοιάζουν λαοθάλασσα... Η αποχή είναι πιο εκκωφαντική από την εκλογική συμμετοχή και αυτό το γνωρίζουν καλά οι κυρίαρχοι. Για αυτό το αποσιωπούν.

Μόνο που εμείς στο τέλος δεν πάμε για ύπνο, ζώντας καλύτερα. Μένουμε άγρυπνοι, προσπαθώντας να δραπετεύσουμε από το λαβύρινθο της κυριαρχίας. Και η έξοδος απ' αυτόν δε θα έρθει με το μίτο της Αριάδνης, αλλά σπάζοντας τα τείχη που μας χωρίζουν από την ολική απελευθέρωση, από την αναρχική κοινωνία, όπου τα παραμύθια δεν είναι ένας καινούριος εφιάλτης πασπαλισμένος με πολιτική χρυσόσκονη. Όπου η φαντασία δεν είναι μη πραγματική, αλλά ένα κομμάτι της καθημερινής ελευθερίας, μακριά από τους ψυχαναγκασμούς των εκλογών και της δημοκρατίας.

σύντροφοι για την Αναρχική απελευθερωτική δράση

ντας τον και άλλοτε κολακεύοντάς τον. Απ' την πλευρά τους, οι αυλικοί του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, με τους αυλοκόλακες της ΔΗΜΑΡ, καταφέρνουν σύντομες νίκες, συνεργάζονται εναντίον του και ανεβοκατεβαίνουν στο θρόνο. Και οι επαγγελματίες γελωτοποιοί; Αυτοί θα συνεχίσουν να κάνουν ό,τι περνάει απ' το χέρι τους για να μας βγουν τα γέλια ξινά…

Στο μεταξύ, θα κάνει τις συμμαχίες του στα σωματεία και στις λαϊκές συνελεύσεις, παίρνοντας με το μέρος του τους ιππότες της αριστεράς και της προόδου, θα χορέψει πολεμικές ταραντέλες με αριστερούς πατριώτες και θα σφιχταγκαλιαστεί σε αντιφασιστικές συγκεντρώσεις με το «αντιεξουσιαστικό» κίνημα –που μάλλιασε η γλώσσα του να παροτρύνει κάθε ενδιαφερόμενο και μη, να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ ως τροχοπέδη στο …φασιστικό κίνδυνο, θα ανασυγκροτηθεί και θα περιμένει. Θα αφήσει τους αυλικούς και αυλοκόλακες να φθείρονται στους θρόνους τους, να βουλιάζουν στις σκοροφαγωμένες καρέκλες τους και να εξαφανίζονται με τη λήξη της εξουσιαστικής τους θητείας, στο χαμένο φάσμα του χρόνου. Εκεί που χάθηκαν, περνώντας από το αέναο παραμύθι της ιστορίας της εξουσίας, από τους πιο αθλητικούς μέχρι τους πιο ευτραφείς πρωθυπουργούς. Τότε, λοιπόν, θα εμφανιστεί ο σωτήρας «απελευθερωτής» Αλέξης, με το

που κατεβαίνουν πλέον στο δρόμο, συμμετέχοντας στους βίαιους κοινωνικούς αγώνες, είναι κατά χιλιάδες πε-

των εκλογών και της δημοκρατίας.

σύντροφοι για την Αναρχική απελευθερωτική δράση

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ…
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί…

…γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη